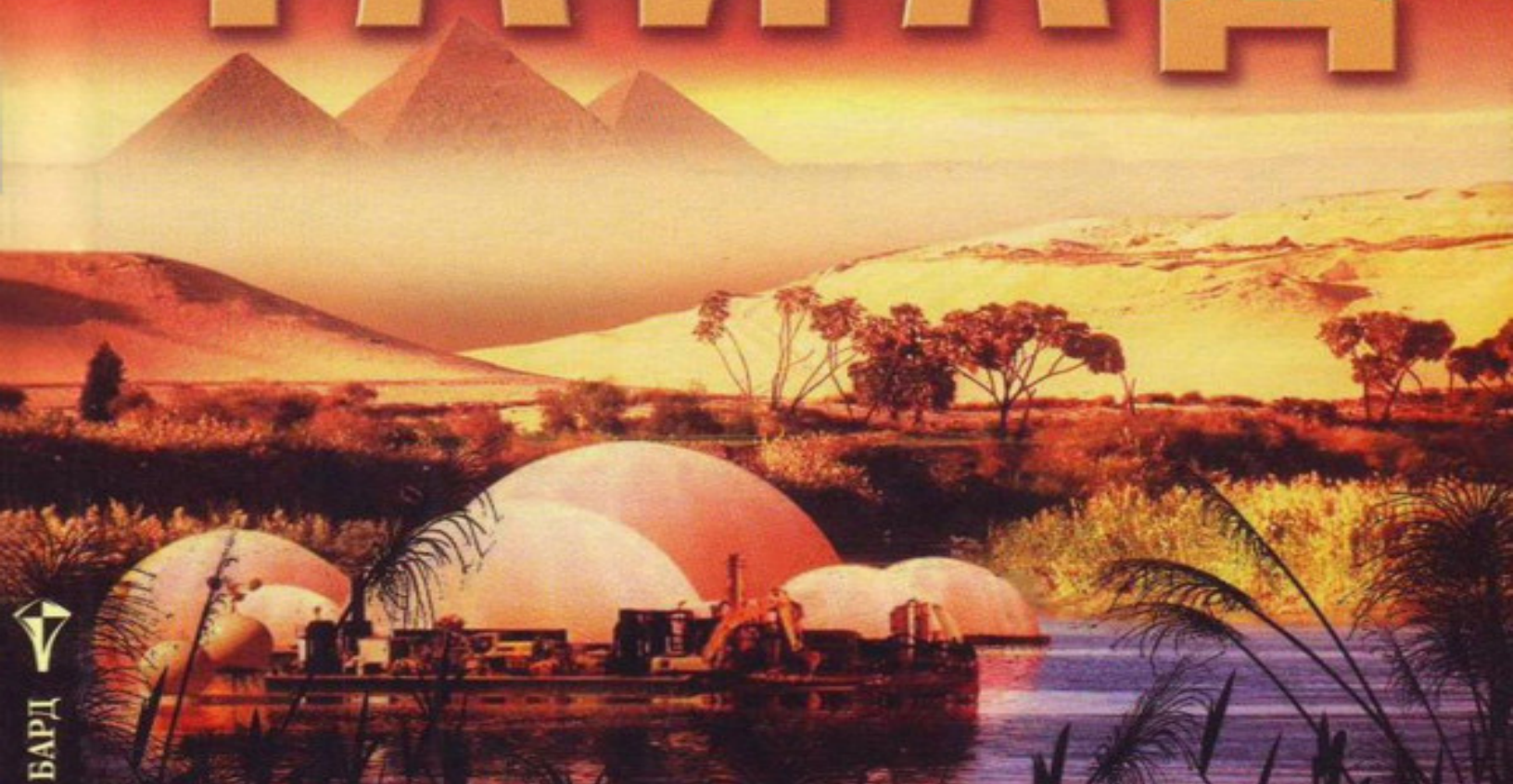


Кралете на трилъра®

# ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД



## ТРЕТАТА ПОРТА

Джереми Лоугън, експерт по необяснимото, е въвлечен  
в екзотично и опасно приключение...

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

# ЛИНКЪЛН ЧАЙЛД ТРЕТАТА ПОРТА

Превод: Асен Георгиев

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Джереми Лоугън е известен като изключителен енигмолог — експерт по необяснимото, който има способността да разкрива всякакви мистерии и аномалии. Работата на Лоугън го е отвеждала на странни местопрестъпления, на места и сцени на неразкрити исторически тайни.

Легендарният ловец на съкровища Портър Стоун е открил нещо, което завинаги ще промени египтологията. В Ал Суд, диво и забравено от бога място на юг от египетската граница, Стоун смята, че се е натъкнал на гробницата на владетеля бог Нармер — обединител на Горен и Долен Египет преди повече от пет хиляди години.

Още от началото на разкопките обаче специалистите на Стоун започват да се сблъскват със странни аномалии: в началото те са досадни, но постепенно стават плашещи. Загрижен за безопасността и успеха на експедицията, Стоун се обръща към Джереми Лоугън с молба да се опита да разгадае случващото се...

Страхът и параноята стават неудържими. Лоугън трябва да се гмурне в тайните на Древен Египет и клиничната смърт, за да открие какво застрашава експедицията. Той трябва да се изправи и срещу зловещо древно проклятие — заровено в продължение на хилядолетия заедно с невъобразимите богатства на фараон Нармер, което може би ще се сбъдне.

*На Лучи*

## ПРОЛОГ

Докторът си сипа чаша кафе в помещението за почивка, протегна ръка за цилиндъра с кондензирано мляко на прах, но реши, че е по-добре да си го спести, и вместо това от очукания лабораторен хладилник извади кутийка соево мляко. Докато бъркаше кафето с пластмасовата бъркалка, се отправи по бледия балатум към групичка кресла с дебели подлакътници. През затворената врата проникваха обичайните звуци: тракането на инвалидни колички и носилки, вращенето и писукането на машинариите, боботенето на болничния интерком.

Един лекар, каращ третата си година стаж, на име Дегуело беше проснал въздългите си крака на две от овехтелите кресла. „Типично“, каза си докторът. Стажантите имаха способността да заспиват веднага, независимо дали в хоризонтално, или във вертикално положение и без значение колко е неудобна позата. Когато лекарят седна на креслото до него, стажантът прекъсна тихото си похъркване.

— Здравсти, докторе. Колко е часът?

Лекарят стрелна поглед към големия часовник, монтиран над редицата шкафчета покрай стената.

— Десет и четирийсет и пет.

— Добре — изпъшка Дегуело. — Това означава, че съм спал само десет минути.

— Поне си успял да подремнеш — отбеляза лекарят. — Нощта е спокойна.

Дегуело отново затвори очи.

— Два инфаркта на миокарда. Един строшен череп с отворена рана. Цезарово сечение по спешност. Едно изгаряне трета степен. Порезна рана с проникване в бъбрека. Една проста и една съчетана фрактура. Възрастен господин, който паднал от носилка. Свръхдоза оксидон. Свръхдоза метамфетамини. Свръхдоза амфетамини. И всичко това — той въздъхна и направи пауза — се случи през последния час и половина.

Лекарят отпи глътка кафе.

— Както вече казах — спокойна нощ. Погледни нещата и откъм хубавата им страна. Още можеше да правиш визитации в Масачузетската многопрофилна.

Стажантът не отговори веднага. След кратко мълчание измърмори:

— Докторе, все още не мога да разбера. Защо през петък се жертваш върху олтара на спешното отделение? Искам да кажа, че аз нямам друг избор. Но ти си известен анестезиолог.

Лекарят допи кафето и хвърли чашката в кошчето за боклук.

— Ще помоля за по-малко любопитство в присъствието на ближния. — Той си помогна с ръце, за да стане. — Хайде, обратно в окопите.

Вече в коридора, лекарят се огледа сред сравнителното спокойствие. Пое към приемната на спешното в другия край, когато забеляза някакво раздвижване. Главата на една от сестрите се стрелна нагоре.

— Автомобилна катастрофа — обясни му тя. — Един пострадал. Пристига всеки момент. Приготвих втора травматологична зала.

Лекарят веднага зави към посоченото помещение. Докато крачеше натам, вратата на спешното отделение се отвори шумно, за да пропусне двойката фелдшери, които вкараха вътре количката, следвани от двама полицаи. Лекарят веднага разбра, че положението е сериозно. Трескавите действия, израженията им, кръвта по екипите и лицата — всичко това сигнализираше отчаяние.

— Жена, на трийсет и нещо — излая единият от фелдшерите. — Не реагира.

Лекарят им махна да влизат бързо и подвижна на един стажант:

— Бързо докарай операционна количка! — Стажантът кимна и хукна. — И се обади на Дегуело и Корбин — извика подире му.

Фелдшерите вече вкарваха носилката във втора травматологична зала и маневрираха с количката, за да я доближат до масата.

— По моя команда — каза единият от фелдшерите, докато завъртаха тялото. — И внимавай с предпазната яка. На три — едно, две, трии!

Пациентката беше прехвърлена на масата, а носилката бутната настрана. Лекарят успя да зърне бледата бяла кожа, канелената коса,

блузата, някога бяла, но сега напоена с кръв. Кръвта беше оставила следа от капки по пода, водейки началото си от района на нараняването.

Нещо тревожно, подобно на студено електрическо напрежение, започна да тупти в тила му.

— Била е ударена странично от пиян шофьор — докладва единият от фелдшерите. — На път за тук вече предадох кода за сърдечно-белодробен арест.

В помещението се струпяха стажанти, последвани от Дегуело.

— Знаете ли кръвната група? — попита лекарят.

— Да, 0 отрицателна.

Хората вече действаха трескаво, включваха монитори, вкарваха операционни колички. Лекарят се обърна към един от стажантите.

— Звънни в кръвната банка и поискай три банки. — В този момент се сети за следата от капки по балатума. — Не, по-добре ги направи четири.

— Хипоксия<sup>[1]</sup> — извика една от сестрите точно в мига, когато вътре се втурна Корбин.

Дегуело заобиколи масата и се наведе да погледне неподвижната жертва.

— Да, изглежда цианозна.

— Докарайте клинична лаборатория за кръвни газове — отсечено нареди лекарят. Вниманието му беше привлечено от корема на жената, сега затворен, но потънал в кръв. Бързо повдигна временната превръзка. Ужасяващата отворена рана, набързо защита от фелдшерите, кървеше обилно. Обърна се към една от сестрите и ѝ посочи мястото. Тя го почисти и той погледна отново.

— Сериозна коремна травма — каза той. — Възможен преден подбелодробен пневмоторакс. Ще ни трябва перикарден дренаж.

Обърна се към фелдшера.

— Какво, по дяволите, е причинило раната? Не е ли имала въздушна възглавница?

— Плъзнала се е под нея. Арматурното табло се строшило на две като клон и тя се надянала на него. Наложил се да влязат през тавана с ножиците. Ужасна картинка, приятелю. Поршето ѝ беше напълно сплескано от джипа на пияното копеле.

„Порше“. Малкото студено електрическо напрежение в главата му отново потрепна, този път по-пронизващо. Той се изправи, за да се опита да погледне главата, но Дегуело му пречеше.

— Значителна травма от удар — обяви стажантът. — Ще трябва да направим компютърна томография на главата.

— Кръвното налягане е спаднало до осемдесет на трийсет и пет — обяви една от сестрите. — Пулсовата оксиметрия е седемдесет и девет.

— Поддържайте кръвното налягане — нареди лекарят.

Загубата на кръв беше прекалено голяма, шокът твърде силен: разполагаха с минута или най-много с две, за да я спасят. Влезе друга сестра, която носеше кръвните банки, закачи ги на стойката за инфузия.

— Това няма да свърши работа — прецени лекарят. — Имаме нужда от дебела игла за преливане на кръв, защото кръвта ѝ изтича твърде бързо.

— Един милиграм епинефрин — каза Корбин на една от сестрите.

Тя се обърна към превързочната количка, грабна спринцовка с по-голяма игла и дръпна отпуснатата ръка на жената, за да я инжектира. Докато го правеше, погледът на лекаря падна върху женската ръка: тънка, много бледа. На нея имаше един-единствен пръстен: платинен годежен пръстен с красив звезден сапфир с цвят на уиски върху черна повърхност за фон. От Шри Ланка. Много скъп. Знаеше, защото той го беше купил.

Изведнъж из помещението запищя остър сигнал.

— Пълен арест! — изкрещя една сестра.

За миг лекарят остана неподвижен, парализиран от ужас и ледено неверие. Дегуело се обърна към една от сестрите и сега лекарят можа да види лицето на жената: косата ѝ бе потъмняла и чорлава, очите — отворени и вторачени, устата и носът — скрити под дихателния апарат.

Сухата му уста се раздвижи.

— Дженифър — изграчи той.

— Сърцето ѝ спря — изпищя сестрата.

— Трябва ни лидокаин — извика Корбин. — Лидокаин! Веднага!



В този миг парализата изчезна толкова бързо, колкото беше настъпила. Лекарят се обърна към щуращата се сестра.

— Дефибрилатор! — изрева.

Тя се втурна в другия край на помещението и задърпа количката с апаратурата.

— Зарежда се!

Един стажант се приближи, инжектира лидокаина и се дръпна назад. Лекарят грабна електродите, но едва успяваше да контролира треперенето на ръцете си. Това не можеше да се случва. Трябваше да е сън, лош сън. Когато се събуди, ще бъде в стаята за почивка, плъзнал се надолу в креслото, а Дегуело ще хърка в съседното.

— Зареден! — докладва сестрата.

— Пазете се! — Лекарят чу нотката отчаяние в гласа си. Когато останалите отскочиха назад, той сложи електродите върху голия кървав гръден кош и пусна електрошока. Тялото на Дженифър се скова, после падна обратно върху масата.

— Права черта — изкрещя сестрата, която наблюдаваше монитора за жизнените функции.

— Зареди отново! — нареди лекарят. Ново дълбоко писукане се включи към царящата какофония.

— Хиповолемичен шок<sup>[2]</sup> — измърмори Дегуело. — Изобщо не сме имали шанс.

„Те не знаят — помисли си лекарят, сякаш беше на хиляди километри от тук. — Те не разбират.“ Усети как една-единствена сълза се събра в ъгълчето на окоето му и се стече по бузата.

— Зареден! — извика сестрата при дефибрилатора.

Той притисна електродите и тялото на Дженифър отново подскочи.

— Няма реакция — подвижна сестрата.

— Това е — обяви Корбин с въздишка. — Итън, мисля, че вече трябва да се откажеш.

Ала лекарят захвърли електродите настрана и се зае да прави сърдечен масаж. Усещаше тялото ѝ хладно и безразлично, помръдващо мързеливо под енергичните движения на неговите ръце.

— Зениците са неподвижни и разширени — докладва наблюдаващата сестра.

Лекарят обаче не обърна внимание, а сърдечният му масаж ставаше все по-бесен и отчаян.

Шумът в травматологичната зала, който беше започнал да става все по-трескав, сега захвана да отмира.

— Нулева сърдечна дейност — обяви сестрата.

— По-добре да я обявиш — повтори Корбин.

— Не! — озъби се лекарят.

Всички в помещението се обърнаха към него, доловили отчаянието в гласа му.

— Итън? — попита учудено Корбин.

Но вместо да отговори, лекарят започна да плаче.

Всички в помещението се умълчаха, някои гледаха неразбиращо, а други отместиха от неудобство погледи. Всички, освен един от стажантите, който отвори вратата и тихо закрачи по коридора. Лекарят, който продължаваше да плаче, знаеше къде отива. Отиваше да донесе саван.

---

[1] Недостиг на кислород в тъканите. — Б.пр. ↑

[2] Ограничаване на циркулиращия обем кръв поради кръвозагуба и др. — Б.пр. ↑

# 1.

## *Три години по-късно*

Джереми Лоугън, израснал в Уестпорт, а сега преподавател в „Йейл“, смяташе, че познава родния си щат Кънектикът. Участъкът обаче, през който караше в момента, му се стори като откровение. Пътуваше в източна посока от Гротън — следвайки указанията, получени по имейла, беше завил по ЮС 1, а малко след Стонингтън излезе на ЮС 1 Олтърнейт. След като прегърна сивото атлантическо крайбрежие, мина край Викютекук, пресече мост, който изглеждаше толкова стар, колкото и самата Ню Ингленд, след което направи остър завой надясно и пое по добре павиран, но необозначен на картата път. Хотелите и минимоловете изведнъж останаха някъде назад. Мина покрай заспало заливче, в което се полюшваха закотвени лодки за лов на омари, а след него навлезе в не по-малко заспало селце. Въпреки вида си то беше истинско село, работещо село, със супермаркет, железария и епископална църква с висок шпил, поне три пъти по-висок от кулата, и къщи, покрити със сиви дървени плочки, оградени със спретнати, боядисани в бяло дъсчени огради, заковани за колове. Нямаше тежки джипове, нито автомобилни табели от чужди щати; хората по пейките и по фасадните прозорци му махаха, докато минаваше. Априлското слънце беше силно, а чистият морски въздух свежо пощипваше. Указателна табела, която висеше на касата на вратата за пощата, го информира, че се намира в Пивенси Пойнт, население — 182 души. Нещо в мястото неустоймо му напомни за Хърман Мелвил.

— Карен — каза той, — ако беше видяла това място, никога нямаше да ме накараш да купим лятната къща в Хайенис.

Макар жена му да беше умряла преди години от рак, Лоугън още си позволяваше да разговаря от време на време с нея. Разбира се, обикновено, макар и невинаги, това беше повече монолог, отколкото разговор. В началото внимаваше да го прави, когато никой не можеше да го чуе. Но после онова, което беше възникнало като един вид

интелектуално хоби, започна все повече да се превръща в занаят и вече не гледаше да бъде дискретен. Днес, като се имаше предвид с какво си изкарваше прехраната, хората очакваха от него да бъде малко странен.

На три километра и двеста метра след градчето, точно както гласяха указанията, тесен път се отклони надясно. Когато зави по него, Лоугън се озова в гора от редки иглолистни шубраци, растящи в пясъчливата почва, които скоро отстъпиха място на светлокафяви дюни. Дюните свършваха пред метален мост, който водеше към нисък и широк остров, издаващ се във Фишърс Айлънд Соунд. Дори от това разстояние Лоугън можа да види, че на острова има най-малко дузина постройки, всички изградени от един и същ червеникавокафяв камък. В средата се разполагаха три големи пететажни сгради, които приличаха на спални помещения, подредени успоредно, подобно на плочки за домино. В далечния край на острова, отчасти закрыта от различните постройки, имаше празна самолетна писта. А зад всичко това лежеше океанът и тъмнозелената черта на Род Айлънд.

Лоугън измина последния километър и половина, за да спре пред контролния пункт преди началото на моста. Показа разпечатката на имейла на пазача вътре, който се усмихна и му махна да минава. Една-единствена табела до контролния пункт, скъпа на вид, но без да се натрапва, гласеше просто ЦИО.

Той пресече моста, мина край последната постройка и зави в паркинга. Оказа се изненадващо голям: тук имаше поне сто автомобила и място за поне още толкова. Когато спря в един от очертаните правоъгълници, изгаси двигателя. Вместо да слезе, прочете още веднъж имейла.

Джеремии,

Радвам се и изпитвам облекчение да чуя, че си приел. Също така оценявам, че можеш да проявиш гъвкавост, тъй като, както вече ти споменах, няма начин да се знае предварително колко време ще отнеме твоето разследване. Във всеки случай ще получиш заплащане за поне две седмици по тарифата, която си посочил. Съжалявам, че в момента не мога да ти дам повече подробности, но предполагам, си свикнал с това. Също трябва да ти кажа,

че нямам търпение да те видя отново след толкова дълго време.

По-долу ще намериш указанията как да стигнеш до центъра. Ще те чакам на 18-и сутринта. Всеки час между десет и дванайсет е удобен. И още нещо: щом веднъж се включиш в проекта, ще установиш, че е трудно да телефонираш оттук, така че, моля те, гледай да си разчистиш палубите, преди да пристигнеш. Чакам с нетърпение 18-и!

Поздрави,

И. Р.

Лоугън хвърли поглед на часовника си. Показваше единайсет и половина. Той повъртя разпечатката в ръце. „Щом веднъж се включиш в проекта, ще установиш, че е трудно да телефонираш оттук.“ Какво значеше това? Може би антените за мобилните телефони никога не са успели да прекрачат отвъд живописния Пивенси Пойнт? Той взе моряшката си мешка от пътническата седалка, пхна имейла в нея и слезе от колата.

Рецепцията, разположена в една от приличащите на спално сгради, беше съдържано пространство; напомни на Лоугън приемната в болница или клиника: пет-шест свободни стола, маси със списания и вестници, по бежовите стени пръски от анонимни на вид маслени картини и едно-единствено бюро, зад което седеше жена на трийсет и няколко години. Буквите ЦИО бяха монтирани на стената зад нея и отново нямаше никакви пояснения за значението на абревиатурата.

Лоугън каза на жената името си, а тя от своя страна го изгледа с любопитство и смущение. Той се настани на един от свободните столове, подготвен за продължително чакане. Почти в същия миг обаче, докато вдигаше „Харвард Медикъл Ривю“, една врата от другата страна на рецепцията се отвори и от нея се появи Итън Ръш.

— Джереми — поздрави Ръш, усмихвайки се широко, и му протегна ръка. — Благодаря ти, че дойде.

— Итън — отговори Лоугън. — Радвам се да те видя отново.

Не беше виждал Ръш след времето им в „Джон Хопкинс“ преди двайсет години, когато той си пишеше дисертацията, а Ръш следваше в

медицинското училище. Мъжът, който стоеше пред него обаче, се беше запазил забележително младолик. Единствено ситната мрежа от бръчици в ъглите на очите свидетелстваше за отминалите години. От простото действие на ръкостискането Лоугън доби две много ясни впечатления от Ръш: разтърсващо, променило живота му събитие и непоколебима, почти натрапчива преданост на някаква кауза.

Доктор Ръш огледа рецепцията.

— Донесе ли си багажа?

— В багажника на колата е.

— Дай ми ключовете. Ще се погрижа някой да го донесе.

— „Лотус Ейлан С4“.

Ръш подсвирна.

— Купето? От коя година?

— Хиляда деветстотин шейсет и осма.

— Много хубаво. Ще се погрижа да я пипат с бели ръкавици.

Лоугън бръкна в джоба си и подаде ключовете на Ръш, който ги предаде на жената на рецепцията с няколко прошепнати нареждания. След това докторът се обърна и покани госта си да го последва през отворената врата.

След като се качиха с асансьора до последния етаж, Ръш го поведе надолу по коридор, където се усещаше слаб мирис на почистващи препарати и химикали. Приликата с болница се усилваше. Болница без пациенти; малцината, които срещнаха, бяха облечени цивилно, в движение и очевидно здрави. Лоугън любопитно надничаше през отворените врати, край които минаваха. Видя празни конферентни зали, голяма, също празна лекционна зала с места за поне сто души, лаборатории, които се пръскаха от оборудване, и нещо, което приличаше на справочна библиотека, пълна с подвързани научни списания и специализирани терминали. И нещо странно — забеляза няколко очевидно еднакви стаи. Във всяка имаше едно-едничко тясно легло с десетки, ако не стотици кабели, които водеха до близки апарати за наблюдение. Други врати бяха затворени, а малките им прозорчета бяха покрити със спуснати щори. В коридора се разминаха с група мъже и жени в бели лабораторни престилки. Те хвърлиха поглед на Лоугън и кимнаха на Ръш.

Ръш спря пред врата с табелка „директор“, отвори я и покани Лоугън в приемна с две секретарки и изобилие от кантонерки, а после

в частния си кабинет отзад. Той беше обзаведен с вкус и минималистично, за разлика от претъпканата приемна. На три от стените висяха пестеливи модернистични картини в хладни сиви и сини тонове, а четвъртата изглеждаше като изцяло от стъкло, сега скрито зад щори.

В центъра на помещението имаше маса от тиково дърво, полирана до блясък, а от двете ѝ страни стояха две кожени кресла. Ръш седна на едното и покани с жест госта си на другото.

— Да ти предложиш ли нещо? — попита. — Кафе, чай, сода?

Лоугън поклати глава.

Ръш прехвърли единия си крак върху другия.

— Джереми, ще бъда откровен. Не бях сигурен, че ще си склонен да поемеш тази задача, като се има предвид колко си зает... и колко бях съдържан относно подробностите.

— Не си бил сигурен дори при хонорара, който поисках?

Ръш се усмихна.

— Вярно, твоят хонорар наистина си го бива. Но от друга страна, напоследък твоята работа доста се прочу. — Той се поколеба. — Как се наричаше професията ти?

— Аз съм енигмолог.

— Точно така. Енигмолог. — Ръш го погледна с любопитство. — А вярно ли е, че си успял да документиращ съществуването на Лохнеското чудовище?

— Ще трябва да обсъдиш това с моя клиент, възложил тази задача — Единбургския университет.

— Така ми се пада, като задавам подобни въпроси. — Ръш помълча малко. — Като стана дума за университети, ти си професор, нали?

— По средновековна история. В „Йейл“.

— Какво мислят за другата ти професия в „Йейл“?

— Популярността никога не пречи. Дори помага да гарантираш голям брой нови студенти. — Лоугън огледа кабинета. Беше установил, че новите клиенти обичат да говорят за миналите му постижения. Така отлагаха обсъждането на техните проблеми.

— Помня онези... *изследвания*, които проведе в института „Пийбоди“ и в лабораторията по приложна физика в училище — каза Ръш. — Кой би помислил, че ще доведат до това?

— Със сигурност не и аз. — Лоугън се размърда на стола. — И така, ще ми кажеш ли какво означава ЦИО? Нищо наоколо не ми помогна да стигна до някакво заключение.

— Да, държим картите си доста близо до гърдите. Център за изследване на отвъдното.

— Изследване на отвъдното? — повтори Лоугън.

Ръш кимна.

— Основах го преди две години.

Лоугън го погледна изненадано.

— Ти си го основал?

Ръш си пое дълбоко дъх и лицето му стана мрачно.

— Виж, Джереми, нещата стоят така. Преди малко повече от три години аз бях дежурен в спешното отделение, когато жена ми Дженифър беше докарана с линейка. Беше преживяла тежка катастрофа и изобщо не реагираше. Опитахме всичко — сърдечен масаж, електроди, но беше безнадеждно. Това беше най-ужасният миг в живота ми. Не само не можех да спася собствената си жена... а трябваше да я обявя за умряла.

Лоугън съчувствено поклати глава.

— Не го направих обаче. Не можех до го направя. Въпреки логиката продължих с драстичните мерки. — Той се наклони към събеседника си. — И, Джереми, тя *оцеля*. Най-накрая успях да я съживя — четиринайсет минути след спирането на цялата мозъчна дейност.

— Как?

Ръш разпери ръце.

— Беше чудо. Поне тогава ми се струваше така. Беше най-удивителното преживяване, което можеш да си представиш. Разбулващо, променящо живота ти. Да я извадиш от клинична смърт... — Той замълча за кратко. — В този миг прогледнах. Изведнъж видях делото на живота си. Напуснах болницата „Род Айлънд“ и практиката си като анестезиолог и оттогава изучавам случаите на хора, върнали се от ръба.

„Ето събитието, променило живота му“, помисли си Лоугън. А на глас повтори:

— Изследване на отвъдното?



— Точно така. Документиране на различните прояви, опити да ги анализираме и систематизираме. Джереми, ще се изненадаш да научиш колко хора са изпадали в клинична смърт, и най-важното, колко прилики има между отделните случаи. Щом се върнеш от отвъдното, вече никога не си същият. Както можеш да предположиш, нито ти, нито любимите ти хора могат да забравят преживяването. — Той посочи с ръка кабинета. — Събрах парите за центъра почти без усилия. Много от хората, изпадали в клинична смърт, страстно искат да споделят преживяванията си и да научат какво може да означават.

— И какво точно се прави в центъра? — поинтересува се Лоугън.

— В действителност сме малка група изследователи и лекари — повечето с роднини, които са преминавали „отвъд“. Излезлите от клинична смърт са поканени да престоят тук няколко седмици или месеци, за да се документира точно какво им се е случило и да преминат през различни серии тестове.

— Тестове?

Ръш кимна.

— Макар че работим само от осемнайсет месеца, вече са проведени множество изследвания. Стигна се и до поредица изводи.

— Обаче, както сам каза, сте крили всичко.

Ръш се усмихна.

— Нали си представяш какво ще кажат добрите обитатели на Пивенси Пойнт, когато разберат кой е купил старата тренировъчна база на бреговата охрана и защо?

— Да, представям си — кимна Лоугън. „Ще кажат, че се бъркате на съдбата — помисли си. — Че се смесвате с хора, които са възкръснали от мъртвите.“ Започна да му се изяснява защо са им потрябвали неговите познания. — И какво точно правите тук, в което аз мога да ви помогна?

По лицето на Ръш за кратко се изписа изненада.

— О, разбрал си ме погрешно. Тук нищо не се случва.

Лоугън се поколеба.

— Съжалявам, може наистина да съм разбрал погрешно. Ако проблемът, който имаш, не е тук, защо тогава ме покани?

— Джереми, съжалявам, че съм уклончив. Ще ти кажа повече, щом се качиш на борда.

— Но аз съм на борда. Нали вече съм тук?

В отговор Ръш стана и отиде до далечната стена.

— Нямах това предвид — каза и с едно-единствено движение дръпна щорите, разкривайки огромен френски прозорец. Отвън лежеше самолетната писта, която Лоугън беше забелязал на идване. Оттук обаче се виждаше, че пистата не е празна: на нея стоеше един „Лиърджет 85“, аеродинамичен и проблясващ на обедното слънце. Ръш го посочи с пръст. — Когато се качиш на този борд.

## 2.

На борда имаше петима: екипаж от двамина, Лоугън, Ръш и един служител на ЦИО, понесъл два лаптопа и няколко папки, натъпкани с нещо, което приличаше на лабораторни резултати. Щом самолетът излетя, Итън Ръш се извини и отиде в задната част на машината, за да поговори със служителя. Лоугън измъкна последния брой на „Нейчър“ от мешката си и започна да го разлиства, търсейки нови открития или аномалии, които биха го заинтригували професионално. След малко, когато усети, че му се доспива, остави списанието и затвори очи, за да дремне пет-десет минутки. Когато се събуди обаче, отвън вече беше тъмно и Лоугън изпита дезориентацията на човек, събудил се от дълъг и дълбок сън.

— Къде сме? — попита той.

— Наближаваме „Хийтроу“. — Ръш кимна на служителя, който все още седеше в задната част на самолета. — Съжалявам, но и аз като теб не знам колко точно ще отсъствам, а имаше работа, свързана с ЦИО, която не можеше да чака до завръщането ми.

— Няма нищо. — Лоугън се загледа навън в светлините на Лондон, пръснати под тях като огромно жълто одеяло. — Това ли е местоназначението ни?

Ръш поклати тава. После се усмихна.

— Знаеш ли, стори ми се донякъде странно, че се качи на самолета, без да попиташ къде отиваме. Помислих си, че поне малко ще се изненадаш.

— С моята професия се пътува много. Затова винаги нося задграничен паспорт.

— Да, прочетох го в една статия за теб. Затова не ти казах да го вземеш.

— През последните шест месеца бях няколко пъти в чужбина: Шри Ланка, Ирландия, Монако, Перу, Атлантик Сити.

— Атлантик Сити не е чужда страна — възрази Ръш със смях.

— На мен ми се стори такъв.

Кацнаха и рулираха до един частен хангар, където служителят на ЦИО слезе с лаптопите и папките, за да хване обратен полет за Ню Йорк. Ръш и Лоугън хапнаха леко, докато машината се зареждаше. Когато се озоваха отново във въздуха, Ръш седна до Лоугън, стиснал черна чанта за документи в ръка.

— Ще ти покажа една снимка — започна той. — Мисля, че тя ще обясни нуждата от пазене на тайна. — Щракна ключалката на чантата и леко я отвори. Порови вътре, извади брой на списание „Форчън“ и за кратко го показа на Лоугън.

На корицата се виждаше лицето на мъж на петдесет и няколко години. Гъстата му, твърде рано побеляла коса беше разделена на път в средата: странен анахроничен външен вид, който напомни на Лоугън за английски ученик в някое от частните училища, като „Итън“, „Хароу“ или „Ръгби“ през викторианската епоха. Беше мършав и фотографът беше акцентирал върху тази особеност чрез силно осветения фон. Меките, почти женствени контури на лицето му контрастираха остро на необичайно обветрената кожа, очевидно изложена на въздействието на слънце или вятър; макар мъжът да не се усмихваше, в очите му проблясваше слаба усмивка, докато гледаше в обектива, сякаш се подсмиваше над някаква негова си шега, която не искаше да сподели със света.

Лоугън го разпозна и както беше обещал Ръш, много от тайнствеността се разбули. Снимката беше на Х. Портър Стоун — без съмнение най-известния, а и най-богатия ловец на съкровища в света. Макар че може би „ловец на съкровища“ не беше справедливо, реши Лоугън. Мъжът беше археолог по образование и преподаваше в Калифорнийския университет, преди да открие два кораба от испанската флота, потънали през 1648 г. в международни води. Тези кораби, натъпкани със сребро, злато и скъпоценни камъни, и потънали на връщане в Испания от колониите, не само направиха Стоун приказно богат, но и всеизвестен. Тази известност нарасна със следващите му открития: инкски мавзолей и съкровище, скрито в планински проход на трийсет и два километра от Мачу Пикчу; след това огромно скривалище с изрязани от стеатит птици, животни и човешки фигури в основата на хълм сред първобитните руини на Велико Зимбабве. Други ги последваха в забележително бърза последователност.

„Коя е следваща древна цивилизация — гласеше заглавието на корицата, — която ще ограби?“

— При него ли отиваме? — попита недоверчиво Лоугън. — Да търсим съкровище? На разкопки?

Ръш кимна.

— Всъщност по малко и от двете. Последният проект на Стоун.

— И какъв е той?

— Няма още дълго да си в неизвестност. — Ръш отвори отново чантата, за да прибере списанието. Когато Лоугън погледна натам, видя, че лекарят пъха списанието под дебел куп документи. Беше стрелнал само кос поглед, но забеляза, че листовите са покрити с нещо, което му заприлича на йероглифи.

Ръш затвори чантата.

— Мога да те уверя, че това е най-голямата му експедиция досега. И най-секретната. В добавка към обичайната нужда да действа, без да привлича внимание, има и определени... необичайни логистични проблеми.

Лоугън кимна. Не се изненада, защото експедициите на Стоун привличаха все по-голямо внимание. Както на световните медии, така и на любопитни лаици. Затова вместо да ръководи сам работата Стоун управляваше експедициите си от разстояние, чак от другия край на света.

— Трябва да попитам какъв е твой интерес в това? То не може да има нищо общо с центъра ти. Телата, които интересуват Стоун, определено са мъртви. И то отдавна.

— Аз ще бъда лекарят на експедицията. — Ръш се поколеба. — Виж, не се правя на прекалено предпазлив, но има неща, които не можеш да научиш, докато не се озовеш на мястото. Мога да ти кажа обаче, че има различни... въъ... странни аспекти на тези разкопки, които се проявиха миналата седмица или малко по-рано. Тук започва твоето участие.

— Добре. Ето един въпрос, на който може би можеш да отговориш. Когато бяхме в кабинета ти, спомена, че преди да основеш центъра, си бил анестезиолог. Ако е така, защо си давал дежурство в спешното, когато са докарали жена ти? Би трябвало това да е забравено минало за теб.

Усмивката по лицето на Ръш избледня.

— Този въпрос ми се задаваше непрекъснато. Искам да кажа, преди клиничната смърт на Дженифър. Винаги съм давал шеговит отговор. Но истината, Джереми, е, че съм обучен като специалист по спешни случаи. Ала така и не успях да свикна със смъртта. — Той поклати глава. — Смешно, нали? Да, можех да приема естествената смърт: рака, пневмонията, нефрита. Но внезапната, насилствената смърт...

— За лекар в спешното отделение това си е направо ежедневие, а не паметно събитие — отбеляза Лоугън.

— Прав си. Страхът от смъртта, или по-точно от това да си имам работа с нея, беше причина да сменя работата си. Станах анестезиолог вместо лекар в спешното. То обаче продължаваше да ме преследва. Бягството не ми помогна: трябваше да мога да гледам смъртта в очите. За да си държа ръката на пулса ѝ, така да се каже, през седмица давах дежурства в спешното. Все едно си слагах власеница.

— Или като Митридат — подхвърли Лоугън.

— Кой?

— Митридат VI, цар на Понт. Той непрекъснато се е страхувал да не бъде отровен. Затова се опитал да си изгради имунитет, като всеки ден вземал малки дози отрова, докато организъмът не привикнал с нея.

— Да вземаш отрова, за да си изградиш имунитет? Да, прилича на това, което правех. Както и да е, след преживяното с Дженифър аз напълно престанах да практикувам медицина и основах клиниката. Престанах да се боря с омразата си срещу смъртта. Вместо това се опитах да я използвам в положителен смисъл: започнах да изучавам онези, които бяха успели да се измъкнат от лапите ѝ.

— Искам да те попитам: защо ти трябваше да основаваш своя собствена клиника? Доколкото знам, има няколко организации, които са се посветили на изучаването на клиничната смърт? Студенти пишат докторати по темата и изучават „съзнанието“.

— Така е. Но нито една от тях не е толкова голяма и централизирана като ЦИО. Пък и ние развихме някои уникални области на проучване.

Той се извини и Лоугън се обърна към илюминатора и впери очи в мрака. Беше ясна нощ и бърз поглед към съзвездията потвърди, че летят на изток. Но накъде по-точно? Този Портър Стоун, изглежда, беше изпращал експедиции във всички краища на света: Перу, Тибет,

Камбоджа, Мароко. Мъжът притежаваше това, което новинарските канали обичаха да наричат „дар на Мидас“: излизаше, че всеки проект, с който се залови, се превръщаше в злато.

Лоугън се замисли за чантата на Ръш и листата, покрити с йероглифи. След това затвори очи.

Когато отново се събуди, вече беше сутрин. Протегна се, размърда се в седалката си и погледна отново през илюминатора. Сега под машината се виждаше широка кафява река, а бреговете ѝ бяха покрити с тесни зелени ивици. Отвъд тях пейзажът беше безводен. В този момент застина. На хоризонта се появиха недвусмислените монолитни очертания: пирамида.

— Знаех си аз — измърмори той под нос.

Ръш седеше срещу него от другата страна на пътеката. Когато чу шепота му, погледна към него.

— В Египет ли сме?

Ръш кимна.

Въпреки изграждания от дълго време стоицизъм Лоугън потръпна от вълнение.

— Винаги съм искал да работя в Египет.

Ръш въздъхна — наполовина от удоволствие и може би наполовина от съжаление.

— Доктор Лоугън, не ми се иска да те разочаровам, но целта ни не е толкова очевидна, колкото Египет.

### 3.

Лоугън беше идвал вече веднъж в Египет — като докторант трябваше да документира движението на фризийските войници по време на Петия кръстоносен поход. Струваше му се, докато се носеха по магистралата от международното летище в Кайро, че всички автомобили, които беше видял преди двайсет години, още са на пътя. Древни фиати и мерцедеси, осеяни с вдлъбнатини и драскотини, със счупени фарове и стопове, трескаво се бореха за преднина, маневрираха и се промъкваха смело по пътеките между останалите коли със сто километра в час. Надминаваха автобуси, потрошени и покрити с ръжда, а от празните рамки, където някога е имало врати, опасно висяха гроздове пътници. От време на време Лоугън зърваше някой по-нов модел лимузина европейска направа, лъснат до блясък. Колите най-често бяха черни. Като се оставят настрана тези изключения обаче, движението по магистралата беше трескав анахронизъм, сякаш времето беше застинало в миналия век.

Ръш и Лоугън седяха отзад в колата и мълчаливо попиваха гледките. Багажът на Лоугън беше останал в самолета, а техният шофьор — местен жител, който управляваше едно рено съвсем малко по-ново от колите наоколо, се беше оправил с голямо умение в плетеницата пътища, водещи към и от летището, и вече пътуваха към самия град. Нижеха се блок след блок еднакви бетонни сгради, боядисани в жълтеникаво, които се издигаха на пет-шест етажа. На балконите се сушаха дрехи, прозорците бяха закрити с брезентови щори, които се полюшваха и показваха объркваща смесица от реклами. Покривите на блоковете бяха осеяни със сателитни чинии и между сградите висяха безброй кабели. Над всичко се носеше фин оранжев прах. Горещината и яркото слънце бяха безмилостни. Лоугън се показва от отворения до долу прозорец и вдиша натежалия от мирис на дизел въздух.

— Четиринайсет милиона души — подхвърли доктор Ръш и погледна към него. — Натъпкани в триста и двайсет квадратни



километра град.

— Щом местоназначението ни не е Египет, какво правим в Кайро?

— Просто се отбиваме за кратко. Ще излетим още преди обяд.

Когато приближиха центъра и слязоха от магистралата, за да поемат по вътрешните улици, движението стана още по-натоварено. На Лоугън всяко кръстовище, до което се приближаваха, му приличаше на входа в тунела „Линкълн“: десетина коли се бореха да се промушат по двете ленти. Улиците бяха пълни с пешеходци, които се възползваха от задръстванията и пресичаха където им скимне, промушвайки се на сантиметри от колите. Като по чудо сериозните наранявания се избягваха. В центъра сградите не бяха по-високи, но архитектурата беше по-интересна, странно напомняше на сградите по левия бряг на Сена. Охраната започна все повече да се набива на очи: полицаи в черни униформи стояха под навеси на кръстовищата; пред хотелите и супермаркетите имаше бетонни блокове за предотвратяване на атаки със заредени с взрив коли. Минаха край посолството на САЩ — крепост, шпикувана от постове с техните 50-милиметрови картечници.

Няколко минути по-късно колата рязко свърна към бордюра и спря.

— Пристигнахме — обяви Ръш и отвори вратата.

— Къде? — попита Лоугън.

— Музеят на египетските антики — обясни Ръш и слезе от колата.

Лоугън го последва, като внимателно избягваше останалите пешеходци и колите, които минаваха толкова близо, че развяваха ризата му. Вдигна очи към величествената фасада от розов камък от другата страна на площада. Беше идвал и тук по време на проучванията си за дисертацията. Вълнението, което почувства за първи път в самолета, се усили.

Прекосиха площада, отблъсквайки атаките на продавачите на дрънкулки, които предлагаха светещи в мрака пирамиди и камили играчки с батерии. Откоси от бърз арабски обсипваха Лоугън от всички страни. Минаха край двойка пазачи, застанали от двете страни на входа. Точно преди да прекрачи вътре, Лоугън чу глас, пукащ от усилвателя, да се издига над шума от трафика и разговорите на

туристите ол инклузив: пеенето на мюезина от минарето на кварталната джамия от другата страна на площад „Тахрир“, който приканваше правоверните на молитва. Той се спря и се заслуша как призивът се подема от друга джамия, след нея от още една — призивът се придвижваше като доплеров ефект на все по-големи и по-големи разстояния, докато сякаш не обгърна целия град.

Почувства, че някой го побутва по лакътя. Беше Ръш. Лоугън се обърна и влезе в музея.

Старата постройка беше претърпана дори в този ранен час, за щастие потната тълпа още не беше успяла да загрее каменните галерии. След яростната слънчева светлина вътрешността на музея изглеждаше необичайно тъмна. Те си пробиха път в приземния етаж покрай безброй статуи и каменни плочки. Въпреки табелите, забраняващи използването на фотоапарати и пипането на артефактите, Лоугън забеляза, че дори сега много от експонатите бяха все още на открито, достъпни за въздуха, вместо херметически затворени, и по тях мигаха следи от много ръце. След като отминаха последните коридори, поеа по широка стълба към първия етаж. Тук се точеха ред след ред саркофази, положени върху каменни плинтове, досущ пазачи на призрачния свят. Покрай стените бяха разположени шкафове със стъклени витрини, в които се съхраняваха погребални предмети от злато и фаянс. Шкафовете бяха затворени с прости печати от олово и тел.

— Имаш ли нещо против да погледна погребалните предмети на Рамзес III? — попита Лоугън, сочейки портала. — Смятам, че сбирката е надолу по този коридор. Наскоро прочетох в едно списание за алабастрова канопа<sup>[1]</sup> ваза, която можела да се използва за призоваване на...

Ръш се усмихна извинително, посочи часовника си и просто подкани Лоугън да побърза.

Те поеа към друго стълбище — то беше по-тясно, парапетът без колонки, и се качиха на следващия етаж. Тук беше много по-тихо, защото коридорите бяха посветени на по научни колекции: стели с надписи; късове папирус, избледнели и разлагащи се. Осветлението беше мъждиво, каменните стени — мръсни. Ръш спря веднъж, за да погледне в малко листче хартия, което извади от джоба си, на което с молив беше очертан планът на етажа.

Лоугън любопитно надничаше в наполовина отворени врати. Видя купища папируси, подредени на лавици, издигащи се от пода до тавана, като бутилки вино в изба на сомелиер. В едно помещение бяха изложени маски на древните египетски богове: Сет, Озирис, Тот. Огромното количество артефакти и безценни съкровища, тежестта на толкова много древност наоколо действаше едва ли не потискащо.

Завиха зад един ъгъл и Ръш спря пред затворена дървена врата. Красеше я надпис със златни, почти избелели букви: „Архиви III: Танис — Сехел — Фаюм“<sup>[2]</sup>. Той хвърли поглед назад към Лоугън, след това над рамото му огледа празния коридор. После отвори вратата и покани Лоугън да влезе.

Помещението беше дори по-тъмно от коридора. Редица прозорци, разположени точно под високия таван, неохотно пускаха снопове слънчеви лъчи, силно филтрирани от трупаната с години мръсотия по стъклата. Друго осветление липсваше. Книжни лавици, натъпкани до пръсване със стари списания, подвързани ръкописи, бележници с прашни кожени подвързии и дебели вързопи с папируси, свързани с изсъхнали кожени върви и очевидно в безпорядък, покриваха и четирите стени.

Когато Ръш затвори вратата след тях, Лоугън пристъпи навътре в помещението. Миришеше силно на восък и гниеща хартия. Това беше точното място, където щеше да се почувства като у дома си: клирингова къща за далечното минало, хранилище на тайни и загадки, на странни хроники, които чакат търпеливо да бъдат върнати към живот. Беше прекарал достатъчно време в подобни помещения. Опитът му обаче беше главно със средновековни манастири и крипти на катедрали, и затворените сбирки на университетски библиотеки. Артефактите тук, историите и описанията, мъртвите езици, на които повечето от тях бяха написани, бяха много, много по-стари.

В центъра на помещението стоеше библиотечна маса, дълга и тясна, заобиколена от шест стола. Помещението беше толкова тъмно и тихо, та Лоугън беше решил, че са сами. Но сега, когато очите му привикнаха към сумрака, забеляза мъж в одежди на арабин, който седеше на масата с гръб към тях, наведен над древен ръкопис. Не беше помръднал при тяхното влизане, сега също не помръдна. Изглеждаше напълно погълнат от четенето.

Ръш направи крачка напред, за да застане до Лоугън. После тихичко се изкашля.

В продължение на един дълъг миг фигурата не помръдна, после леко се извърна към тях. Възрастният човек — защото Лоугън беше решил, че това непременно е стар учен, не си направи труда да ги погледне в очите, просто отбеляза тяхното присъствие. Носеше официален, но доста износен тауб<sup>[3]</sup>, избелели памучни панталони, памучна наметка с качулка, която отчасти скриваше обикновена гутра<sup>[4]</sup> на черно-бели квадратчета, която обгръщаше челото му. До него на масата стоеше малка чашка за турско кафе върху олющена глинена подложка.

Лоугън почувства неочаквана досада от това присъствие. Ръш вероятно го беше довел тук, за да направи справка в някой поверителен документ — как щяха да опазят тайната на тяхната работа от някакъв възрастен учен, макар той да беше толкова надменен, че дори не им обръщаше внимание?

В този момент възрастният мъж за изненада на Лоугън се изправи, бутна стола настрана и съвсем преднамерено се обърна, за да застане с лице към тях. Носеше чифт стари очила за четене, напукани и прашни, а набръчканото му лице беше скрито от гънките на качулката. Той стоеше и ги наблюдаваше, а очите му зад старите очила не се виждаха.

— Съжалявам, че закъсняхме — извини се Ръш.

Мъжът кимна.

— Няма нищо. Ръкописът тъкмо започна да става интересен.

Объркан, Лоугън поглеждаше от единия към другия. Непознатият, застанал пред тях, беше отговорил на свършен английски. Всъщност американски английски с много лек бостънски акцент.

В този миг възрастният мъж бавно и внимателно отметна качулката си, като разкри грива лъчисто бяла коса, грижливо сресана под гутрата. Свали очилата, сгъна ги и ги пусна в един от джобовете на робата. Чифт очи се вторачиха в Лоугън. Дори в сумрака на архива си личеше, че са сини като плувен басейн в първия прекрасен ден от отпуската.

Лоугън разбра. Мъжът, който стоеше пред него, беше Портър Стоун.

---

[1] Съдове, в които се съхранявали извадените преди балсамирането вътрешности. — Б.пр. ↑

[2] Танис и Фаюм — градове в древен Египет. Сехел е остров в Нил. — Б.пр. ↑

[3] Арабска роба. — Б.пр. ↑

[4] По-известното название на мъжката кърпа за глава у нас е куфия. — Б.пр. ↑

## 4.

Лоугън отстъпи крачка назад. Видя как ръката на Ръш се протяга успокоително към лакътя му и инстинктивно я отблъсна. Шокът вече преминаваше, заместен от любопитство.

— Доктор Лоугън — обърна се към него Стоун. — Съжалявам, че ви изненадах по този начин, но вярвам, разбирате, че съм принуден да не се набивам в очи.

Той се усмихна, но очите му останаха сериозни. Те бяха много по-пронизващи и ярки, отколкото поантилистката<sup>[1]</sup> снимка на корицата на „Форчън“ беше успяла да предаде. В тях гореше не само буен интелект, но и неутолим глад — за находки или богатство, или може би просто за знания, Лоугън не можеше да определи. Мъжът се оказа по-висок, отколкото очакваше. Ала тялото под широките арабски одежди беше толкова слабо, колкото снимките в пресата подсказваха.

Стоун кимна на Ръш. Когато лекарят се обърна да заключи вратата, той стисна ръката на Лоугън и го покани с жест да седне. Лоугън не можа да извлече някакво определено впечатление от ръкостискането — само усещането за буйна енергия, която бликаше от това мършаво тяло и лице с почти женствени черти.

— Доктор Стоун, не очаквах да ви срещна тук — каза той, докато сядаше. — Смятах, че се държите настрана от вашите проекти.

— В това исках да повярват хората — отговори Стоун. — И през по-голямата част от времето наистина е така. Човек обаче трудно се отказва от старите си навици. От време на време, както сега, не мога да устоя на желанието малко да покопая, да си изцапам ръцете.

Лоугън кимна. Напълно го разбираше.

— А и между другото, предпочитам да говоря лично с ключови членове от нов екип, особено при толкова важен проект като този. Пък и бях любопитен да се срещна лично с вас.

Лоугън знаеше, че сините очи още го проучват. В тяхната настойчивост имаше нещо почти безмилостно: срещу него седеше човек, който беше взел мярката на много и много хора.

— Значи съм ключов член на екипа? — вдигна вежди Лоугън.  
Стоун кимна.

— Естествено. Честно казано обаче, не съм очаквал да се запознаем. Вие сте нещо като късно попълнение.

Ръш седна на стол от другата страна на масата срещу тях. Стоун бутна настрана свитъка, който четеше, и откри тясната папка под него.

— Разбира се, познавам работата ви. Прочетох монографията ви „Неживите от Трондхайм“.

— Беше интересен случай. Още по-хубаво беше, че ми разрешиха да публикувам. Толкова рядко ми разрешават.

Стоун се усмихна.

— Е, доктор Лоугън, ето че вече имаме нещо общо.

— Моля, нека си говорим на ти. Та какво е общото между нас?

— Пембриджката колесница.

Лоугън чак се изпъна от изненада.

— Да не искаш да кажеш, че си чел...

— Прочетох я.

Лоугън погледна ловеца на съкровища с още по-голямо уважение. Пембриджката колесница беше едно от по-малките, но исторически по-важни открия на Стоун: погребална пещера в Уелс, в която намери останки, за които всички се съгласиха, че принадлежат на английската кралица от първи век Боадицея. Бяха я намерили погребана в древна бойна колесница, заобиколена от оръжия, златни гривни и други дребни предмети. С това откритие Стоун беше разбулил загадка, която от векове измъчваше английските историци.

— Както знаеш — продължи Стоун, — ученият елит винаги е поддържал тезата, че Боадицея е била убита от римските легиони в Екзетър или Уоруикшър, обаче в дисертацията си ти доказа, че е оцеляла в тези битки и по-късно била погребана с пълни воински почести. Това ме отведе в Пембридж.

— Въз основа на движенията на римските групи за издирване далече от римския път между Кентърбъри и Сейнт Олбанс — каза Лоугън. — Предполагам, че би трябвало да се чувствам горд. — Беше наистина впечатлен от съобразителността на Стоун.

— Не те повиках тук, за да разговаряме за това обаче. Искането просто да разбереш в какво се забъркваш. — Стоун се наведе към него.

— Няма да искам да подпишеш клетва с кръв или нещо също толкова драматично.

— Радвам се да го чуя.

— Защото на хора с твоя занаят може да се има доверие, че ще пазят тайна. — Стоун се облегна. — Чувал ли си за Флиндърс Питри?

— Египтологът? Той открил Новото царство<sup>[2]</sup> в Тел ел-Амарна, нали? И стелата на Мернетап между останалите му открития?

— Точно така. Браво! — Стоун и Ръш размениха многозначителен поглед. — Тогава вероятно знаеш, че той е сред най-редките египтолози: истински учен, надарен с неутолим глад за знания. В края на деветнайсети век, когато всички като бесни разкопават съкровища, той търси нещо друго — знания. Обичал да се отклонява от очевидните места за разкопки — пирамидите и храмовете, и търсел далеч нагоре по Нил парченца от глинени съдове и керамични плочки с пиктограми. Той направи египтологията в много отношения уважавана наука, като обезкуражи ограбването и нехайното документиране.

Лоугън кимна. Казаното досега беше относително общоизвестно.

— През 1933 година Питри вече е великият дядо на британската археология. Кралят го прави рицар. Той самият предлага да завещае главата си на Кралското хирургическо училище, за да може на спокойствие да бъде изучен блестящият му мозък. Той и съпругата му се оттеглят да живеят в Йерусалим, за да може да прекара последните си години сред древните руини, които през целия си живот толкова е обичал. И така свършва тази история.

За известно време в архива се възцари мълчание. Стоун извади мръсните очила, повъртя ги в ръце и после ги остави на масата.

— Всъщност тя не свършва. Защото през 1941-ва, след години заседнал пенсионерски живот, Питри неочаквано напуска Йерусалим и поема за Кайро. Не казва нищо на колегите си от Британското училище за археология за тази негова нова експедиция — не може да има съмнение, че е било експедиция. Взема възможния минимум работници: двама или трима най-много. И то, подозирам, заради възрастта и нарастващата му несигурност. Не отправя искания за финансиране; изглежда, е продал няколко от най-ценните си артефакти, за да финансира експедицията. Нищо от ставащото не било в характера на Питри. Най-странното от всичко е неговото бързане. Той винаги е бил известен с внимателната си и добре обмислена



работа. Но това пътуване до Египет, когато Северна Африка вече е потъвала в пъкъла на войната, е пълна противоположност на обмислена работа. Изглежда трескава — едва ли не плод на отчаяние.

Стоун замълча, за да отпие от малката кафена чашка. Польхна аромат на кафе с кардамон.

— Не е известно къде е отивал Питри и защо. Онова, което се знае, е, че след пет месеца се връща в Йерусалим, сам, без средства. Не искал да каже къде е бил. Изглеждал отчаян, а пътуването отслабило и без това вече крехката му физика. Не след дълго, през 1942-ра, умира в Йерусалим, докато събирал средства за още едно пътуване до Египет.

Стоун остави чашката върху глинената подложка, след това стрелна с поглед Лоугън.

— Всички тези сведения не са включени в официалната информация — реагира той. — Как успя да се добереш до тях?

— Как се добирам до какво ли не, доктор Лоугън? — Стоун разтвори ръце. — Надничам в тъмните къшета, където другите не си правят труда да търсят. Ровя се из частни и обществени архиви в преследване на изгубен документ, случайно пхнат зад останалите и по-късно забравен. Изчитам всичко, до което мога да се докопам — както например, бих си позволил да посоча, странни дисертации.

Лоугън сложи ръка на сърцето и се поклони престорено.

— Хората дрънкат за „дара на Мидас“ — продължи Стоун презрително. — Ама че глупост! Няма никакви тайни, само здрава работа. Богатството, което спечелих от испанските кораби, ми позволи да върша нещата по моя си начин: да изпращам учени и изследователи по всички краища на света, с цел да търсят онази омагьосваща празнина в историческите хроники, късчето древен слух, който може да се окаже интересен и може би нещо повече от просто интересен.

Горчивината изчезна от гласа му толкова бързо, колкото се беше появила.

— В случая с Флиндърс Питри се сдобих с един опърпан дневник, закупен като част от цял куп вещи на един битпазар в Александрия. Дневникът е воден от един от научните помощници на Питри през последните му години в Йерусалим. Млад мъж, който не бил поканен да тръгне с тази последна експедиция и заради това от яд постъпва в армията. Загива в битката за прохода Касерин<sup>[3]</sup>. Разбира се, историята, описана в дневника му, засили моя интерес до крайност.

Какво може да е обсебило Питри толкова — човек, когото не го е било грижа за съкровища и вече си е бил спечелил голяма научна слава, да не говорим за правото да се наслаждава на спокойни старини — че да го накара да зареже удобствата на собственото жилище и да влезе във военна зона на почти деветдесетгодишна възраст? Пълна мистерия. — Стоун замълча. — Докторе, трябва да знаеш, че имам сто или по-скоро двеста подобни мистерии, които ме чакат в мазето на моята научна лаборатория в Кент. Някои съм открил аз; за откриването на други съм платил добре. И всичките са интересни. Времето ми обаче не е безкрайно. Никога не се посвещавам на проект, докато не съм сигурен, че разполагам с достатъчно сведения, които да ми гарантират успеха.

„Дарът на Мидас“, помисли си Лоугън. А на глас отбеляза:

— От казаното съдя, че този научен помощник на Питри не е имал последната дума по темата?

Стоун отново се усмихна, без да отмества очи от Лоугън — пак този вторачен, преценяващ поглед.

— Икономката на Питри. Един от помощниците ми научи за нейното съществуване, научи къде живее и в един хоспис в Хайфа разговаря с нея малко преди смъртта ѝ. Това се случи преди шест години. Говорела несвързано, била доста умопомрачена. При внимателното разпитване, все пак ясно си спомнила специално един следобед през 1941-ва, когато Питри показвал част от огромната си колекция на някакъв гост. Гостът бил незначителен, но Питри често забавлявал хората по този начин. Както и да е, икономката си спомнила ясно, че в този ден Питри и гостът му разглеждали съдържанието на плетена кошница, в която имало находки от едно от първите пътувания на египтолога нагоре по Нил. Внезапно Питри се изправил и застинал, сякаш бил ударен от гръм. В продължение на цяла минута заеквал. След това с помощта на някакво измислено извинение се отървал от госта си. После затворил и заключил вратата на кабинета си — нещо, което никога преди не бил правил. Затова икономката си спомняла случилото се. След няколко дни заминал за последен път за Египет.

— Значи е намерил нещо — подхвърли Лоугън — в склада си с артефакти?

Стоун кимна.

— Нещо, което е лежало през цялото време пред очите на всички. Вероятно никога не е било внимателно проучвано до деня,

когато дошъл този гост. Питри бил натрупал такава голяма сбирка, че едва ли е знаел какво точно притежава.

— След като сме тук, предполагам, че си намерил този артефакт.

— Да, намерих го — бавно произнесе Стоун.

— Мога ли да попитам как?

— Не може! — Макар да беше изречен шеговито, отговорът съвсем не прозвуча така. — Моите методи, как да кажа, са лични. Достатъчно ще бъде да отбележа, че беше дълго, неприятно, досадно и скъпо търсене. Както можеш да предположиш, похарчих доста, за да намеря дневника и икономката, но похарчих двайсет пъти повече, за да науча какво е намерил Питри в този ден през 1941-ва. Готов съм да споделя артефакта с теб. Но за кратко. — Стоун посегна към чашката с кафе и я вдигна до устата си.

Лоугън зачака, предполагайки, че Стоун ще извади грижливо затворена кутия за експонати или че Ръш ще донесе предмета от някой от прашните и тъмни ъгли на архива. Но вместо това Стоун отпи от малката чашка. След това кимна към изтърваната подложка на масата, сега изцапана с едва забележим влажен кръг от дъното на чашката.

— Вземи го.

---

[1] Течение в живописата, използващо оптичното смесване. Техниката е развита от френския художник Жорж Сьора. — Б.пр. ↑

[2] Историята на Египет се дели на няколко периода: от Древен Египет, през Старо царство, Средно царство до Ново царство. — Б.пр. ↑

[3] Сражение през Втората световна война между силите на Оста и Съюзниците по време на Туниската кампания. — Б.пр. ↑

## 5.

За миг Лоугън се поколеба. Не беше сигурен дали е разбрал добре. Стоун посрещна погледа му с безизразно лице, като все още държеше чашката в ръка. Лоугън започна да протяга ръка към износената подложка, спря напред движението, след това посегна бързо и я взе. Когато я вдигна, разбра, че не е глинена, а от варовик, със строшени краища. Щом я обърна, видя пиктографи, начертани със светлокафяво мастило.

— Разбира се, това не е оригиналът — обясни Стоун, — а точно копие — Той замълча. — Знаеш ли какво е?

Лоугън завъртя плочката в ръцете си.

— Прилича на остракон.

— Браво! — Стоун се обърна към Ръш. — Итън, този човек ме впечатлява все повече. — След това погледна отново към Лоугън. — Щом знаеш, че е остракон, може би имаш и представа за какво се използва?

— Остраконите са изхвърлени парчета от камъни, глинени съдове, всичко, което се е използвало за записване на маловажни неща. Античната разновидност на бележника.

— Точно така. С ударение на маловажни. Използвани са за касови бележки или списък на нужните покупки. Точно затова използвах и този за подложка. Малко мелодраматично, но подчертава основния смисъл. За човек като Флиндърс Питри остраконите са били по десет за цент. Понякога интересни, защото позволяват да надникнеш в обикновеното всекидневие на древния свят, но иначе без особено значение.

— Точно затова Питри никога преди това не му е обръщал внимание. — Лоугън гледаше надолу към избледнелия надпис върху парчето варовик. Имаше общо четири пиктографа, силно издраскани и избледнели. — Знам много малко за йероглифите. Какво прави тези толкова специални?

— Ще ти разкажа съкратения вариант. Чувал ли си за фараона Нармер?

— Не е ли владетелят, когото мнозина смятат за обединител на Египет?

— Точно така. Преди появата на Нармер имало две царства: Горен и Долен Египет. „Горен“ означавало нагоре по Нил, а всъщност лежал на юг. Всяко от тях имало свой собствен владетел със своя собствена корона. Фараоните на Горен Египет носели бяла конична корона, с форма почти като на кегла за боулинг, докато владетелите на Долен Египет носели червена корона с извит нагоре заден край. Около 3200 г.пр. Хр. Нармер, владетелят на Горен Египет, се спуска на север, убива владетеля на Долен Египет и така обединява страната, с него като фараон начело. Аз лично смятам, че той е първият владетел бог от дългата поредица царе, които идват след него; пък и кой знае, може би само бог е можел да обедини двете царства. За него са вярвали, че животът и смъртта са му били подвластни. — Стоун пак направи пауза. — Освен царството обединил и нещо друго. Съединил двете корони на царствата. Трябва да знаеш, че короната на фараона е неповторим символ на могъщество. Нармер, разбира се, е знаел това и щом Египет става едно царство, той започва да носи двойна корона — съчетание от бялата и червената корона — символ на неговата власт над Горен и Долен Египет. И през следващите три хиляди години всеки фараон, който идвал на власт, правел същото.

Той допи малката чашка и я остави настрана.

— Но да се върнем на Нармер. Обединението на Египет е увековечено на голяма плоча от варовик, на която е изобразено как побеждава съперника фараон. Учените наричат тази плоча „първия исторически документ в света“. На нея се вижда най-ранното изображение на египетски фараон, което някога е намирано. Също така съдържа примитивни, но много характерни йероглифи.

Стоун протегна ръка и Лоугън му върна парчето варовик.

— Онова, което Питри е зърнал на този остракон, са йероглифи от точно този много ранен период. И както ти видя, има общо четири.

Стоун ги посочи един по един с тънкия си показалец.

— Какво пише?

— Както може би вече си разбрал, малко съм сдържан за подробностите. Да предположим, че е незначителен списък на пране.

Но не е така, а точно обратното. Остраконът е ключът към най-голямата, повтарям — най-голямата — археологическа тайна в света. Тя разказва какво е взел фараон Нармер, когато е тръгнал за отвъдното.

— Искаш да кажеш, какво точно е заровено в гробницата му?

Стоун кимна.

— В това е проблемът обаче. Гробницата на Нармер. Знаем къде е — жалка двукамерна постройка в Абидос, Ум ел-Каб, за да бъде точен — но в нея не е имало нищо от описаните неща.

— Тогава какво... — понечи да попита Лоугън, но замълча. — Да не би да искаш да ми кажеш, че известната гробница всъщност изобщо не е гробница?

— О, не, гробница е. Но не е тази гробница. Може да е ранен пример за кенотаф — символична, а не истинска гробница. Аз предпочитам да я смятам за примамка. И когато Флиндърс Питри е видял този остракон и разбрал, че... ето това е причината да зареже всичко на часа; да забрави удобствата на пенсионерския живот и да рискува здравето си, своята безопасност и богатството си. Направил го е в опит да намери истинската гробница на Нармер.

Лоугън обмисляше казаното.

— Но какво може да е толкова ценно...

Стоун вдигна ръка, за да го прекъсне.

— Няма да ти кажа. Щом научиш местоположението на гробницата, ще оставя на доктор Ръш да ти обясни. И ти ще разбереш защо, дори ако хипотетично не знаехме какво съдържа гробницата, щяхме да сме дълбоко убедени в нейната невероятна значимост.

Стоун се наклони към него и преплете пръсти.

— Доктор Лоугън, моите методи са необикновени. Вече толкова много ти загатнах. Когато се заемам с нов проект, аз изразходвам по-голямата част от времето за изпълнението му и поне половината от общите разходи за подготовката му. Проучвам всеки възможен път към успеха, изразходвам голяма научна и изследователска енергия, преди първата лопата да се забие в земята. Затова сигурно няма да се изненадаш, че след като този остракон и неговото послание станаха мое притежание, дадох зелена светлина на проекта. Всъщност той се превърна в мой основен приоритет.

Той се облегна отново и погледна към Ръш.

Лекарят заговори за пръв път, откакто се извини за закъснението.

— Ние успяхме там, където Питри се е провалил. Сега триангулираме разположението на гробницата. Всичко е на мястото си. Работата напредва.

— Напредваме бързо — намеси се Стоун, — защото сме силно притиснати от времето.

Лоугън се размърда. Все още се опитваше да осъзнае значимостта на находката.

— Научили сте за съществуването на истинската гробница. Знаете къде се намира. Започнали сте разкопките. Тогава аз за какво съм ви?

— Мисля, че е по-добре сам да откриеш това. Няма да е полезно да ти вдъхна предубеждения или да влияя на твоята преценка. Нека кажем, че има усложнения, които попадат в твоята област на познания.

— С други думи, нещо странно, необяснимо и вероятно плашещо се случва на мястото на разкопките. Нещо като проклятие.

— Няма ли винаги проклятие? — подхвърли тихо Стоун.

В помещението се възцари мълчание.

— Тези усложнения трябва да бъдат анализирани и разбрани, за да се справим с тях. Итън може да ти предостави още информация по време на полета.

— И къде точно се намират разкопките?

— Това, скъпи докторе, може би е най-странната част от една вече достатъчно необикновена история. Но стига толкова подсказвания. — Стоун стана и отново се ръкува с Лоугън. Ръкостискането му беше хладно и леко. — За мен беше удоволствие да се запознаем. Оттук нататък Итън ще поеме. Той има пълно доверие в твоите неповторими таланти и сега, след като те срещнах, аз също ти имам доверие.

Това беше недвусмислен знак, че срещата е приключила. Лоугън се обърна да си върви.

— Доктор Лоугън, и още нещо.

Той се обърна.

— Работете бързо. Много бързо.

## 6.

Самолетът се издигна рязко нагоре от каирското летище и веднага след това се наклони и зави към Нил. Полетяха на юг, следвайки мързеливите извивки на реката. Лоугън гледаше през илюминатора надолу към ленивата шоколадова повърхност на великата река. Летяха само на няколко хиляди метра височина и той различаваше долу арабските едномачтови корабчета и фериботите, които пореха водата, оставяйки разпенени килватери сред розовите петна от лотосови цветове. По крайбрежието се точеха и навлизаха навътре покрай мрежата от канали с тревисти брегове тънките зелени редици на плантациите за банани и нарове.

Ръш се извини и отиде отпред да говори с екипажа. Това беше добре дошло за Лоугън, защото му трябваше малко време, за да осмисли чутото.

Откри, че е дълбоко впечатлен от кльощавия, крехък на вид Портър Стоун. Първото впечатление обикновено не подвежда. Страстта и решимостта, с които бе следвал тази неясна следа до нейния край вдъхваха страхопочитание.

Не по-малко впечатляващо беше самото откритие: истинската гробница на първия египетски фараон, владетеля бог Нармер, и тайнственото ѝ съдържание. Може би това беше Светият граал на египтологията?

Постепенно сочната зеленина около речните брегове започна да изтънява и стройните палми отстъпиха място на папирус и нилска трева. Ръш се върна от пилотската кабина.

— Добре — започна той с усмивка. — Бях се заклел да не питам, но не мога да се сдържа. Как го правиш? Как успяваш да го направиш?

— Да направя какво? — попита Лоугън уклончиво.

— Знаеш какво. Онова, което вършиш. Как успя например да изгониш легендарния призрак, който е тормозил университета в Екзетър в продължение на шестстотин години? И как...



Лоугън вдигна ръка, за да спре въпросите, които щяха да се посипят. Знаеше, че това неизбежно щеше да се случи — винаги ставаше така.

— Ами — поде той, — ще трябва да те помоля да пазиш тайна.

— Разбира се.

— Това означава да не казваш на никого.

Ръш закима нетърпеливо.

— Добре. — Лоугън се озърна заговорнически наоколо, след това се наведе към него, сякаш щеше да му каже някаква тайна. — Две думи само. *Непорочен живот.*

За миг Ръш го изгледа с празен поглед. След това се изкиска и поклати глава.

— Така ми се пада, щом питам.

— Най-сериозно — невинаги е въпрос на нанизни чесън или епруветки с прах от феи. Просто изисква много широки познания в определени области. Някои от тях очевидни — като историята и сравнителната теология. Други не толкова, например астрологията и тъй... тайните изкуства. Също така желание да държиш съзнанието си отворено. Чувал ли си за бръснача на Окам<sup>[1]</sup>?

Ръш кимна.

— *Entia non sunt multiplicanda praeter necessitament.* Обикновено простото обяснение е най-точното. Да, но в моята област аз се придържам към точно обратния подход. Често точното обяснение е най-малко очакваното, най-необикновеното — или поне за хора като нас: модерни, образовани по западен образец, изгубили връзка с природата и отнасящи се с недоверие и нетърпение към практиките и вярванията от миналото. — Той замълча за кратко. — Да вземем призрака от Екзетър, който спомена. С помощта на изчерпателно проучване на старите градски регистри и с разпитване на местните за легенди и предания научих достатъчно за едно разрешено от общността убийство на предполагаема вещица — някъде около 1400 година, за да получа онова, от което имах нужда. След събирането на тази информация и намирането на гроба на вещицата, беше просто въпрос на провеждане на определени ритуали с използването на определени химикали.

— Искаш да кажеш... — Ръш беше наистина смаян. — Искаш да кажеш, че това наистина е било призрак?

— Разбира се, а ти какво очакваше?

Отговорът беше посрещнат с мълчание. След минутка или две Лоугън се размърда на мястото си.

— Да се върнем на основната тема. Историята на Стоун е забележителна, но тя повдига почти толкова въпроси, колкото са отговорите. И не става дума само за онова, което е в гробницата. Как например е успял да научи действителното ѝ местоположение? Искам да кажа, че този остракон е пленителен артефакт, но със сигурност не може да замести пътна карта.

За миг мислите на Ръш се зареяха някъде много далече. След малко той разтърси глава, за да се върне в настоящето.

— И аз не знам всички подробности. Огромни финансови и организационни ресурси бяха използвани за целта. Разбира се, много дискретно. Знаем, че е започнал с изучаване на пътуванията на Питри. След като е дешифрирал остракона — откъде иначе старият египтолог е знаел къде да търси? Не би хукнал толкова бързо за Египет, ако нямаше доста добра представа. Стоун сглобил известните факти. И започнал търсенето около храма на Хор в Хиераконполис.

— Къде?

— Столицата на Горен Египет. Дом на фараона Нармер, преди да нахлуе в тучните северни земи и да обедини страната. Там в началото на двайсети век е открита плочата на Нармер. А за Питри се знаело, че в ранните си експедиции е стигал на юг чак до Хиераконполис.

— Столицата на Нармер — повтори Лоугън. — Дом на плочата на Нармер и предполагам, и на този остракон. Както и център на проучванията на Питри. Значи това е мястото, където се намира гробницата му? Хиераконполис?

Ръш поклати глава.

— Не, просто там намерихме документа, който ни отведе до истинската гробница.

Лоугън се замисли.

— Точно така — заключи той. — Не би могло да е Хиераконполис. Защото ти каза, че мястото не било толкова подразбиращо се като Египет. — Той стрелна с кос поглед лекаря. — Какво точно искаше да кажеш с тези думи?

Ръш се изкиска.

— Вече се чудех кога ще попиташ. Ще поговорим за всичко на кораба.

— Кораба ли?

Ръш кимна и точно тогава Лоугън усети, че самолетът започва да се спуска плавно. Когато погледна отново през илюминатора, видя, че Нил се е разширил в езерото Насър. След още петнайсет минути се приземиха на безименна самолетна писта малко зад езерото: една-единствена асфалтирана ивица, заобиколена от безизразната пустиня. Слязоха и се качиха на очакващия ги джип. Шофьорът извади от търбуха на самолета и натовари сака и мешката на Лоугън, а също голяма метална кутия без надписи в задната част на колата. След това се качи на мястото си и подкара на запад по посока на реката. Слънцето се бе превърнало в безмилостна бяла топка и пърлеше спечената земя със следобедната си жегга. След няколко минути стигнаха до реката. Няколко ибиса летяха ниско над водата. Някъде в далечината се чуваше рев на хипопотам. Джипът спря до дълъг дървен кей, който имаше също толкова безлюден вид като самолетната писта. Ръш слезе и закрачи към най-странния плавателен съд, който Лоугън някога беше виждал.

Дължината му беше поне двацет и четири метра и имаше забележително тесен бимс<sup>[2]</sup>. За размерите си газеше твърде плитко — Лоугън предположи, че не повече от шейсет и един-два сантиметра. Надстройката се състоеше от двуетажна конструкция и заемаше по-голямата част от палубата. От двете страни на носа имаше две малки открити платформи, които стърчаха над водата и заприличаха на Лоугън на сврачи гнезда. Най-характерната черта на кораба обаче се намираще на кърмата: масивна конична стоманена клетка с насочен напред тесен край. Размерите ѝ бяха колкото на космическата капсула „Джемини“, формата горе-долу също. Тя съдържаше опасен на вид въздушен винт с пет витла. Цялата конструкция беше закрепена неподвижно на кърмата на главната палуба.

— Боже мили! — възкликна Лоугън. — Лодка с въздушен винт на стероиди!

— Да, много подходящо описание — чу се дрезгав глас.

Лоугън погледна към вратата в предната част на надстройката и видя от нея да излиза един мъж. Към петдесетте, среден на ръст, с

дълбоко хлътнали очи и къса бяла брада. Той отиде до трапа и им помогна да се качат на борда.

— Това е Джеймс Плаурайт — представи го Ръш. — Капитанът на експедицията.

— Забележителна лодка — подхвърли Лоугън.

— Аха — кимна мъжът.

— Как се управлява?

— Много добре. — Плаурайт говореше гърлено и немногословно по шотландски маниер.

Лоугън погледна към конструкцията на кърмата.

— Какъв е двигателят?

— Газова турбина „Лайкоминг П-53“. Свалена от хеликоптер „Хюи“.

Лоугън подсвирна.

— Насам — покани го Ръш. След това се обърна към Плаурайт. — Джими, можеш да отплаваш.

Капитанът кимна.

Ръш тръгна по палубата. Беше твърде тясна и Лоугън се зарадва на релинга. Отминаха няколко врати, след това Ръш се приведе и влезе през отворена врата, поканвайки с жест спътника си да го последва в сумрачното помещение. Когато очите на Лоугън свикнаха с полумрака, той видя, че се намира в приятно обзаведена каюткомпания с дивани и тапицирани пейки. Стените бяха украсени с рамкирани морски сцени и спортни плакати. Вътре миришеше силно на естествена кожа и репелент срещу насекоми.

Шофьорът на джипа остави багажа на Лоугън и металната кутия в единия от ъглите. Поклони се, след това излезе.

Лоугън посочи кутията.

— Какво има вътре?

Ръш се усмихна.

— Дискове от центъра, съдържат отделни случаи. Не мога напълно да пренебрегна работата си, докато съм тук.

След минута Лоугън чу шум откъм кърмата: турбината заработи с вой, корабът се отлепи от кея и с леко потрепващ корпус пое нагоре по реката към Судан.

— Разполагаме с два такива плавателни съда, построени са специално за експедицията — обясни Ръш, след като се настани на

една от пейките. — Използваме ги, за да пренасяме нужното до разкопките. Неща, които са твърде обемисти или чупливи, за да бъдат спуснати с парашут. Скъпата техника например. Или някой специалист.

— Не мога да си представя разкопки, които биха имали нужда от подобен плавателен съд.

— Когато сам видиш, ще разбереш. Обещавам ти го.

Лоугън се разположи на удобния кожен диван.

— Добре, Итън, срещнах се със Стоун. Научих какво търсите. Мисля, че вече е дошло време да ми кажеш къде отиваме.

Ръш се усмихна.

— Чувал ли си израза „пъкъл на земята“?

— Разбира се.

— Е, пригответи се, точно там отиваме.

---

[1] Това е най-разпространеното название на простотата в науката. От множество теории, които обясняват някой въпрос еднакво добре, за предпочитане е най-простата. — Б.пр. ↑

[2] Най-широката част на плавателен съд. — Б.пр. ↑

## 7.

Ръш се приведе към него от пейката.

— Чувал ли си за Ал Суд?

Лоугън се замисли.

— Звучи ми познато.

— Хората предполагат, че Нил е просто една широка река, която тече безпрепятствено от сърцето на Африка. Но това е много далече от истината. Ранните британски изследователи Бъртън и Ливингстън, а и останалите, откриха това по трудния начин, след като се сблъскаха със Суд. Ето, хвърли едно око. Тук Ал Суд е описан много по-добре, отколкото аз бих могъл да го направя. — Ръш посочи към книга на близката маса.

Лоугън не я беше забелязал досега и я взе. Беше опърпан екземпляр от „Белият Нил“ на Алън Мурхед. Авторът разказваше историята на проучването на реката; имаше смътен спомен, че я е прелиствал като дете.

— Страница деветдесет и пета — насочи го Ръш.

Лоугън запрелиства книгата, намери страницата и докато каюткомпанията потреперваше около него, започна да чете.

Нил... е необикновена река. [Тя] тече през пустинята по широк и доста правилен път... [Обаче накрая] реката завива на запад, въздухът става по-влажен, бреговете позелени и това е първото предупреждение за голямото препятствие Ал Суд, което лежи пред нея. Няма пострашно тресавище в света от Ал Суд. Нил се изгубва в огромно пространство от папируси и папрати, от гниеща растителност, и в тази оплодителна топлина се ражда тропически живот, който едва ли се е изменил кой знае колко от началото на света; той е примитивен и враждебен към човека колкото Саргасово море... Районът не е нито

суша, нито вода. Година след година течението влечи надолу още плаваща растителност, оформя я на здрави вързопи, дебели може би шейсет и повече сантиметра, и достатъчно яки, за да издържат и слон. Но по-нататък тези отломки се разчупват на острови и се събират отново на друго място, и това се повтаря по хиляди неразличими начини и никога не спира...

Тук никога не е имало настояще, да не говорим за минало; като изключим случайните острови от солидна земя, на които никога не е живял човек. Ала дори най-големият дивак не би могъл да оцелее сред тази пустош от носещи се тръстики и кал. Низшите форми на живот процъфтяват в лудо изобилие на това място, но за... хората Ал Суд не предлага нищо, освен заплахата от глад, болести и смърт.

Лоугън свали книгата.

— Боже мили, това място наистина ли съществува?

— Да, наистина. Ще го видиш още преди да се мръкне. — Ръш се размърда на пейката. — Представи си район с ширина хиляди квадратни километра, не толкова тресавище, колкото лабиринт от папирусови стебла и подгизнали от вода дънери. И кал. Кал има навсякъде и е по-коварна и от подвижните пясъци. Ал Суд не е дълбок, често само деветдесет сантиметра или метър и двайсет. Толкова е нашарен с преплетена подводна растителност, а водата е толкова пълна с наноси, че водолазите не виждат на повече от няколко сантиметра от лицата си. През деня водата е пълна с крокодили, а нощем въздухът гъмжи от комари. Всички ранни изследователи се отказвали да го прекосят и го заобикаляли. Може би днес Ал Суд не е толкова отдалечен или непроходим, както по времето, когато Мурхед е писал книгата си, но не е за разходка. Тресавището представлява широка, плитка долина. Тя всяка година се разширява. Наистина с малко, но се разширява. Като живо същество е — затова са ни нужни толкова тесни плавателни съдове. Да пресечеш Ал Суд е все едно да се опитваш да прекараш игла през кората на дърво. Всеки ден хеликоптер разузнава и

отбелязва местещите се водовъртежи, чертае на картата нови маршрути между тях. И всеки ден тези маршрути се променят.

— Значи лодката играе ролята на нещо като ледоразбивач — отбеляза Лоугън. Сети се за странното оборудване, което беше видял на носа.

Ръш кимна.

— Ниското газене помага за преодоляването на подводните прегради, а витлото на кърмата осигурява нужната мощност за промъкване през тесни места.

— Да, прав си. Наистина звучи като ада на земята. Тогава защо... — Той замълча. — О, не...

Ръш кимна.

— О, да!

— Мили боже! — Лоугън изведнъж замълча. — Значи гробницата на Нармер е там? Но как така?

— Помниш ли какво каза Стоун? Помисли малко. Нармер полага изключителни усилия, за да скрие местоположението на своята гробница. Той всъщност излиза от Египет, минава край шестте нилски прага, влиза в Нубия — опасно пътуване из враждебни земи. Като се има предвид колко рано се случва това в египетската история — не бива да забравяме, че това е архаичният период, времето на първата династия, а имаме постижение като построяването на Голямата пирамида. Не само това, но и Нармер е единственият фараон, който не е погребан в Египет — както вероятно знаеш, всички фараони е трябвало да бъдат погребвани на египетска земя.

Лоугън кимна.

— Точно затова Египет никога не е колонизирал чужди земи.

— Джереми, като се вземе всичко това предвид — цялото това невероятно усилие, разходи и рискове — как смяташ, дали гробницата на Нармер не съдържа нещо особено ценно?

— Да, но в едно непроходимо тресавище... — Лоугън поклати глава. — Помисли си само за логистиката, нужна за изграждане на гробница там. Особено за една примитивна култура, която трябвало да работи на враждебна територия.

— Точно в това е дяволската красота на цялата история. Помниш ли, че Ал Суд всяка година се разпростира още малко? Нармер го е знаел. Можел е да построи гробницата си на края на Ал Суд по онова



време. Само е трябвало да запази местоположението в тайна. Под тресавището има огромна система от вулканични пещери. След неговата смърт непрекъснато разширяващото се тресавище е щяло да скрие всяка следа от гробницата. Природата е щяла да свърши неговата работа. — На лицето на Ръш се изписа безпокойство. — За малко да успее.

— Какво искаш да кажеш?

— Чу какво каза Стоун. Разкопките започнаха и вървят гладко като по часовник. Всички специалисти са по местата си — техниците, археолозите, механиците и всички останали. Само че... — Той се поколеба. — Само че откриването на точното местоположение се оказва малко по-трудно, отколкото смятаха експертите на Стоун. — Ръш въздъхна. — Разбира се, трябва да добавим и обичайната необходимост да не се набиваме на очи — естествено, не толкова, колкото на обикновени разкопки, но все пак е нужно. На всичкото отгоре сега е най-лошото време за работа през годината — дъждовният сезон. Той превръща Ал Суд в още по-трудно, неприятно и нездравословно място за пребиваване.

Лоугън се сети за думите на Стоун: „Изложени сме на значителен натиск от времето“.

— Защо е това трескаво бързане? Защо просто не изчакаме сухия сезон? Гробницата е била там в продължение на пет хиляди години — защо не се забавим още половин година?

Вместо да отговори, Ръш стана и му махна да го последва навън от каюткомпанията. Излязоха на палубата и закрачиха внимателно към носа. Слънцето се спускаше към хоризонта, безмилостното бяло кълбо сега беше в гневно оранжево. Носът цепеше Нил, който се плъзгаше встрани на дебели, лениви вълни. Виковете на водните птици бяха заглушавани от странно тръбене от двата бряга.

Ръш разтвори ръце. Когато погледна напред, Лоугън видя редици хълмове, които се издигаха от двете страни на реката, разпростираха се към хоризонта, за да оформят далеч напред огромен амфитеатър, докдето виждаха очите му.

— Виждаш ли ги? — попита Ръш. — Зад тях е язовир Афаяла. Близо е до завършване откъм суданската страна на границата. След пет месеца всичко това — цялото това забравено от бога място — ще бъде под вода.

Лоугън се загледа напред в спускащия се сумрак. Сега разбираше защо е бързането.

Докато гледаше замислено във водата, забеляза орлова папрат да се носи по бавното течение. Първо само снопчета стебла. Скоро след това стеблата започнаха да образуват малки островчета, като се закачаха към стърчащи от водата кални върхове, напомнящи миниатюрни вулкани.

— Язовирът ни осигурява великолепна маскировка — продължи Ръш. — Представяме се за екип, който проучва екосистемата, за да я документира, преди завинаги да е изчезнала. Поддържането на заблудата обаче струва допълнително пари и разбира се — колкото по-дълго продължава, толкова по-трудно става да се поддържа.

Лодката започна да забавя ход, когато слоят отломки стана по-дебел. Сега Лоугън видя огромни дънери, преплетени сякаш в ожесточена битка, мъх и гниеци бурени, които висяха от страните им като конопени мрежи. Наоколо се надигна воня на разложение и презряла шума. Една врата в надстройката се отвори и се показаха двама моряци. Всеки от тях носеше странно, подобно на харпун оръжие, свързано с пневматични маркучи. Те заеха позиции на носа на двете стърчащи над водата платформи, наведоха се към водата с готови за употреба уреди. Изведнъж прожекторът на носа светна и изпрати сноп сюрреалистична синя светлина напред. Турбината още намали оборотите. Започна леко да вали. Растителността ставаше все по-дебела — непроходим килим от бурени, папирус, клони и отвратителна кал, която сега ги заобикаляше отвсякъде. Мъжете на носа включиха пневматичните си уреди, за да отстраняват със сила от пътя на лодката по-големите дънери и снопове, сплетените в рогозки стебла и листа. Устройствата им издаваха дълбоки и грозни жвакащи звуци. Напред, в тесния и някъде свободен канал, който лодката следваше, Лоугън видя малка светлинка, която се полюшваше в тресавището, бързо проблясвайки на отразената светлина от прожектора на плавателното средство. Един от общите работници я извади, докато минаваха край нея.

— През деня разузнавателният хеликоптер хвърля маяци, за да маркира свободния път през този ад — обясни Ръш. — Това е единственият начин лодките да минат.

Плъзяха напред във все по-гъстата плетеница от дънери и орлова папрат. Шумовете от речните брегове — ако все още имаше някакви брегове в това тресавище — бяха секнали. Лоугън имаше усещането, че са заобиколени от безкраен изблик на буйно растяща флора, на умираща и вече мъртва, всички набити в една гигантска плетеница. Дватамата с Ръш чакаха на носа почти без да си говорят, докато корабът бавно следваше редицата просветващи маяци. От време на време на Лоугън му се струваше, че каналът завършва в задънена улица, но всеки път, след поредния обратен завой, зловонната растителна плетеница отново отстъпваше малко. Често лодката трябваше да използва своя корпус, за да избутва встрани извиращата кал и тиня.

В един момент стигнаха място, където не се виждаше чист проход. Горе в рулевата рубка капитан Плаурайт даде газ; носът на плавателния съд се вдигна и се плъзна по рогозката от преплетена растителност, измина десет-двайсет метра напред, като през това време от дъното на лодката се носеше ужасяващо драскане и триене. Сега на Лоугън напълно му се изясни защо задвижващата сила на лодката, големият въздушен винт, беше монтиран на палубата: в противен случай, който и да е нормален винт щеше на минутата да се строши. Дватамата моряци продължаваха да се надвесват над перилата и да работят със своите пневматични лостове. Убийствената горещина и вонята на гниеща растителност станаха съкрушителни.

— Беше дълъг ден — изведнъж се обади Ръш от спускащия се наоколо сумрак. — Утре ще се срещнеш с някои от ключовите участници и ще получиш онова, което смятам, че очакваш най-много.

— И какво е то?

— Последното късче от пъзела. Онова, което ще отговори на другия ти въпрос: защо точно ти измежду всички хора си тук.

Тук? Лоугън се огледа. И тогава най-неочаквано разбра.

Лодката беше направила остър завой през голяма мрежа от преплетени папирусови стъбла и бурени и в този миг една от най-необикновените гледки, които беше виждал, се откри пред очите му. Отпред, носено от поне дузина големи понтони с платформи, лежеше нещо, което приличаше на малък град. Светлини проблясваха изпод безброй мрежи против комари. Огромни брезентови сенници с големината на футболно игрище бяха издигнати над постройките и ги скриваха от небето. Чуваше се далечното бръмчене на генератори,

което не беше по-силно от свистенето на насекомите, които се рееха и гмуркаха на облаци около тяхната лодка. Тук, в едно от най-отдалечените и ужасяващи места на планетата, тази гледка беше нечувана. Един оазис на цивилизацията, който със същия успех можеше да се намира на някоя от луните на Юпитер.

Бяха пристигнали.

## 8.

Лодката с въздушен винт забави ход до пълзене и наду сирената. На секундата под един от огромните брезентови навеси светна правоъгълник от светлини. Въпреки умората си Лоугън гледаше омаян как завесата от противокомарни мрежи беше издърпана на две страни като на театрална сцена. Лодката се вмъкна бавно под навеса и в защитеното от мрежи пристанище за яхти. От лявата им страна беше пристанала друга голяма лодка с въздушен винт като тяхната; вдясно от тях, завързани за къси плаващи кейове, имаше безброй по-малки съдове и джетове.

Плаурайт вкара с маневри лодката на нейното място за приставане, а докато траеше това, човек по шорти и риза на цветя се дотътри до кея, за да поеме въжетата и да ги върже за кнехтовете. С леко шумолене външната мрежа против комари беше спусната обратно на място. Лоугън погледна през нея: отвъд проблясващите светлини на пристана Ал Суд издигаше стена от мрак.

Доктор Ръш тръгна пред него по трапа, за да слязат на кея.

— Оттук — каза той и поведе Лоугън по пътека, направена от рифелована ламарина, минаха през врата и поеха надолу по дълъг, подобен на тунел плаващ кей и влязоха в огромна постройка, приличаща на баржа, покрита с огромно парче тънък непрозрачен полиестер, който много напомняше на циркова шатра.

— Деветнайсет часът местно време — обяви Ръш. Дори в този час въздухът беше лепкав и потискащ. Откъм мрака, който цареше отвъд противокомарната мрежа, сред трополенето на дъждовните капки Лоугън чуваше странно наслагващо се бръмчене на насекоми и други по-трудни за различаване създания.

Той се огледа.

— Има ли си име това нещо?

Ръш се засмя.

— Не и официално. Повечето хора го наричат просто Станцията — предполагам заради „Сърцето на мрака“<sup>[1]</sup>. Шестте основни

плаващи постройки, тъй наречените „крила“, които съставят базата, са с различни цветове и се назовават според тях. Тази, в която влизаме сега, е Зеленото крило. Тук се извършва логистичната работа за експедицията: поддържане връзката с доставчици, координиране на транспорта, поддръжка на плавателните съдове и оборудването, такива неща. Тя е и публичното лице на експедицията — такава, каквото е.

Крачеха по тясна алея, твърде мръсна и изтъркана, а от двете страни се редяха отворени врати. Тук, в тази затворена постройка, беше по-хладно и Лоугън забеляза, че стените са боядисани в зелено. Докато минаваха, надничаше любопитно в помещенията от двете му страни. Бяха пълни с компютри, видеокамери на триноги, бели дъски, покрити с диаграми и чертежи. Лаборатории, в които сякаш цареше бъркотия — очевидно екологични и биологични отделения, претъпкани с научна екипировка и нужните принадлежности за вземане на проби. Единственото общо между тези помещения беше, че всички бяха тъмни и в тях не работеше никой.

— Какво е това? — попита Лоугън и кимна към отворените врати.

— Това е публичното лице, за което вече стана дума.

Лоугън поклати глава.

— Неповторимо или не, защо да се изучава това забравено от бога място?

Ръш се изкиска.

— Местното правителство си мисли същото. А ние искаме да си мислят така. Защо да се документира тресавище, което е било ругано от всички от деня на неговото откриване? Но разбира се, бяха доволни да приберат известни суми за необходимите разрешения. Вероятно единствената полза седалището ти да е тук е, че няма опасност някой да дойде на изненадващо посещение. Когато Станцията заработи, докарахме със самолет група официални лица. Не улеснихме идването им и се погрижихме климатиците да бъдат изключени, докато са при нас. Не смятаме, че ще има други посещения. Но ако се наложи, тези фалшиви лаборатории и кабинети могат да заработят за пет минути.

Тръгнаха по централния коридор, като сега минаваха покрай офиси, които изглеждаха истински. Лоугън мерна човек, който пишеше нещо на компютъра си, друг говореше в микрофона на радиостанция. Завиха по друг коридор, който ги отведе до тъмен кръгъл отвор,

покрит със спускащи се от тавана до пода ивици полупрозрачен найлон. Конструкцията напомни на Лоугън багажните ленти на летищата. Ръш мина през найлоновите ивици и Лоугън го последва. Изведнъж отново се озова навън, в тесен тунел от противокомарни мрежи, който лежеше върху понтони. Беше тъмно като в рог и ако имаше някаква промяна, това беше усилването на шума от насекомите, който вече напълно заглушаваше бръмченето на генераторите. Лоугън си помисли, че не би могъл да прекара нощ на открито в такова адско обкръжение. Докато вървяха по дългата алея, тя се полюляваше напред-назад, чуваше се плискането и жвакането откъм понтоните под краката им. Очевидно преминаваха от едната основна баржа към другата.

— Всички баржи и понтони са закотвени на дъното на Ал Суд — обясни Ръш. — Много здраво закотвени, така че да няма изместване дори с половин метър. Нашата работа зависи от определяне на местоположението ни с джипис. Ти скоро и сам ще видиш.

— Забележително.

— Най-забележителната част дори не може да се види. Както може би знаеш, тресавище като Ал Суд изхвърля много метан. Под всяко от крилата има устройства за събиране — скрубери. Събраният метан се съгъстява и преработва в специални камери в чисто гориво. От там по тръби се довежда до двата външни генератора. Използваме го и като гориво за всичко: от лодките до бунзеновите горелки. Ние сме почти напълно енергийно независими.

— Това е наистина удивително. Защо всички не правят така?

— О, слава богу, че останалата част от земята не е покрита с гниеща растителност.

— Разбира се — засмя се Лоугън. — А не е ли малко опасно?

— Тръбите за пропан-бутана у вас вкъщи също са опасни. Системата е затворена и се контролира двайсет и четири часа дневно, седем дни в седмицата. Снабдена е с механизъм за безопасност, който е напълно автоматизиран. От друга страна, докарването на стотици тонове дизел и бензин веднага би предизвикало въпроси. Пък и Стоун не само не обича да привлича вниманието, но и мрази да оставя следи. Също така винаги гледа да не се уврежда околната среда. Добиваният от тресавището газ ни позволява да постигнем това.

Минаха през друга бариера и влязоха в друго голямо помещение, което беше боядисано в светлосиньо, а куполът високо над тях почиваше върху кабинки с две и половина метрови фасадни стени.

— Това е Синьото крило — обясни Ръш. — Тук са помещенията на екипа.

В Синьото крило цареше по-оживена дейност. Минаха край помещение за почивка с машини за пинбол и футбол на маса; след това край малка библиотека с удобни кресла, списания и лавици, пълни с романчета с меки корици; следваше салон с маси за игра и по четири стола, където седяха хора, погълнати от разни игри. Лоугън чу смях, откъслеци от разговори на английски, френски и немски.

— Ако искаш вярвай, но бриджът се превърна в традиция по време на разкопките на Портър Стоун — обясни Ръш. — Играта му през свободното време се окуражава. Стоун смята, че бриджът освобождава човешкото съзнание от всекидневния стрес, помага да се преодолее фиксирането върху изолацията и откъсването от любимите хора, като в същото време поддържа ума остър и бистър.

— Колко души са тук?

— Не си спомням точно. Мисля, около сто и петдесет.

Те се спряха пред нещо, което приличаше наполовина на магазин, наполовина на столова.

— Искаш ли да хапнеш нещо, преди да те заведе до твоята стая? — попита Ръш.

— Не, не съм гладен — поклати глава Лоугън.

— Нека все пак ти взема нещо. Просто за всеки случай — настоя Ръш и се шмугна вътре.

Лоугън остана в коридора, но наблюдаваше какво става вътре. В столовата имаше поне десетина души, които вечеряха. Хората вътре бяха забележително разнородни — учени в бели престилки седяха до корави общи работници в изцапани с кал и машинно масло гащеризони.

Ръш излезе с хартиен плик в ръка.

— Сандвич с шунка, маруля и домати, ябълка и кутийка студен чай. Ако случайно ти се дояде нещо през нощта.

Той го поведе по алеята покрай столовата, която завиваше към жилищен район. Тук бърборенето беше по-високо: разговори, смехове,



откъслеци от музика, носеща се от цифрови плейъри, реплики от филми, които се гледаха на лаптопи или плазмени телевизори.

Ръш спря пред затворена врата, на която се виждаше табелка с номер 032.

— Това е за теб — каза той и покани Лоугън да влезе. Стаята беше спартански обзаведена, но спретната — легло, бюро, два стола, килер, шкаф с чекмеджета до стената. — След няколко минути ще ти донесат багажа — добави Ръш. — Утре сутринта ще бъдеш официално включен в екипа и ще започнем с ориентирането. Но стига толкова за днес, сигурно си уморен.

— По-добре кажи смазан.

Ръш се усмихна.

— Трябва да се отбия в медицинския център. Искаш ли утре да се срещнем на закуска? Да речем в осем?

— Чудесно.

— До утре тогава. — Ръш го потупа по рамото, после се обърна и си тръгна, затваряйки вратата след себе си.

Изоляцията се оказа по-добра, отколкото очакваше: шумовете в коридора веднага се превърнаха в далечно мърморене. Точно си нагласяваше часовника по местното време, когато се почука. Млад мъж с перчем в морковен цвят внесе багажа му. Лоугън му благодари, след това се просна на леглото. Не чувстваше точно умора, но имаше нужда от малко време, за да подреди в главата си всички изненади и разкрития, на които беше станал свидетел през последните трийсет и шест часа. Струваше му се направо невъзможно: намираше се в огромен комплекс от платформи, свързани помежду си с алеи, покрити от брезентови тенти и противокмарни мрежи. И всичко това плаваше в смъртоносно блато на стотици километри от където и да е...

Пет минути по-късно беше заспал дълбоко. Сънува, че е застанал на върха на пирамида, сам и откъснат от всичко, заобиколен от безкрайно море вълнуващи се, вдигащи пара подвижни пясъци.

---

[1] Документален филм за заснемането на „Апокалипсис сега“ на режисьора Франсис Форд Копола. — Б.пр. ↑

## 9.

Следващата сутрин му се струваше някак си размазана — толкова работа имаше. Както се бяха разбрали, видяха се с Ръш на закуска. След това Ръш го заведе обратно в Зеленото крило, където беше официално регистриран, получи служебна карта и изслуша двадесетминутна лекция за ориентиране в обстановката, изнесена от една делова жена с лондонски акцент. Целият процес беше прост и резултатен, проведен с почти военна точност: това очевидно беше машина, смазана и изгладена по време на множество предишни експедиции. В края на лекцията беше помолен да предаде своя мобилен телефон. Жената го увери, че ще си го получи обратно в края на престоя му в Станцията. „И още нещо: щом веднъж се включиш в проекта, ще установиш, че е трудно да телефонираш оттук, така че, моля те, гледай да си разчистиш палубата, преди да пристигнеш“, беше му написал Ръш в имейла. Сега Лоугън разбра защо: причината беше в Стоун и неговото фанатично пазене на тайна. Макар че едва ли нечий мобилен телефон можеше да улови сигнал в тази огромна пустош.

— След обяда ще се срещнеш с Тина — каза Ръш, когато излязоха в тесния коридор.

— Коя е тя?

— Доктор Кристина Ромеро. Главният египтолог. Тя ще запълни празнините в познанията ти и ще те издигне на определено ниво. От време на време е доста раздражителна, освен това силно мрази грабителите на гробове и крадците на погребални божества, но е най-добрата в занаята си. — За миг сякаш се поколеба, но после предложи: — Чудех се дали няма да искаш да видиш как върви работата?

— Разбира се — кимна Лоугън. — Особено ако ми даде известна представа защо съм тук.

Двамата минаха край още канцеларии, лаборатории и складове за оборудване. Лоугън бързо загуби представа къде се намира в тази прилична на лабиринт вътрешност. Разминаваха се с учени в бели престилки и плещести брадати мъже с ботуши и каубойски шапки.

— Общи работници — каза Ръш, сякаш това обясняваше всичко.

Пресякоха друга лежаща на понтони алея, обгърната от матов найлон и противокомарни мрежи, която се издигаше на сантиметри над тресавището. Лекарят мина през друга импровизирана стена от найлонови ивици. Лоугън го последва. Попаднаха в просторно помещение. Покрай едната жълта стена бяха подредени в редица гардеробчета. Вероятно над двасет и боядисани по военному в сиво. Покрай срещуположната стена беше подредено оборудване: сървъри в метални стойки, осцилоскопи, най-модерни сонари и ехолоти, и още десетина по-екзотични апарата. Захранващи тръби, електрически кабели и проводници за данни се промъкваха по пода и се събираха в центъра на огромното пространство, където в пода беше изрязан голям кръгъл отвор. Подобният на кладенец отвор беше заобиколен от перила и уреди.

— Това е Жълтото крило — обясни Ръш с нотки на гордост в гласа и махна с ръка, за да обхване всичко наоколо. — Тук са разкопките.

Той го поведе към центъра на помещението. Лоугън го последва, като избираше внимателно пътя си между проснатите навсякъде кабели. Няколко души стояха около отвора: някои следяха уреди, други във водолазни костюми седяха по пейките и разговаряха тихо. Жена в униформата на милосърдна сестра седеше в малък медицински център и пишеше нещо на лаптопа си.

Лоугън се приближи до отвора и надникна предпазливо. Диаметърът беше поне два метра и половина. Виждаше кафеникаво-зеленикавата повърхност на Ал Суд на не повече от четирийсет и пет сантиметра под краката си. До носа му стигна миазмената воня, която се надигаше от отвора, подобна на дъх от зловонна уста. Две стълби се спускаха в сумрачните дълбини заедно с няколко дебели кабела.

Ръш кимна към отвора.

— Нашият интерфейс с тресавището. Наричаме го Търбуха.

— Търбуха?

Ръш се усмихна мрачно.

— Много подходящо, не мислиш ли?

Лоугън трябваше да се съгласи, че е прав.

В далечния край на Търбуха имаше голям плосък монитор, свързан с група процесори. На екрана се виждаше нещо, което на

Лоугън му заприлича на кръстоска между шахматна дъска и билет за някаква чуждоземна лотария: мрежа от квадрати, десет на десет, в различни цветове. В някои от квадратчетата се виждаха странни символи, в други — малки емблеми и изречения. Трети бяха празни.

До монитора стоеше професионална стълба на колелца, от онези, които се използват в супермаркетите за попълване на лавиците. На върха ѝ бе стъпил, скръстил ръце на широките си гърди, мъж с пура в устата, въпреки че навсякъде бяха наслагани знаци за забрана на пушенето. Беше плешив и темето му лъщеше като платинено под светлините на големите прожектори на хирургическия сателит. Мъжът беше прекарал толкова години на слънце, че кожата му имаше цвета на тютюн. Макар да не беше по-висок от метър и петдесет и два, излъчваше самоувереност и властност.

Доктор Ръш заобиколи Търбуха и се спря в основата на стълбата.

— Франк? — подвикна той нагоре. — Тук е човек, с когото искам да те запозная.

Мъжът на подвижната стълба погледна надолу към тях. След това огледа внимателно помещението, сякаш да се увери, че всичко е под контрол. Останал доволен от огледа, той се спусна по стълбата, пафкайки пурата си.

— Джереми, това е Франк Валентино — представи го Ръш. — Шеф на разкопките.

Валентино извади пурата от устата си, огледа замислено влажния ѝ край, пъкна я обратно на място и протегна месестата си ръка.

— Франк, запознай се с Джереми Лоугън — продължи Ръш. — Пристигнахме заедно снощи.

Погледът на Валентино изрази по-голям интерес.

— Да, чувал съм за теб — отбеляза той. Гласът му беше забележително дълбок и говореше без акцент. — Ти си докторът, който се занимава с привидения.

За миг Лоугън замръзна на мястото си. След това рязко протегна ръце с длани към Валентино и се наклони към него.

— Бау! — подвикна.

Валентино отскочи назад.

— Майчице божия! — измърмори той и се прекръсти.

С периферното си зрение Лоугън видя, че Ръш се мъчи да сдържи смеха си.

Зад тях, заглушавайки тихия разговор на инженерите и водолазите, се чуваше пукотът на работеща радиостанция и гласове, които се носеха от далечния край на монитора. В този момент се разнесе отново:

— Тук Ромео Фокстрот две, спускам се.

— Разбрано, Ромео Фокстрот две — отговори мъжът, седнал пред радиостанцията. — Чувам те силно и ясно.

Ръш махна към Търбуха.

— Докато не бъде открита самата гробница, цялата работа по изследването и картографирането се провежда тук.

— Ал Суд е толкова огромен — недоверчиво каза Лоугън. — Откъде знаете, че тук е трябвало да вдигнете Станцията?

— Тина Ромеро ще ти обясни. Достатъчно е да се каже, че първоначално мястото беше като квадрат със страни от по няколко километра. Научният анализ и... ъъ... други съображения стесниха зоната до километър и половина.

— Квадратен километър — повтори Лоугън, поклащайки глава с възхищение.

Ръш насочи вниманието му към огромния плазмен екран.

— Това е копие на дъното на Суд: квадратният километър разделен на координатна мрежа с квадратчета десет на десет. С помощта на сателитен джипис, за да бъдем пределно точни, ние проучваме всяко квадратче подред. Водолазите се спускат, за да изследват мястото, да проверят за нещо необичайно.

— Ромео Фокстрот две и Ехо Bravo — обади се човекът при радиоконзолата. — Дайте информация.

След малко радиостанцията изпука отново.

— Тук Ромео Фокстрот две. На минус девет метра и продължавам да се спускам.

— Брой на мехурчетата?

— Осемдесет и два процента.

— Наблюдавай ги, Ромео Фокстрот две.

— Разбрано.

— Това, което чуваш, е връзката с водолазния екип, който сега е на смяна — обясни Ръш. — За по-голяма безопасност се спускат на двойки. Използват и специално оборудване, за да не изгубят ориентация. Не можеш да си представиш какво значи да се гмурнеш в

Суд — около теб цари мрак, калта и подвижните пясъци те обгръщат като задушавашо одеяло, няма начин да кажеш къде е горе и къде — долу... — Той замълча.

— Ти каза, че проучвате мястото и търсите нещо необичайно — каза Лоугън.

— Да — кимна Ръш и го погледна. — Виж, някога на това място е имало праисторически вулкан. Дори по времето на Нармер вулканът отдавна не е действал. Обаче следи от него са останали под формата на подземни канали за лава. Ние смятаме, че фараонът е избрал подходяща тръба за своята гробница и е накарал работниците си да я разширят и укрепят. След запечатването ѝ заобикалящите я вода и кал щели да свършат останалото. Щом се преместим на ново квадратче от координатната мрежа, първата ни работа е да се издухат наносите от дъното на тресавището.

— Това е задачата на Дебелата Берта — обади се Валентино с усмивка. Той махна с ръка над рамото си, където в сумрачния край на приличащото на хангар помещение Лоугън успя да различи тежка машина, която приличаше на някаква смесица между снегорин и машина за изглаждане на лед.

— Нармер е смятал, че гробницата му ще остане завинаги скрита — продължи Ръш. — Но той просто не е могъл да си представи технологията, с която разполагаме днес: лазерни и инфрачервени радари, водолазна екипировка, устройство за определяне на местоположението с помощта на спътник.

— Тук Ромео Фокстрот две — обади се отново металическият глас. — Апаратът за мехурчетата нещо полудя. Броят им е спаднал на четиридесет и три процента.

Радистът погледна Валентино, който кимна в отговор.

— Дълбочина?

— Десет метра.

— Следи внимателно отчитането — каза радистът. — Ако падне под двайсет и пет процента, прекратявай спускането.

— Разбрано.

— Почистването е в ръцете на Дебелата Берта — продължи с обясненията Ръш. — След това квадратчето от координатната мрежа се оглежда за нещо необичайно — дупки или тунели в дъното на тресавището. Ако няма, квадратчето се отмята като проучено и се

прехвърляме на следващото. Ако бъдат открити тунели, те се отбелязват за проучване от следващата двойка водолази.

— Може да намерят сифон — вметна Валентино. — А може и нищо. Трябва да проверяваме всяко квадратче. Понякога тунелът се разклонява и тъй като трябва да го картографираме, го обикаляме целия.

Ръш отново кимна към екрана.

— И резултатите се записват с археологическа точност тук — на главния картографски екран в командния център.

— Досега открихте ли нещо?

Ръш поклати глава.

— Каква част от координатната мрежа сте проучили?

— Четирийсет и пет процента — отговори вместо лекаря Валентино. — А тази вечер, ако майчицата божия ни помага, ще станат петдесет процента.

— Доста бързо работите — каза Лоугън. — Аз смятах...

Но беше прекъснат от силен глас по радиостанцията.

— Тук Ехо Браво. Имам проблем с регулатора.

— Провери пречиствателния клапан.

— Направих го и нищо.

Лоугън стрелна поглед към Ръш.

— Вероятно няма нищо — успокои го лекарят. — Както можеш да си представиш, гмуркането при тези условия се отразява зле и на оборудването. Във всеки случай респираторите са така направени, че ако се развали нещо, продължават да осигуряват въздух.

— Ехо Браво до Станцията — чу се отново гласът. — Не получавам въздух!

Валентино се втурна към радиостанцията и взе микрофона от радиста.

— Валентино е. Използвай втората резерва.

— Да, да, включих я, но нищо. Мисля, че калният клапан е блокирал! — Дори по радиото се усещаше паниката в гласа на водолаза.

— Ромео Фокстрот две — каза Валентино в микрофона, — виждаш ли Ехо Браво? Регулаторът му не работи и очевидно октоподът му е откачен. Трябва да му дадеш въздух. Виждаш ли го? Край.

— Тук Ромео Фокстрот — разнесе се друг металически глас. — Никаква следа от него. Мисля, че се издига право нагоре...

— Божичко! — възкликна Ръш. — Форсайт се е паникьосал. Забравил е правилата. — Той се обърна към милосърдната сестра. — Извикай веднага екипа по спешност и да докарат количката за извънредни случаи. Донесете и водната тапа.

— Какъв е проблемът? — попита Лоугън.

— Ако си спомня основните правила, никакъв. Но ако се е паникьосал и задържа дъха си, докато изплува... — Ръш замълча за миг. — На всеки десет метра от спускането заради налягането белите дробове намаляват наполовина обема на въздуха в тях. При последната връзка бяха на единайсет метра. Ако изскочи на повърхността с целия този въздух в дробовете...

— Той ще се разшири двойно — вметна Лоугън.

— И ще му разкъса белите дробове. — С мрачно лице Ръш се обърна към медицинския център, където сестрата говореше задъхано по телефона.



## 10.

Събраха се около черния зейнал отвор на Търбуха: напрегнати, едносрични. По заповед на Валентино бяха запалени още операционни лампи на хирургическия сателит на тавана, които караха блискащата и потрепваща повърхност на разлятата река да изпъква релефно. Докато Лоугън се вторачваше в нея, му се стори, че Ал Суд е живо същество — сякаш кафеникавата му повърхност беше кожата на някакъв огромен звяр, а тяхното стоене върху му беше проява на невъобразима глупост...

И тогава един от кабелите, които влизаха в кафеникавата вода, започна да потрепва спазматично, а от радиото се понесе странно гъргорене.

Валентино се втурна към радиостанцията.

— Ехо Браво? Ехо Браво!

— Тук Ромео Фокстрот — чу се безтелесният глас на другия водолаз. — Все още няма следа от него. Тук долу е тъмно като в ада. Нищо не мога да видя...

Двама фелдшери в бели одежди се появиха с трополене — бутяха пред себе си две колички, натоварени с медицинско оборудване.

Кабелът отново потрепна и в този миг радиото също оживя.

— Тук Ромео Фокстрот. Видях го, държа го, сега изплуваме.

Изведнъж петнистата от кал и гниеща растителност вода започна да се блиска и надига. Миг след това една ръка в черна ръкавица разкъса повърхността и се хвана за едно от стъпалата на стълбата. Беше последвана от неопренова качулка и маска. Въпреки усещането за тревога, което витаеше във въздуха, Лоугън беше поразен от необичайността на гледката: изплуващият водолаз приличаше на насекомо, което се опитва да се освободи от първичната кал.

До него чакаше доктор Ръш — мълчалив и напрегнат като свита пружина. След миг се втурна напред и с помощта на един от медиците се зае да освобождава водолаза от прегръдките на тресавището. С другата ръка водолазът беше прегърнал колегата си, който слабо

помръдваше. Бяха издърпани от Търбуха и спуснати на пода до отвора. Двата бяха покрити от главата до краката с кал с консистенцията на овесена каша. Помещението замириса на разложение и мъртва риба.

— Измийте ги! — нареди Валентино.

Докато екипът се готвеше да ги изпръска с маркучите, доктор Ръш премести пострадалия на една от пригответните колички. Свали маската и неопреновата качулка, а след това със скалпел срязва неопреновия костюм от врата до пъпа. Мъжът простена и се замята, от устата му заизлиза кървава пяна.

Ръш бързо притисна стетоскоп в гърдите на мъжа.

— Той се паникьоса — каза другият водолаз, който дойде при тях, продължавайки да бърше лицето и ръцете си с кърпа. — Грешка на новак. Но при гмуркането е така, забравяш...

Ръш вдигна ръка за тишина. Той движеше стетоскопа по гърдите на мъжа и се вслушваше. Движенията му бяха резки, почти некоординирани. След миг се изправи.

— Екстравазация на въздух — обяви той, — което е довело до пневмоторакс.

— Докторе — обади се сестрата, — можем да го закараме в медицинския център, където...

— Няма време — озъби й се Ръш, докато си слагаше чифт латексови ръкавици.

Мъжът на количката се гърчеше, посягаше към гърлото си и издаваше неразбираеми звуци.

Ръш се обърна към фелдшерите.

— Обдишването с игла ще бъде недостатъчно. Единствената ни възможност е торакоскопия. Дай ми торакоскопа.

Лоугън наблюдаваше със смесица от изненада и мрачно предчувствие. До този момент Итън Ръш беше въплъщение на спокойна самоувереност. Ала внезапната поява на трескави движения, нетърпението и излаяните заповеди — това беше един Ръш, какъвто не беше виждал досега.

Единият от медиците се обърна към количката с материали, а Ръш почисти област под лявата ръка на водолаза с йодин, сложи местна упойка и след това, с друго рязко движение на скалпела, направи срез между ребрата с дължина два и половина сантиметра.

— Побързай с торакоскопа — подвикна той през рамо.

Фелдшерът го донесе, като развиваше пътем стерилната опаковка. Ръш клекна пред мъчещия се мъж и внимателно пъхна тръбата в разреза, който беше направил. После провери още веднъж как я е поставил, изръмжа и се изправи.

— Дренаж на гърдите — изкомандва той.

Вторият фелдшер добута стойка със син пластмасов уред, който приличаше на монитор за следене на кръвното. На него имаше четири вертикални датчици и две прозрачни пластмасови тръби, които излизаха от горната му част.

— Възвратният клапан за контрол на засмукването? — излая Ръш.

— Включен.

— Напълни водната пломба до два милиметра.

— Да, докторе.

Докато фелдшерът наливаше вода в уреда, Лоугън видя, че резервоарът посиня. Междувременно Ръш закачи една от тръбите към торакоскопа, който беше пъхнал в гърдите на водолаза. Лоугън погледна мъжа — вече не се мятеше силно, движенията му бяха некоординирани.

— Катетърът е на място — обяви доктор Ръш. — Започваме всмукването. Налягане минус двацет милиметра воден стълб. — Той натисна бутона, а след това започна да върти възвратния клапан, закрепен на кутията на уреда. Веднага течността в камерата за контрол на всмукването започна да бълбука. Ръш завъртя още възвратния клапан — бълбукането се засили. Тръбата, излизаща от торакоскопа, започна да се пълни със смес от кръв и вода.

— Ако успеем да извадим бързо течността от гръдната кухина, дробовете могат да спаднат от само себе си — обясни Ръш на фелдшера. — Няма време за операция.

Голямото помещение потъна в тишина. Чуваше се само сумтенето на машината и бълбукането на водата в тръбата.

Ръш местеше очи от мъжа към водната пломба и обратно с нарастващо вълнение.

— Изпада в цианоза — извика той. — Увеличи налягането на минус петдесет милиметра воден стълб.

— Толкова високо равнище...

Ръш се обърна към фелдшера.

— Мамка му, просто го направи! — След това заобиколи носилката, отвори устата на изпадналия в безсъзнание водолаз и започна да му прави изкуствено дишане. Минаха петнайсет секунди. След това трийсет. Водолазът изведнъж трепна, крайниците му се размятаха, той започна да кашля вода и кръв, после пое дълбоко и неравно дъх.

Ръш бавно се изправи. Огледа водолаза, а после хвърли поглед на водната пломба.

— Върни на минус двацет милиметра — измърмори.

След това се извърна и огледа насъбралите се, докато сваляше латексовите ръкавици.

— Дръж под око камерата за събиране на всмуканата течност. Аз ще отида да приготвя медицинския център, за да му направим пълен преглед. — И без да каже нищо повече, се обърна и тръгна да излиза от помещението на Гърбуха.

Когато наближи обяд, Лоугън усети, че краката му, докато обикаляше наоколо, за да се успокои, неусетно са го довели пред медицинския център.

Стори му се по-голям от необходимото, ако в проекта наистина участваха само сто и петдесет души, но после се сети колко далече са от всяка помощ. Центърът беше тих, почти сънлив. Лоугън пое по централния коридор, като хвърляше поглед в отворените врати. Една жена в сестринската стая вписваше нещо в листа, захванати с клипс. Той мина край голям открит район, на който имаше табелка „Наблюдение“. Раненият водолаз беше тук, заобиколен от различни диагностични машини.

Лоугън продължи и спря пред следващото помещение. Това, изглежда, беше кабинетът на Ръш. Лекарят беше вътре, с гръб към вратата, говореше в диктофон.

— През отвора в гърдната кухня беше пъхнат катетър и напрегнатият пневмоторакс беше облекчен преди състоянието да се влоши в междустенно изместване или въздушна емболия — обясни той, — всяко от които можеше да доведе до летален изход заради факта, че при тези обстоятелства щеше да е немислимо...

Доловил нечие присъствие в кабинета, лекарят изключи диктофона и се обърна. Лоугън се стресна от гледката: лицето му беше сиво, очите му — подпухнали и зачервени. Изглеждаше така, сякаш беше плакал.

Ръш се усмихна леко.

— Джереми, заповядай, седни.

— Добра работа — похвали го Лоугън.

Усмивката избледня.

— Интересен начин да посрещаш гости, нали?

Лоугън кимна.

— Да, да станеш свидетел на подобно произшествие...

— Произшествие — повтори Ръш. — Още едно произшествие.

— За миг се замисли и потъна в мълчание. След това лицето му леко се проясни. — Съжалявам, че трябваше да ме видиш... такъв.

— Ти спаси човешки живот.

Ръш махна с ръка, сякаш искаше да отпъди подобна мисъл.

— От преживелицата с жена ми се занимавам само с хора, които са измамили смъртта. Тук за пръв път се наложи да се справя с извънредно положение и пациент в смъртна опасност, откакто... откакто докараха Дженифър в спешното отделение на болница „Провидънс“. Не знаех, че ще ми се отрази по такъв начин. — Той замълча и погледна Лоугън. — Джереми, не бих го казал пред никого друго, но се надявам Портър Стоун да не е направил грешка, като ме взе за главен лекар на експедицията.

— Не е направил грешка. Избрал е отличен лекар. Ще поживеем и ще видим, но се надявам, че това ще си остане единственото произшествие, с което ще се сблъскаш. А сега, какво ще кажеш да обядваме, преди да се изправя пред Тина Ромеро?

Друга, вече искрена усмивка, се появи на лицето на Ръш.

— Дай ми пет минути, за да довърша доклада. След това съм на твое разположение.

## 11.

Кабинетът на Кристина Ромеро се намираше в Червеното крило — контейнерната постройка, предназначена за медицинския център и различните лаборатории. Той напомни на Лоугън за неговия собствен кабинет у дома в „Йейл“: чист и подреден, пълен с дълги метални лавици, на които са подредени книги по азбучния ред на авторите и по тематика. Голямото писалище в центъра на помещението беше затрупано от артефакти и бележници, но въпреки това някак си успяваше да изглежда подредено. Още артефакти бяха струпани покрай задната стена в пластмасови кутии, грижливо етикетирани. На другите три стени висяха няколко дипломи и копия от щампи: на една египетска фреска, на „Регулус“ от Уилям Търнър, и странно защо — едно много детско изображение на сфинкса.

Ако кабинетът му беше смътно познат, то самата доктор Ромеро се оказа истинска изненада. Беше слаба и много млада — на не повече от трийсет. Лоугън изведнъж осъзна, че беше очаквал да види разчорлена възрастна жена в спортен екип — един женски Флиндърс Питри. Ромеро беше пълната противоположност на тази представа. Беше с джинси и черно поло с навити до лакътя ръкави. Черната ѝ леко къдрава коса се спускаше до раменете. Сресана на път в средата, тя ограждаше лицето и донякъде напомняше на фараонска корона. Когато Лоугън влезе, Ромеро седеше зад бюрото си и беше погълната от задачата да напълни писалката си от шишенце с тъмносино мастило.

Той възпитано почука по касата на вратата. Ромеро подскочи от изненада и едва не изпусна писалката.

— Мамка му! — изруга тя и измъкна хартиена носна кърпичка, за да избърше разлятото мастило.

— Съжалявам — извини се Лоугън от вратата. — Надявам се, че не се накапахте.

— Това не е важно — вдигна тя рамене, — но можех да съсия това. — Ромеро вдигна писалката във въздуха, за да я види. — Знаете ли какво е? „Паркър Синиър Дуофолд“ в китайско жълто, от 1927 —

годината, когато започва производството. Много рядък екземпляр. Вижте — има жълто дори по резервоарчето, преди да почнат да ги правят черни. — Тя я размаха към него като палка.

— Много впечатляващо — кимна Лоугън, — макар че аз винаги съм предпочитал „Уотърман“.

Тя остави писалката на плота.

— Със сребърното покритие?

— Не, „Патришън“.

— О! — Тя зави капачката на писалката и я прибра в джоба на джинсите. След това стана и му протегна ръка.

Ръкостискането му каза повече за нея, отколкото обстановката в кабинета ѝ. Той задържа ръката ѝ съвсем малко по-дълго от обичайното.

— Какво искате? — попита направо тя. — Досега не съм ви виждала наоколо.

— Това е, защото пристигнах снощи. Казвам се Джереми Лоугън.

— Лоугън? — Тя сбръчка чело.

— Имаме среща.

Лицето ѝ се проясни.

— О, да, разбира се. Вие сте онзи с духовете... — Жената замълча, но зелените ѝ очи проблясваха весело.

Все същите простотии, но Лоугън вече беше свикнал.

— Лично аз предпочитам термина енигмолог. Така получавам ореол на законност.

Тя го огледа от главата до петите с изражение наполовина недоверчиво и наполовина почти враждебно.

— И къде са? В торбата, която носите ли?

— Какво имате предвид?

— Инструментите. Детектор за ектоплазма, кристална топка... и пръчките за търсене на вода. Сигурно сте понесли и пръчките.

— Никога не нося пръчки. А между другото, кристалните топки може да бъдат много полезни, не за ясновидство, а за прочистване на съзнанието от безполезни мисли и отвличане на вниманието преди медитация. Разбира се, това зависи и от замърсяванията в камъка и неговия рефракционен индекс.

Тя замълча, сякаш обмисляше чутото. После каза:

— Няма ли да влезете и да седнете?

— Благодаря. — Лоугън пристъпи в кабинета, избра си един от столовете пред бюрото и остави чантата на пода.

— Съжалявам, не исках да бъда непочтителна. Причината е в това, че никога досега не съм срещала... *енигмолог*.

— Повечето хора не са срещали. На приеми никога не ми липсва тема за разговор.

Тя разтърси черната си коса и се облегна удобно.

— Какво точно правите?

— Повече или по-малко онова, което подсказва терминът. Изучавам феномени, които надхвърлят границите на нормалния човешки опит.

— Имате предвид нещо подобно на полтъргайт?

— Понякога. Но много по-често научна или психична дейност, които не могат да бъдат обяснени лесно с помощта на традиционните научни дисциплини.

Тя присви очи.

— И вършите това на пълен работен ден?

— Не, преподавам и история в „Йейл“.

Това, изглежда, я заинтересува.

— История на Египет?

— Не, най-вече средновековна история.

Интересът ѝ изчезна толкова бързо, колкото се беше появил.

— Добре.

— Докато си играем на въпроси, защо не кажете нещо за себе си?

— Разбира се. Доктората си по египтология защитих в Кайро. —

Тя махна с ръка към дипломите. — Преподавах ми Надрим и Шартер. Бях техен асистент при разкопките на Хефрен VI.

Лоугън кимна. Това бяха много впечатляващи препоръки.

— Това първият ви проект с Портър Стоун ли ти е?

— Не, втори.

Лоугън се размърда на стола.

— Доктор Ръш каза, че ще ме запознаете с по-важното. Какво сте намерили в Хиераконполис, когато сте претърсвали храма на Хор. Как сте успели да откриете, че гробницата е точно на това място.

Ромеро пхна ръце в джобовете си.

— Защо трябва да знаете?



Лоугън си преведе въпроса като: „Защо трябва да си губя времето, за да ти разказвам?“, а на глас обясни:

— Защото може да ми помогне в моите проучвания.

Тя замълча. После леко се наведе към него.

— Ще бъда кратка. Портър Стоун успя да намери нещо, наречено остракон...

— Лично ми го показа.

— Чудесно, това ще ни спести време за обясненията. От остракона и още някои научни изследвания Стоун научил, че Нармер е използвал Хиераконполис като изходна база за построяването на неговата гробница. — Тя го погледна. — Знаете кой е Нармер, нали?

Лоугън кимна.

— Първият фараон на обединен Египет. Но мисля, че по въпроса имаше спорове. В миналото учените смятали, че фараон Менес е осъществил обединението.

— Много учени, включително и аз, смятаме, че Менес и Нармер са едно и също лице. — Тя го погледна. — Значи имате представа от Древен Египет.

Лоугън вдигна рамене.

— В моя занаят е полезно да знаеш по малко за всичко.

— И докъде точно се простират вашите познания?

Лоугън кимна към рамкираната щампа на египетска фреска.

— Дотам да предположа, че фреската датира от периода Амарна<sup>[1]</sup>.

— Така ли? И кое ви навежда на тази мисъл?

— Оживеността на сцената, припокриването на телата. Наблягането на женските форми: хълбоци, гърди. Не може да видиш това в по-ранното египетско изкуство.

Известно време тя го гледаше мълчаливо. След това лицето ѝ постепенно се озари от широка усмивка.

— Добре, господин детектив на призраци. Явно сте нещо повече от лице от списанията. Браво, убедихте ме!

Лоугън се усмихна в отговор.

Тя се намести по-удобно.

— Добре. Чрез използване на геофизичен анализ и техники за въздушно сензорно наблюдение ние можахме да открием място, където е имало погребална каменоломна. Това беше необичайно,

защото древните египтяни са погребвали своите мъртви, дори и благородниците, в пясъчни ями. И в резултат на това Марч започна целеви разкопки.

— Марч?

— Фенуик Марч. Главният археолог на проекта. Той ръководи експедицията, когато Портър Стоун го няма.

— И какво намерихте?

— В началото, както би могло да се очаква, ранни гърнета с черни капаци, с овъглени ръбове, полени, палеозоологически останки. С продължаването на работата осъзнахме колко голямо е всъщност това място.

— Достатъчно голямо за град, в който са били настанени инженерите и строителите на гробницата?

— Точно така. А после намерихме това. — Тя стана, отиде до шкафа, отвори едно от чекмеджетата. Извади два навити листа и се върна обратно на мястото си. Подаде единия на Лоугън. Беше цветна снимка на древен египетски надпис — изсечен и боядисан. На него се виждаше седнал владетел, заедно с черти и стрели, както и различни ранни пиктографи.

— Знаете ли какво е това? — попита Ромеро.

Той я погледна.

— Прилича на някакъв вид стела.

— Много добре. По-точно каменна плоча. Знаете ли какво пише на нея?

Лоугън се усмихна.

— Моята ерудиция свършва тук.

— Това е пътна карта.

— Пътна карта? И за къде?

Ромеро вдигна ръка със сочещ към небето показалец. След това много бавно посочи право надолу към пода.

— Боже мили! — възкликна Лоугън.

— Древните египтяни са били много напред в астрономията и особено в правенето на звездни карти. Този стела е била карта, която е трябвало да покаже на инженерите и строителите как да стигнат до мястото на градежа. Няма съмнение, че след завършването на гробницата картата е трябвало да бъде унищожена. За наш късмет са пропуснали да го направят. Тя ни помогна да триангулираме

местоположението на гробницата с точност до няколко километра. Щом дойдохме, с помощта на геологичен и научен анализ успяхме още да стесним координатите.

Лоугън се сети за мрежата от квадратчета, която беше видял на монитора и работната площадка с Търбуха.

— Невероятно. Типично за Портър Стоун.

— Точно така. Но Стоун намери още нещо. В далечния край на разкопките.

— И какво, ако не е тайна?

— Грамадно квадратно парче черен базалт. Очевидно плинт за някаква статуя — може би на самия Нармер. Полирано е до ахатов блясък, който не е изчезнал въпреки отминалите векове. На него има нещо. — Тя му подаде другия лист.

Лоугън го взе. Беше снимка на друг надпис, този път малко по-къс.

— Какво е това? — попита той.

— Причината, поради която сте тук.

Лоугън погледна младата жена.

— Не разбирам.

Тя му се усмихна, но този път очите ѝ останаха сериозни.

— Това е проклетие.

---

[1] Т.е. от времето на фараон Аменхотеп, по-късно приел името Ехнатон. — Б.пр. ↑

## 12.

— Проклятие? — повтори Лоугън.

Кристина Ромеро кимна.

Портър Стоун беше намекнал за проклятие. Лоугън се запита кога ли ще разбере всичко.

— Имате предвид като проклятието, сполетяло онези, които са били в гробницата на фараон Тутанкамон? „Смъртта ще дойде с бързи криле“ и всичко останало? Но това са слухове и хорски приказки.

— В случая с фараон Тутанкамон може и да сте прав. Проклятията обаче са били нещо твърде обикновено в Старото царство и винаги са били ограничавани до частни гробници. Като първи фараон на обединен Египет Нармер нямал право да поеме никакви рискове. Не можел да позволи неговата гробница да бъде осквернена — това можело да доведе до разпадане на царството му. Затова е оставил това проклятие като предупреждение. — Тя помълча малко. — Да, предупреждението си го бива.

Ромеро взе снимката на надписа и започна да превежда:

— „Всеки човек, който посмее да влезе в моята гробница — или направи нещо злонамерено на вечното жилище на моята земна форма, със сигурност ще загине бързо. Ако премине през Първата порта, ще се напука основата на къщата му, а семето му ще пада на изсъхнала земя. Кръвта и крайниците му ще се превърнат в пепел, а езикът му ще се разцепи в устата. Ако премине през Втората порта, мрак ще го последва, а змията и чакалът ще го преследват. Ръката, която докосне безсмъртната ми форма, ще гори с неугасим огън. Но ако някой в своето безразсъдство премине през Третата порта, тогава черният бог на най-дълбоката дупка ще го грабне, а крайниците му ще бъдат запратени в най-далечните ъгли на земята. И аз, Нармер Безсмъртния, ще измъчвам него и неговите ден и нощ, будни и заспали, докато лудостта и смъртта се превърнат в техен вечен храм.“

Тина Ромеро остави листа на бюрото. В кабинета за малко се възцари мълчание.

— Да, доста внушително — отбеляза Лоугън.

— Не е ли красота? Само първокласен и кръвожаден тиран като Нармер би могъл да измисли подобно нещо. Ако човек се замисли малко обаче, тази работа може да е свършила и жена му Нитхотеп, нали? Сякаш небето ги е било събрало. — Ромеро поклати глава.

— Нитхотеп?

— Тя е била опасна. Би се изкъпала в кръвта на сто девиси, без да ѝ трепне окото. Нармер я докарал от Скития. Тя също била с царска кръв. — Ромеро отново загледа снимката. — Да, проклятието. Най-дългото е, което съм виждала. И най-обстоятелственото. Нали чухте за бога от най-дълбоката яма?

Лоугън кимна.

— Обърнете внимание, че не е споменат поименно. Дори Нармер, който сам бил бог, не е посмял да го назове. Всъщност намеква за Анкавашт — Онзи, чието лице е извърнато назад. Бог на кошмарите и злото, от когото древните египтяни са се страхували до смърт. Анкавашт живеел навън в безкрайната нощ. Знаете ли какво означава „навън“?

— Не.

— Означава Ал Суд. — Тя замълча, оставяйки му време да осмисли чутото. Взе двата листа, нави ги отново и ги прибра в чекмеджето на шкафа. — След петдесетина години напредващите води на Суд са щели да направят всяка секретност излишна. Тресавището е поело вместо него грижата за скриването на гробницата. — Тя се обърна и погледна през рамо към него. — Знаете ли какво обаче? Не мисля, че Нармер го е било много грижа скриването. Не забравяйте, че бил смятан за бог, и то не само по церемониални причини. Всеки, който бърника в гробницата на бог, си търси белята. Той разполагал с армия от мъртъвци и това проклятие, за да го пазят. Никой, дори най-наглият грабител на гробове не би посмял да предизвика подобно проклятие.

— Каква е тази история с трите порти?

— Портите са запечатаните врати на фараонската гробница. От проклятието излиза, че гробницата на Нармер има три помещения — най-малко три важни помещения.

Лоугън се размърда на стола си.

— Значи това проклятие е причината да съм тук?

— Откакто започнахме работа, имаше няколко — както би се изразил Марч — *анормални* събития. Повреди на оборудване, изчезнали неща или появяващи се на погрешно място вещи. Необичайно висок брой странни произшествия.

— И хората са започнали да се плашат? — подхвърли Лоугън.

— Не бих казала, че са уплашени. Може би неспокойни е по-точно да се каже. Или по-скоро деморализирани. Вижте, достатъчно неприятно е да си в средата на нищото и да плаваш в най-гадното тресавище на света. А когато започнат да се случват подобни странни работи... е, знаете как тръгват приказките. Както и да е, да се надяваме, че като почнете да ровите навсякъде, хората ще се успокоят.

„Да ровите навсякъде“. Докато говореше, първоначалното ѝ недоверие, ако не и враждебност, отново се появи.

— Значи аз ще бъда шаманът, който призовава дъжда — подметна той. — Може и да не свърша работа, но хората ще се успокоят, като видят, че ровя навсякъде. — Погледна я саркастично. — Сега поне знам къде ми е мястото. Благодаря за откровеността.

Тя се усмихна, но не особено приятелски.

— Проблем ли имаш с откровеността? — мина на „ти“.

— Не, защото тя прочиства въздуха. И може да бъде много стимулираща и дори поучителна.

— Например?

— Например ти — скъси и той дистанцията.

— Какво аз? — попита тя рязко. — Не знаеш нищо за мен.

— Всъщност знам доста. Макар че част са, признавам си, догадки. — Той издържа втренчения ѝ поглед. — Била си най-малкото дете в семейството. Мисля, че останалите деца са били момчета. Баща ти е посвещавал по-голяма част от вниманието си на тях. Вероятно не е имал много време за теб... а ако братята ти са те забелязвали понякога, то е било единствено за да те подиграят. Това е причината за твоята инстинктивна враждебност и научната ти свръхкомпенсация.

Ромеро отвори уста, за да каже нещо, но после отново я затвори.

— В семейството ти преди няколко поколения е имало известна или най-малкото изтъкната жена. Може би е била археолог или планинарка. Начинът, по който небрежно си закачила дипломите си на стената, леко накриво, подсказва неформален подход към висшистите — ние всички сме едно щастливо семейство, независимо дали имаме

защитени впечатляващи докторати, или не. Въпреки това самият факт, че изобщо си донесла дипломите си, подсказва дълбока несигурност за положението ти в тази експедиция. Млада жена, сама сред много мъже, участница в мисия, изискваща физическа сила в сурова и безмилостна околна среда — ти се притесняваш дали ще те вземат на сериозно. О, а бащиното ти име започва с А.

Тя го гледаше със святкащи очи.

— И откъде, по дяволите, знаеш това?

Той посочи с палец над рамото си.

— Пише го на табелката с името ти на вратата.

Сега тя не издържа и скочи на крака.

— Вън!

— Благодаря за приятния разговор, доктор Ромеро. — Лоугън се завъртя на пети и излезе от кабинета.

## 13.

Лоугън разполагаше със свободно време до следващата сутрин, затова прекара остатъка от следобеда в обикаляне на Станцията, за да свикне с обстановката и да добие усещане за мястото и неговите обитатели. След като вече беше видял кабинетите, жилищния блок и работната площадка с Търбуха, реши да посети научните лаборатории в Червеното крило. Макар че лабораториите сами по себе си бяха малки, той се удиви от тяхното разнообразие: не само по археология, но и по геология, органична химия, палеоботаника, палеозоология и още няколко други. Лабораториите бяха модулни: всяка се помещаваше в контейнер от неръждаема стомана с приблизителна площ шест квадратни метра. Някои бяха заети, други консервирани: Портър Стоун, изглежда, лично подбираше лабораториите, които смяташе, че ще бъдат полезни за дадена експедиция, и ги пускаше в действие при нужда.

След това посети Бялото крило, което се оказа секцията, в която се помещаваше командният и контролният център. Макар че и тук се срещаша задължителните обезопасени райони и заключени врати, мястото изглеждаше приятно и спокойно: имаше много малко пазачи, а онези, които срещна, бяха дружелюбни и открити. Той не споменаваше проклятието, нито причината да бъде включен в проекта, ала като съдеше по любопитните погледи, с които го стрелкаха, със сигурност някои от тях бяха информирани.

Компютърният център на Бялото крило заемаше голямо пространство, в което работеше един самотен техник, седнал пред терминал в далечния ъгъл. Беше с гръб към Лоугън и го заобикаляха толкова монитори, че приличаше на пилот в претъпкана с уреди пилотска кабина.

— Хвана ли някой крадец? — подхвърли Лоугън, докато прекрачваше прага.

Техникът се завъртя и хлъцна тихо от изненада. Книгата, която беше лежала на коленете му, падна и се плъзна чак в ъгъла.



— Боже свети! — възкликна мъжът, докато с една ръка се опитваше да разкопчае горното копче на престилката. — Какво правиш бе, човек, искаш инфаркт ли да ми докараш?

— О, не, това ще съсипе деня на доктор Ръш. — Той пристъпи и протегна ръка. — Джереми Лоугън.

— Кори Лендау. — От буйния черен перчем и начина, по който се беше плъснал на стола, Лоугън беше заключил, че техникът е млад човек, но сега, когато го видя лице в лице, се изненада. Лендау не можеше да е повече от двайсет и две или двайсет и три години. Младежът имаше блестящи сини очи, свежата розова кожа на херувим и странни за годините му дълги мустаци в стил Запата<sup>[1]</sup>. На конзолата имаше кутия гроздов сок и опаковка дъвка.

— Е — започна Лоугън, — какво правиш тук?

— А ти какво си мислиш, че правя? — изрепчи се младежът, чиято изненада беше заменена от изкуствено оживление. — Карам влака. — После отпи глътка от гроздовия сок. — Какво искаше да кажеш с тоя лаф за хващането на крадци?

Лоугън кимна към редиците екрани, които го заобикаляха.

— Имаш достатъчно дисплеи за охраната на „Беладжио“<sup>[2]</sup>.

— Охрана или не, всичко се ръководи оттук. — Внезапно Лендау беше обзет от подозрения. — Всъщност кой си ти?

— Не се притеснявай, аз съм от добрите. — Лоугън извади служебната си карта.

— В такъв случай виж това. — Лендау махна с ръка към гората от стъклени панели и десетина клавиатури, подредени под тях. — Тук се вкарват всички данни, всичко се изчислява от независими програми.

— Аз пък мислех, че за това се грижат при Търбуха.

Лендау махна презрително с ръка.

— Майтапиш ли се? Те са просто майстори на пиана. Аз съм виртуозът, който свири на инструмента. Гледай сега.

С няколко бързи натискания на клавиши Лендау извика изображение на един от мониторите.

— Виждаш ли, получаваме сензорна, сонарна и визуална информация за провеждащото се гмуркане. Всичко се вкарва в програма, ето я, тя картографира подводния терен. Зверска програма. А това е резултатът.

Лоугън проследи с поглед сочещата към екрана ръка. Наистина беше неповторим: фантастично триизмерно изображение на неравен, почти лунен пейзаж, нагъсто пронизан от тунели и дупки.

— Така изглежда дъното на единайсет метра под нас — обясни Лендау. — С всяко гмуркане нашето изображение на дъното на тресавището и на пещерите се увеличава. — Той показва как може да се манипулира изображението — да се увеличава, да показва отделни части, да се завърта по координатните оси X, Y и Z. — Спомена Търбуха, видя ли го вече?

Лоугън кимна.

— Когато беше там, разгледа ли координатната мрежа?

— Имаш предвид онова, което прилича на пораснали талончета за бинго?

— Точно така. Тук разполагам с другата половина на уравнението. Координатната мрежа е двуизмерно изображение на изследваното досега. А това е точната му топология. — Лендау потупа екрана с почти бащинска гордост. — Когато намерим целта, ще използваме изображението, за да гарантираме пълното ѝ картографиране и проучване.

Лоугън измърмори високата си оценка.

— Това първата ти експедиция с Портър Стоун ли е?

— Втората.

Лоугън с жест обхваща всичко в помещението.

— Това нормално ли е? Цялата тази екипировка, инструменти, скъпа организация — само за една експедиция?

— Не е за една експедиция. Някъде в Южна Англия Стоун има склад. Може би има и повече от един. Там съхранява всички тези неща.

— Имаш предвид транспортните средства и електрониката? Преносимите лаборатории?

— Така казват. Всичко, което би му дотрябвало за даден проект.

Лоугън кимна. В това имаше смисъл: точно като консервираните лаборатории — подобна организация позволяваше на Стоун с минимална загуба на време да започне да действа, и то в почти всеки климат или терен.

Беше приятно да си бърби с човек, който не беше чувал за него и който не го засипваше със стотици въпроси. Лоугън му се усмихна с благодарност.

— Приятно ми беше да поговорим.

— На мен също. Имаш ли нещо против да ми хвърлиш книгата на излизане?

Лоугън отиде до ъгъла, където книгата се беше плъзнала от скута на техника. Когато я вдигна, видя, че е изключително странният роман на Уилям Хоуп Ходжсън<sup>[3]</sup> „Къщата в пограничната област“.

Подаде я на Лендау.

— Сигурен ли си, че това четиво е подходящо за тук?

— Какво искаш да кажеш? — не разбра младежът и прегърна книгата, сякаш някой искаше да му я отнеме.

— Ал Суд е доста страховито място, а добавянето на книга като тази може да ти разбърка ума.

— Хм. Може би това обяснява всичко. — И Лендау се обърна, за да продължи работата си.

От Бялото крило Лоугън прекоси поредния понтон в Кафявото крило, където според малката табела на входа се помещаваха историческите архиви и екзотичните науки. Макар Лоугън да нямаше представа какви може да са тези „екзотични науки“, след като надникна в няколко допълнителни лаборатории, инсталирани тук, в главата му започна да се оформя идея. Една затъмнена лаборатория беше заредена с древни книги и ръкописи по алхимия; стените на друга бяха покрити с карти на Египет и Судан, както и с фотографии на пирамиди и други постройки. Върху всяка снимка имаше плетеница от линии и кръгове, които се пресичаха под най-чудновати геометрични ъгли. Очевидно, Стоун бе готов да проучи всяка възможност за познание, независимо колко неясна, стига да му помогне в откритията. Лоугън се замисли дали да се почувства обиден, че неговият кабинет беше разположен тук.

Докато вървеше надолу по коридора, се спря пред помещение, чиято врата беше откряната. Макар че в момента в Кафявото крило имаше твърде малко хора, помещението беше заето. Вътрешността беше слабо осветена. Лоугън различи болнично легло, от което стотици кабели излизаха и пълзяха по пода до различни монитори. Това му напомни за подготвените стаи за наблюдение в Центъра за изследване на отвъдното.

Леглото в това помещение обаче не беше празно. На него лежеше жена — най-хубавата, която някога беше виждал. Нещо у нея — някакво качество, което не успя напълно да определи — го накара да спре и да замръзне на мястото си. Косата ѝ беше с много необичаен цвят — гъста, с цвят на тъмна канела. Очите ѝ бяха затворени. Детектори бяха сложени на слепоочията ѝ, а други бяха закрепени за китките и глезените. На стената до нея имаше голямо огледало, излъскано до блясък. Слабите светлини на медицинските апарати се отразяваха в него като многобройни цветни точки.

Лоугън стоеше там, омаян от необикновената гледка: легналата жена с неземан вид под слабата светлина от уредите. Тя лежеше напълно неподвижно. Не се забелязваше дори да диша. Изглеждаше така, сякаш беше прекрачила от живота в смъртта. Лоугън не можеше да се отърси от усещането, че някога в миналото я беше срещал. Чувство не беше необичайно само по себе си; поради силните възприятия Лоугън често се сблъскваше с усещания от типа дежавю. Ала този път усещането беше необикновено силно.

При мониторите в края на леглото нещо се раздвижи. Лоугън погледна натам и с изненада видя доктор Ръш. Той нагласяваше някаква скала, надничаше в циферблатите. В този миг, като че подтикнат от някакво шесто сетиво, лекарят се обърна към вратата и го видя.

Лоугън вдигна ръка с намерение да го поздрави, но от изражението на лицето му разбра, че не е време да се спира тук и че е нежелан. Затова се обърна и продължи надолу по коридора, за да намери кабинета си.

---

[1] Емилио Запата — един от водачите на мексиканската революция. — Б.пр. ↑

[2] Хотел и казино в Лас Вегас. — Б.пр. ↑

[3] Британски писател, фантаст, автор на романи на ужасите. — Б.пр. ↑

## 14.

Намери го в най-далечния край на крилото, в секцията за екзотични науки. Беше модулен, както и всички останали. Вътре имаше бюро, два стола, лаптоп и празна библиотека. Леко развеселен, Лоугън отбеляза, че друго оборудване липсваше.

Остави моряшката си мешка на стола за посетители и я развърза. Отвътре извади десетки книги и ги подреди по лавиците на библиотечката. След това няколко уреда, които остави на бюрото. После измъкна два рамкирани цитата и ги закачи на стените с кабарчета. Накрая завърза отново мешката и се зае с лаптопа.

Влезе в системата с паролата и идентификацията, които му бяха дали сутринта при включването му в експедицията. Мрежата на Станцията беше лесна за навигиране и веднага установи, че го чакат три имейла. Първият беше от системата, поздравяваше го и обясняваше разположението на Станцията и къде се намират важни места като медицинския център и кафенето. Вторият беше от жената, която беше обработила данните му за включване в екипа. В писмото си тя му обясняваше някои основни правила (да не се излиза от Станцията, да не се водят неразрешени разговори по сателитния телефон). Третият имейл беше от човек, който се казваше Стивън Виър, помощник на Портър Стоун. По същество той беше сбор от всички странни, неочаквани или злополучни събития, които бяха настъпили, след като Станцията беше започнала да действа преди две седмици. С една дума, причината, заради която беше тук.

Лоугън прочете списъка два пъти. Много от включените в него събития можеха да бъдат отхвърлени още сега: премигване на светлините, чести неразположения, като гадене и замайване, но няколко заслужаваха да бъдат проучени. Включи уърда на лаптопа и започна да прави свой списък:

Втори ден: При рутинното разузнаване двигателят на един от джетовете полудя и не можеше да се изключи. Водачът бе принуден да скочи, за да се спаси, като при това си счупи крака. Когато най-сетне джетът беше прибран, двигателят изобщо отказа да работи. На следващия ден обаче заработи нормално.

Четвърти ден: Трима души, които са използвали библиотеката късно през нощта, съобщават, че са чули странен сух глас да им шепне на непознат език.

Шести ден: Готвачът съобщава за липсата на две говежди плешки от фризера — почти деветдесет килограма.

Девети ден: През нощта Кори Лендау е видян да обикаля тресавището. При разпита обяснява, че е видял странна форма в далечината, която му махала да отиде при нея.

„Ха — беше казал Кори преди по-малко от половин час пред него, — може би това обяснява всичко.“

Десети ден: Всички електрически уреди, компютри или друга апаратура в Зеленото крило едновременно престават да работят в 15:15. Всички опити да бъдат включени отново остават неуспешни. В 15:34 ч. уредите започват отново да работят. Не е намерено обяснение защо.

Единайсети ден: Тина Ромеро докладва, че одеждите на египетска върховна жрица са изчезнали от гардероба в нейния кабинет.

Дванайсети ден: Неколцина очевидци в „Оазис“, това е барът, докладват, че са видели странни цветни светлини да премигват на хоризонта, съпроводени от едва доловимо заплашително скандиране.

Тринайсети ден: Работник в комуникационния център докладва, че чул странни звуци, а една машина работила от само себе си, когато не е трябвало.

Четиринайсети ден: Машинист докладва, че на мръкване видял в далечината странна жена в египетска носия да пресича Ал Суд.

Петнайсети ден: Неустановен засега проблем с екипировката паникьосва един от водолазите и го кара да изплува твърде бързо, причинявайки си тежко нараняване.

Лоугън вдигна очи от екрана. Разбира се, знаеше за последното произшествие. Нали беше там, когато се случи.

Припомни си проклятието на Нармер. „Всеки човек, който посмее да влезе в моята гробница или направи нещо злонамерено на вечното жилище на моята земна форма, със сигурност ще загине бързо... Ако премине през Първата порта, ще се напука основата на къщата му, а семето му ще пада на изсъхнала земя. Кръвта и крайниците му ще се превърнат в пепел, а езикът му ще се разцепи в устата... И аз, Нармер Безсмъртния, ще измъчвам него и неговите ден и нощ, будни и заспали, докато лудостта и смъртта се превърнат в техен вечен храм.“

В изброяването на произшествията имаше нещо общо. Като се изключат водолазът и водачът на джета, никой не беше пострадал. Това не се съгласуваше с подробностите в проклятието.

Разбира се, каза си Лоугън, още никой не беше намерил и влязъл в гробницата на Нармер...

Може би за десети път се запита какво ли може да съдържа гробницата на фараона. Защо Нармер е положил толкова усилия, защо е направил толкова разточителни пожертвования в злато и хорски живот, отправил е толкова страшно проклятие, за да не бъдат безпокоени останките му, да не бъдат пипани най-важните му притежания? Какво ли криеше Портър Стоун от него? Какво би взел един бог със себе си в отвъдното?

Лоугън чу зад себе си слаб шум. Обърна се и видя в рамката на вратата Итън Ръш.

— Може ли да вляза? — попита лекарят с усмивка.

Лоугън взе мешката си от стола и я сложи на пода.

— Влизай и се настанявай.

Ръш влезе и се огледа.

— Доста спартанско обзавеждане.

— Сигурен съм, че вътрешните дизайнери доста са си блъскали главата как да обзаведат бърлогата на един енигмолог.

— Да, смешна работа. — Ръш се отпусна на свободния стол и огледа книгите по лавиците. — Интересна сбирка: Алистър Кроули<sup>[1]</sup>, Джеси Уестън<sup>[2]</sup>, „Органична химия“ на Стоукрофт, „Книга на сенките“.

— Интересите ми са еkleктични.

Ръш се загледа в една особено стара и опърпана книга, подвързана с кожа.

— Какво е това? — Той се наведе, хвърли поглед на заглавието и протегна ръка: — Некро...

— Не я пипай — тихо каза Лоугън.

Ръш дръпна ръката си назад.

— Съжалявам. — Побърза да насочи вниманието си към двата рамкирани цитата. — „Най-хубавото нещо, което можем да преживеем, е тайнственото — прочете той. — Това е изворът на истинската наука и изкуство. Който повече не може да се чуди и да се възхищава, е почти мъртъв.“ Айнщайн. — Погледна към Лоугън. — Харесва ли ти?

— Да, защото описва моя занаят много добре. Може да се каже, че единият ми крак е в света на Айнщайн, света на науката, а другият — в света на привиденията.

Ръш кимна. След това се обърна към другата рамка.

— Forsan et haec olim meminisse iuvabit.<sup>[3]</sup>

— От „Енеида“ на Вергилий.

— Не знам латински — отбеляза Ръш.

Тъй като Лоугън не преведе текста, Ръш заразглежда предметите на бюрото.

— Какво представляват тези неща?

— Виждаш скалпели, форцепси, апарат за измерване на кислорода в кръвта. Итън, използвам още детектор за трите вида електромагнитни полета, видеокамери, инфрачервени термометри и да — светена вода. Между другото, можеш ли да намериш ключ за това чекмедже на бюрото?

— Ще говоря с домакина. — Ръш поклати глава. — Смешно, никога не съм си представял, че ти изобщо използваш някакви уреди.



— Това дори не е всичко, което използвам. Но всички си имаме своите професионални тайни.

След тези думи настъпи кратко мълчание.

— Предполагам — поде Ръш, — че намекваш за онова, което преди малко видях в лабораторията ми.

— Всъщност не, макар наистина да съм любопитен.

— Ще ми се да можеш да ти кажа. Изследванията обаче са от много... въъ... деликатно естество.

— Моето изследване също е от много деликатно естество. — Лоугън си спомни думите на Ромеро: „Като почнеш да ровиш навсякъде, хората ще се успокоят“. — Сега съм част от екипа. Ако искате да съм ви от някаква полза, не бива да криете от мен разни неща.

Тези думи бяха посрещнати от по-продължително мълчание.

— О, по дяволите — избухна Ръш. — Прав си, естествено. Проблемът е, че Стоун живее и диша секретност... — След кратка пауза продължи: — Виж, разказах ти за нашата работа в ЦИО.

— Най-общо. Изследвате хора, които са били в клинична смърт. Също така намекна, че сте направили някои много интересни открития.

Ръш кимна.

— Основният интерес е насочен към едно от тези открития — че „преминаването отвъд“ в много случаи има пряко въздействие върху... въъ... способностите на лицето като екстрасенс.

— Наистина? И как се проявява?

Ръш се усмихна широко.

— Благодаря ти, Джереми. В девет случая от десет, щом спомена медиум, хората започват да ме гледат недоверчиво.

— Продължавай — подкани Лоугън.

— Проявленията са доста разнообразни. Основната част от нашите изследвания в ЦИО е посветена на класифицирането им. Това ни отличава от други научни звена или организации, които изследват изпадалите в клинична смърт. При нас няма псевдонаука и ню ейдж фокуси. Джереми, ние използваме много сложни статистически алгоритми, за да определим количествено явлението. Дори разработихме много точен метод, за да класираме екстрасензорните способности на дадено лице. Наричаме го скала на Клайнер-Вексман,

по имената на двамата изследователи от центъра, които я разработиха. До известна степен не се различава от тест за интелигентност, но е много по-фин и сложен. Скалата взема под внимание цяла поредица тестове за медиумна чувствителност — ясновидство, телекинеза, извънсензорни възприятия, астрологично предсказване, телепатия — и още пет-шест други. Разбира се, скалата взема предвид стандартните отклонения, вероятността и обикновения късмет.

Ръш стана и закри из малкото помещение.

— Ето ти пример как работи. Да речем, че имам пет банкноти в джоба си. От един долар, пет, десет, двајсет и петдесет долара. Вадя на случаен принцип една и те питам каква е стойността ѝ. Ако предположим, че имаш нула медиумни способности, средният ти успех ще се движи в рамките на една позната на пет извадени банкноти, което ще рече двајсет процента. В скалата на Клайнер-Вексман това е равно на двајсет. Такова би било класирането на обикновения човек от улицата. По същата скала човек с известни екстрасензорни способности се класира около отметката за четирийсет. Човек с проявени екстрасензорни способности попада в категория шейсет. Човек с развити екстрасензорни способности може да стигне категория осемдесет — ще познае четири пъти от пет.

Ръш престана да крачи и се обърна към Лоугън.

— И ето какво открихме: изследваните хора, които са били в отвъдното и успешно са се върнали, се движат около категория шейсет и пет.

— Това е невъзможно — започна Лоугън, но млъкна.

Ръш поклати глава.

— Знам. Трудно е да се повярва, дори за човек като теб. Защо изпадането в клинична смърт да повлиява върху екстрасензорните способности на човека? Но, Джереми, това е факт — разполагаме с неопровержими данни, а те не лъжат. Е, разбира се, не се случва всеки път. И съответните екстрасензорни дарби са различни у различните хора. Не всички ще могат да познаят каква банкнота ще извадят от джоба си например. Някои са по-добри в извънсензорните възприятия. А други в гадаенето. Но това не променя факта, че средната стойност по скалата на Клайнер-Вексман на хората, изпадали в клинична смърт, е необичайно висока. Показват го.

Ръш седна отново.

— Има и още нещо, което открихме. Като правило, колкото по-дълго човек е „бил в отвъдното“, толкова по-високо е класирането му по скалата. — Замълча за кратко. — Сърцето на жена ми Дженифър спря, мозъчната ѝ дейност престана за четиринасет минути, преди да я съживя. Това е най-дългото време сред проучените в центъра случаи. И нейното класиране е най-високото: сто трийсет и пет.

— Сто трийсет и пет? — удиви се Лоугън. — Но това е невъзможно. Според критериите, които ти сам спомена, категория сто означава, че ще познава сто пъти от сто пъти. Значи сто процента. Как може някой да постигне такъв резултат?

— Джереми, не мога да го обясня — сви рамене Ръш. — Защото и ние самите не сме напълно сигурни. Това е нов клон на науката. Мога само да кажа, че проверявахме отново и отново. В общи линии това е повече от познаване на банкнотата, която се готвиш да извадиш от джоба. Означава да я назовеш, преди още човекът да си е пъхнал ръката в джоба. — Той поклати глава, сякаш сам не можеше да повярва на онова, което бяха открили. — Тя го демонстрира няколко пъти. Нейната особена дарба е в ретропознанието.

— Ретропознание? — повтори Лоугън. Помисли малко, после погледна към Ръш. — Това жена ти ли беше?

Лекарят кимна.

— Какво прави тя тук? Каква полза има Портър Стоун от екстрасензорните ѝ способности? Дори да са забележително развити като нейните?

Ръш се покашля възпитано, поставяйки ръка на устата си.

— Съжалявам. Има някои неща, които наистина мисля, че не трябва да ти казвам. Поне засега.

— Разбирам. Казаното дотук беше много интересно. Благодаря. — „Повече от интересно — помисли си той. — Може би аз сам трябва да проуча това.“

Изведнъж подът под краката им потрепери, сякаш нечия ръка беше сграбчила Станцията и я разтърсваше силно. В далечината се чу трясъкът на експлозия. За миг двамата мъже се спогледаха изненадано. В този момент в коридора зави сирена.

— Какво става? — извика Лоугън и скочи на крака.

— Сигнал за тревога — обясни Ръш и също се изправи, откачайки радиостанцията, закачена за колана му. Още докато го

правеше, тя започна да пиука пронизително.

— Доктор Ръш — каза той в микрофона и се заслуша. — Божичко — възкликна. — Идвам веднага. Да вървим — обърна се към Лоугън, докато закачаше радиостанцията си обратно.

— Какво се е случило?

— Генератор номер две гори. — И Ръш изхвъркна от кабинета, следван по петите от Лоугън.

---

[1] Английски окултист и мистик. — Б.пр. ↑

[2] Английска фолклористка, изследователка на легендите за крал Артур. — Б.пр. ↑

[3] Цитатът е от Книга I от „Енеида“ на Вергилий и приблизително означава: „Може би някой ден ще е от полза да си запомнил тези неща“. ↑

## 15.

Те хукнаха с все сили по коридора в Кафявото крило, след това през бъркотията от коридори на Зеленото и накрая излязоха на голямата кънтяща платформа. Кейовете, които предния ден изглеждаха толкова заспали и пусти, сега гъмжаха от хора. Цареше бъркотия и глъчка от разговори и заповеди, давани на висок глас. Усещаше се острата миризма на дим, която се смесваше с тежкия дъх на гнило и кал.

Лоугън последва Ръш, който хукна надолу по коридора покрай далечната стена и се мушна през предпазните мрежи. Изведнъж се озоваха навън на тясна алея, която излизаше над тресавището и завиваше зад ъгъла на понтоните, върху които лежеше платформата. Беше три следобед и слънцето сгорещи врата и раменете на Лоугън като запалено одеяло. Над мрежестия покрив на пристанището се издигаха облаци гъст черен пушек, които се виеха към синьото небе.

Завиха зад ъгъла на понтона и видяха на около седемдесет и пет метра пред тях генератора. Беше голяма ъгловата постройка, издигаща се на пилони над тресавището. Гневен пламък изскачаше от решетка на близката му страна и облизваше горната част на машината, покривайки боята с мазни сажди. Мъже на джетове бяха заобиколили платформата и насочваха струи вода от преносими резервоари на гърбовете им. Макар и от такова разстояние, Лоугън усети горещината на този пъкъл да го залива на вълни.

Зад гърба им се чу шум и Франк Валентино и двама мъже в гащеризони дотичаха при тях. Единият носеше мощна дренажна помпа; другият беше навил дебели връзки маркуч на двете си рамене.

Тримата профучаха по посока на групичката работници, струпали се в края на алеята.

— Побързайте с помпата — извика Валентино.

Единият техник коленичи, остави помпата на металната настилка на алеята и метна смукателния маркуч в Ал Суд, докато вторият го закрепваше към крана. След това предпазливо се приближи към

генератора и насочи маркуча към пламъците, чакайки другарят му да дръпне стартера на помпата. Двигателят се закашля и заработи, а от маркуча към огъня пръсна тънка, яростна струя кафеникава вода.

— Мамка му! — изрева Валентино. — Какъв е проблемът?

— Тресавището! — отговори инженерът. — Прекалено е гъсто.

— Мамка му! — продължи да ругае Валентино. — Върви да вземеш филтър трети номер. Побързай!

Мъжът хвърли маркуча и хукна обратно.

Тогава Валентино се обърна към високия мъж на около шейсет с изтъняла русолява коса, който, изглежда, беше началникът тук.

— Какво е положението с връзката за пренос на метан? — попита го той.

— Свързах се с „Добив на метан“. Крановете на предпазните клапани във всяко крило са затворени, правилата за безопасност се прилагат изцяло.

— Слава богу! — възкликна Валентино.

Ръш бавно закрачи към трите групички хора в края на алеята и Лоугън инстинктивно го последва. Внезапно обаче спря на място, сякаш се беше блъснал в невидима стена. Без предупреждение почувства нечие присъствие, увиснало над генератора и непосредствената му околност: гнило, зловредно и зло — древно и неумолимо. Въпреки жегата, стелеща се над тресавището, и горещината, лъхаща от горящия генератор, Лоугън го побиха хладни тръпки. Сякаш отвратителната воня на костница изпълни ноздрите му. По някакъв начин усети, че нещото — съществуването, духа, природната сила, каквото и да беше — знаеше за неговото присъствие, за присъствието на всички тях, и изпитваше дълбока и постоянна омраза към групата им — омраза почти похотлива по своята сила и дълбочина. Инстинктивно направи крачка назад, после още една, но накрая успя да се овладее.

Пое си дълбоко дъх и потисна тази реакция, още преди много време беше научил, че дарбата му да усеща събуждаше или гняв, или страх у околните. Той се съсредоточи в разговорите, които се водеха наоколо.

— Исусе! — тъкмо казваше Валентино. — Резервният резервоар! — Началникът се обърна и подвижна на един от мъжете на джетовете. — Роджърс, бързо бягай да откачиш допълнителния

резервоар и го дръпни настрани по водата, преди жегата да го възпламени!

Мъжът кимна, свали маркуча, с който пръскаше генератора, и закара джета си на позиция в далечния му край. Точно когато се протягаше с куката към резервоара, силна експлозия запрати кълбо гъст пушек към тях. Алеята силно се залюшка, а ударната вълна повали Лоугън на колене. Когато накрая успя да се изправи, чу отчаян, накъсан писък. Пушекът започна да се разнася и се видя тялото на Роджърс. Мъжът беше покрит с горящ дизел, пламтеше и косата му. Неколцина от работниците се хвърлиха в тресавището и заплуваха към мъжа, но той потрепери, изпищя, падна от джета и започна да потъва, все още пламтящ, в мътната, кафеникава вода на Ал Суд.

## 16.

Единственият бар в Станцията се наричаше „Оазис“. Наполовина стол, наполовина коктейлбар, той беше разположен в далечния ъгъл на Синьото крило и гледаше към огромната мрачна територия на тресавището. Когато влезе в бара, Лоугън забеляза, че сега прозорците, гледащи към Ал Суд, бяха покрити с бамбукови щори, сякаш да се скрие, а не да се подчертава, както досега, че се намираха по средата на нищото.

Барът беше сумрачен, осветен непряко със сини и виолетови неонов пръчки, и почти празен. Лоугън не беше изненадан. След пожара на генератора настроението на хората беше потиснато. Тази вечер никой не играеше бридж, не се чуваха весели разговори. Повечето се бяха оттеглили в стаите си, всеки искаше да се справи насаме със станалото.

Лоугън пък изпитваше точно обратното желание. Съкрушителното усещане за всепроникващо зло, което беше изпитал, когато генераторът рухна в пламъци, го беше обезпокоило и разстроило. Празният му кабинет, тихата му стая — в момента това бяха последните места, където би искал да бъде.

Той отиде до бара и се настани на едно от високите столчета пред него. От невидими високоговорители се лееше песен на Чарли Паркър. Барманът — млад мъж с къса черна коса и мустаци, се приближи.

— Какво да бъде? — усмихна се той, докато оставяше снежнобяла подложка на барплота.

— Намира ли ти се „Лагавулин“?

С усмивка мъжът махна към впечатляващото разнообразие от малцови уискита, подредени на лавиците пред огледалните стени зад него.

— Прекрасно, благодаря. Ще го пия чисто.

Барманът сипа щедро количество в една тумбеста чаша и я сложи на подложката. Лоугън отпи глътка, възхити се на тежестта на



чашата с дебело дъно и се наслади на торфения вкус на скоча. Отпи втора глътка и зачака спомена за пожара и миризмата на изгоряла плът малко да се разнесе. Роджърс беше получил трета степен изгаряне — това значеше над двацет и пет процента от кожата: разбира се, наложи се да бъде евакуиран, но най-близкият център за лечение на изгаряния беше на триста и двацет километра и прогнозата за неговото оцеляване беше сдържана.

— Ще почерпиш ли едно момиче?

Той вдигна очи и видя, че Кристина Ромеро е влязла в бара и седнала до него.

— Добър въпрос. Да го направя ли?

— Това не е жената, която те нахока по-рано. Сега съм подобрена версия. Кристина Ромеро модел 2.0.

Лоугън се изкиска.

— Добре, в такъв случай с удоволствие ще те почерпя. Какво ще пиеш?

Тина се обърна към бармана.

— Моля, едно дайкири.

— С начупен лед? — попита барманът.

Ромеро потрепери.

— Не, чисто.

— Искаш ли да се преместим на някоя маса? — предложи Лоугън.

Ромеро кимна и Лоугън я поведе към маса близо до редицата прозорци.

— Има нещо, което държа да ти кажа преди това — поде тя, когато седнаха. — Съжалявам, че се държах като кучка, когато ме посети в кабинета. Хората често ми казват, че съм арогантна, но обикновено се старая да не го показвам по такъв начин. Предполагам, причината е, че си доста известен, а аз исках да ти покажа, че не съм изпълнена със страхопочитание. Прекалих. Направо се изложих.

Лоугън махна с ръка.

— Да го забравим.

— Не си търся извинения. Трябва да знаеш обаче, че причината е целият този стрес. Хората не говорят за това, но ето вече две седмици копаем, а още нищо не сме намерили. На всичкото отгоре си имам работа с неколцина глупаци от висша класа. А после и тези странни

събития. Хората виждат разни неща, оборудването спира да работи. А сега огънат и случилото се с Роджърс. — Жената поклати глава. — След известно време започва да ти действа на нервите. Не биваше да си го изкарвам на теб.

— Прекрасно, за наказание можеш да платиш сметката.

— Тук е без пари — отговори тя през смях.

Двамата отпиха от чашите си.

— Винаги ли си искала да станеш египтолог? — попита Лоугън. — Като дете, след като гледах „Мумията“, и аз искаха да стана такъв. По-късно обаче, когато разбрах колко трудно е да четеш йероглифи — изгубих интерес.

— Баба ми беше археоложка, но сигурно вече го знаеш. Работила е на всякакви разкопки — от Ню Хемпшир до Ниневия. Винаги съм я боготворяла. Мисля, че тя е една от причините за решението ми. Но онова, което наистина ме запали, беше фараонът Тутанкамон.

Лоугън я погледна изненадан.

— Фараон Тутанкамон?

— Да. Израснах в Саут Бенд. Когато експозицията с находките от гробницата на фараона дойде в Музея по естествена история в Чикаго, цялото семейство отидохме до града, за да я разгледаме. Боже мили, родителите ми трябваше да ме откъснат със сила. Имам предвид от посмъртната маска, златните скарабей, съкровищницата. Бях едва в четвърти клас и видяното ме преследваше с месеци. По-късно изчетох всяка книга за Египет и археологията, до която можах да се докопам. „Богове, гробници и учени“<sup>[1]</sup>; „Пет години проучвания в Тива“ на Картър и Карнарвън. И още много други. Никога не си помислих за нещо друго.

С напредването на разговора тя се оживяваше все повече и накрая зелените ѝ очи направо бляскаха от вълнение. Не беше точно красавица, но притежаваше някаква вътрешна енергия и освежаваща откровеност, които се сториха интригуващи на Лоугън.

Тя си допи коктейла на една голяма глътка.

— Сега е твой ред.

— Мой ред? О, започнах да се интересувам от история през първата ми година в Дартмът.

— Не бъди уклончив. Знаеш за какво говоря.

Лоугън се засмя. Обикновено не говореше по този въпрос. Но в края на краищата тя го беше потърсила, за да се извини.

— Предполагам, че всичко започна, след като прекарах нощта в къща, обитавана от духове.

Ромеро махна на бармана за още едно питие.

— Нали няма да ме заглавикваш с глупости?

— Не. Бях на дванайсет. Родителите ми бяха заминали някъде за уикенда и от моя по-голям брат се очакваше да се грижи за мен. — Лоугън поклати глава с усмивка. — Да, голяма грижа му хвърли, като се басира с мен, че няма да посмея да прекарам нощта в старата къща на Хакъти.

— Старата, обитавана от духове къща на Хакъти?

— Да. Стоеше празна от години, но всички местни деца твърдяха, че там живеела вещица. Носеха се приказки за странни светлини в полунощ и как кучетата избягвали мястото като чумава. Брат ми знаеше колко съм упорит и че никога не мога да устоя на предизвикателство. И така, взех спален чувал, фенерче и няколко романчета с меки корици, които той ми даде, и се промъкнах вътре през един от прозорците на първия етаж.

Лоугън замълча, очевидно потънал в спомени.

— В началото усетих нещо като ветрец. Развих спалния чувал в стаята, която някога е била всекидневна. Скоро се стъмни и започнах да чувам разни неща: пукот и стенания. Опитвах се да си отвлека вниманието с книгите, които брат ми беше дал, но всички се оказаха за привидения, както можеше да се очаква. Затова ги зарязах. И тогава чух.

— Какво?

— Стъпки. Качвах се от мазето.

Коктейлът дойде и тя обгърна чашата с ръце.

— Продължавай.

— Исках да избягам, но се бях вкаменил. Направо не можех да се изправа. Единственото, което успях да направя, беше да светна фенерчето. Чух стъпките бавно да прекосяват кухнята. След това в рамката на вратата се появи някаква фигура.

Той отпи глътка малцово уиски.

— Никога няма да забравя какво видях на светлината на фенерчето. Старица, бялата ѝ коса стърчеше на всички страни. Очите ѝ

на светлината от фенерчето приличаха на празни дупки в черепа. Сърцето ми направо щеше да изхвъркне. Тя тръгна към мен. Тогава заплаках. Само това можех да направя, за да не напълня гащите. Тя протегна изсъхнала ръка. Тогава разбрах, че ще умра. Ще ме омагьоса и аз просто ще се съсухря и ще умра.

Той замълча.

— Е? — подкани го Ромеро.

— Не умрях. Тя взе ръката ми и я задържа в своята. И изведнъж аз — аз разбрах. Трудно... трудно е да се обясни. Осъзнах, че не е вещица. Беше просто една възрастна жена, самотна и уплашена, която се криеше в мазето и живееше благодарение на наличието на чешма и консервирана храна. Можех да... да почувствам страха ѝ от външния свят, да си представя мизерното ѝ съществуване в студа и мрака, да изпитам болката ѝ, че е изгубила всички, които някога е обичала.

Той гаврътна остатъка от уискито в чашата.

— Това беше. Тя слезе обратно в мрака на мазето, а аз си навих спалния чувал и се прибрах къщи. Когато родителите ми се прибраха, разказах им какво се беше случило. Брат ми беше наказан месец да не излиза, а полицията провери къщата на Хакъти. Оказа се, че тя е Вера Хакъти, умствено недоразвита жена, за която се грижело семейството ѝ. Последният ѝ жив роднина бил починал преди година и половина. Оттогава тя живеела в мазето.

Той погледна Ромеро.

— Случи се обаче нещо странно. Тази среща ме промени. Запалих се по разкази за истински призраци, по обитавани от духове къщи и от богатства, пазени от проклетия, Голямата стъпка<sup>[2]</sup> и всичко друго, което можеш да си представиш. И една от онези книги, които брат ми толкова предвидливо ми беше пробутал, за да ме уплаши още повече, беше „Флаксман Лоу — окултен психолог“ от Е. и Х. Херои, майка и син, автори на романи на ужасите. Беше сборник разкази за свръхестествен детектив.

— Детектив със свръхестествени способности?

— Точно така. Един вид Шерлок Холмс в света на призраците. Щом я прочетох, разбрах какво искам да правя в живота си. Разбира се, обикновено това не е работа на пълен работен ден. Затова защитих професурата.

— Как разви... своите способности? — полюбопитства Ромеро.  
— Имам предвид, че поне доколкото знам, няма следдипломна квалификация по енигмология.

— Вярно, но има много трактати по темата. Тогава познаването на средновековната история се оказва от полза.

— Имаш предвид нещо като „Чукът на вещиците“<sup>[3]</sup>?

— Точно така. И други дори, по-стари и по-авторитетни. — Той вдигна рамене. — Както и с всичко останало, човек се учи в процеса на работа.

Недоверчивостта започна да се промъква отново в погледа на Ромеро.

— Трактати. Не ми разправяй, че вярваш на всички приказки за злите духове, астрологията и философския камък?

— Нещата, които изреди, са само европейски примери. Всяка култура има своя терминология за свръхестественото. Изучил съм всичко документирано, а и някои неща, които не са. После анализирах общите елементи. — Той замълча. — Вярвам, че отвъд природния видим свят съществуват природни сили — някои добри, други зли — които винаги са съществували и винаги ще съществуват като наше допълнение.

— Като проклетие за гробницата на мумия — подхвърли Ромеро. Тя посочи чашата на Лоугън. — Колко изпи, преди да дойда?

— Спомни си за атомите или за тъмната материя: не можем да ги видим, но знаем, че съществуват. Защо не и духове? Или същества, които просто още не сме срещали? Или сили, които още не знаем как да обуздаваме?

Недоверчивият поглед на Ромеро не се промени.

Лоугън се поколеба, след това се протегна, извади сламката от коктейла на жената и я сложи помежду им на бялата покривка. Постапи дланите си от двете ѝ страни с леко разперени пръсти. Вдиша и бавно издиша.

В началото нищо не се случи. След това сламката леко потрепери. Миг по-късно се разтресе по-силно и се издигна малко над масата; започна да се рее, потрепвайки, на сантиметър и нещо над нея, преди отново да падне обратно на покривката и да застине неподвижно.

— Божичко! — възкликна Ромеро. След това предпазливо докосна сламката, сякаш можеше да се изгори. — Как го направи?

— С необходимото обучение вероятно и ти ще можеш да го направиш — отговори Лоугън. — Но не и ако мислиш за него като за номер.

Тя погледна несигурно сламката, остави я отново на масата и замислено отпи от чашата си.

— Още един въпрос — поде и се взря в очите му. — Онова, което каза за мен днес в кабинета ми — всичко беше вярно. Чак до факта, че бях най-малкото дете. Откъде знаеш толкова много за мен?

— Аз съм емпат — обясни Лоугън.

— Емпат? Какво е това?

— Човек със способност да попива чувствата и вълненията на друг човек. Когато се стиснахме ръцете, почувствах прилив от много силни спомени, представи, мисли, грижи, желаниа. Те са неизбираеми. Нямам контрол върху това какви емоции възприемам. Знам само, че когато вляза в контакт, ще получа повече или по-малко впечатления.

— Емпатия — измърмори Ромеро. — Звучи точно като ароматерапия и лечение с кристали.

Лоугън вдигна рамене.

— Тогава ти ми кажи: откъде знаех всичко това?

— Не мога да обясня. — Тя сведе очи. — Всъщност как се става емпат?

— По наследство. Това е биологично и същевременно духовно качество. Понякога остава непробудено у човека през целия му живот. Често се пробужда след някакво травмиращо събитие. Лично аз вярвам, че при мен се случи след докосването на Вера Хакъти. — Той започна да върти празната си чаша. — Единственото, което мога да ти кажа със сигурност, е, че тази способност се оказва критично важна за работата ми.

Тя се усмихна.

— Левитация, четене на мисли... а можеш ли да предсказваш бъдещето?

Лоугън кимна.

— Какво ще кажеш за следното предсказание: ако до десет минути не отидем в стола, ще спрат да сервират вечерята.

Ромеро хвърли поглед на часовника си. След това се засмя.

— Това е предсказание, което мога да разбера. Хайде, Свенгали<sup>[4]</sup>, да вървим.

Когато станаха от масата, тя взе сламката и я пъкна в джоба на джинсите си.

---

[1] Класически летопис на развитието на археологията от Курт Марек под псевдонима К. В. Керам. — Б.пр. ↑

[2] Фигура от северноамериканския фолклор. — Б.пр. ↑

[3] *Maleus Maleficarum* от Хайнрих Крамер и Якоб Спренгер, средновековен трактат по демонология. — Б.пр. ↑

[4] Герой от романа „Трилби“ на английския писател и карикатурист от френски произход Джордж дю Морие, който е хипнотизатор. — Б.пр. ↑

## 17.

В девет часа на следващата сутрин беше свикана конференция, за да се обсъди случилото се вчера произшествие. Лоугън не беше поканен, но научи за нея на закуска от Ръш и успя да се промъкне в конферентна зала А в Бялото крило, следвайки белите престилки на лекарите.

Помещението беше голямо, без прозорци, столовете бяха подредени в два полукръга. Една от стените беше покрита от няколко бели дъски; пред другата бяха изправени два проекторни екрана на стойките им. От куки в тавана висеше голяма сателитна карта на Ал Суд. По нея се виждаха карфици с цветни главички, а до тях бяха налепени ръкописни бележки върху самозалепващи се листчета. Лоугън разпозна някои от събраните хора. Видя Кристина Ромеро, също така Валентино; началникът на разкопките беше заобиколен от малка групичка техници и общи работници.

Лоугън си сипа чаша кафе, след това седна на втория ред столове зад Ръш. Още не се беше настанил, когато възрастен мъж с оредяваща руса коса, когото беше видял вчера при генератора, прочисти гърло и заговори.

— Добре, започваме — обяви той. — Да поговорим за онова, което знаем. — Обърна се към мъж в бял гащеризон и попита: — Кембъл, какво е състоянието на нашето електрическо захранване?

Мъжът, наречен Кембъл, подсмръкна.

— Увеличихме мощността на първия генератор до деветдесет и осем процента от максималната. Производството на електрическа енергия е спаднало до шестдесет и пет процента от обичайното.

— Състоянието на системите за събиране и преработка на метан?

— Непроменено. Скруберите и разделителните прегради работят с върхова мощност. Сега обаче, когато вторият генератор е повреден, трябваше да намалим производството на гориво.

— Слава богу, че още работят. — Възрастният мъж се обърна към друг член на екипа — ниска жена с таблет в скута. — Разбрахме,



че производството е спаднало с трийсет и пет процента. Как се отразява това на работоспособността на Станцията?

— Доктор Марч, изключихме всички маловажни функции — отговори тя.

Лоугън огледа мъжа с нов интерес. Значи това беше Фенуик Марч, помисли си той. Беше чувал за него: той бе главният археолог на експедицията. Според Ромеро той командваше, когато Стоун отсъстваше, и май му беше приятно да чува гласа си.

— Как стои положението с главната операция по издирването? — попита той жената.

— Непроменено. Пренасочихме мощност и хора, където беше нужно.

Марч се обърна към трети човек.

— Монтоя? Как върви замяната?

Мъжът, назован Монтоя, се размърда на стола си.

— Изпратили сме запитвания.

Изречението на Марч се промени рязко, сякаш беше подушил нещо гадно.

— Запитвания?

— Генератор с мощност шест хиляди киловата не е стока, която често се среща в този край на света, а ние не можем да си позволим да привличаме вниманието в Хартум или...

— По дяволите! — прекъсна го Марч. — Не ми пробутвай извинения! Имаме нужда от резервен генератор, и то веднага!

— Да, доктор Марч — отговори човекът със сведена глава.

— Работим при сгъстени срокове, не можем да си позволим никакви забавяния и проблеми, да не говорим за загуба на половината електрозахранване.

— Да, доктор Марч — повтори мъжът и още повече се присви, сякаш искаше да потъне в земята.

Марч се огледа и погледът му падна върху Валентино.

— Прегледахте ли останалото от втория генератор?

Валентино кимна с едрата си глава.

— Е?

Италианецът вдигна рамене.

— Трудно е да се каже. Машината беше разкъсана на парчета, механизмите са полустопени. Може би дефект в статора, пробив в

намотката на някоя от бобините. Каквото и да е, прегряването е стигнало до връзките и колекторните пръстени и от там до резервния резервоар.

— Да, резервният резервоар.

Марч се обърна към Ръш, сякаш сега му беше хрумнало.

— Знаеш ли нещо повече за състоянието на Роджърс?

Лекарят поклати глава.

— Последното, което чух, беше, че е в критично състояние в коптската болница. Всеки момент чакам да ми се обади някоя от сестрите, за да докладва.

Марч само изръмжа, след това отново насочи вниманието си към Валентино.

— Можеш ли поне да ми кажеш дали това е предизвикано от механична повреда, структурна слабост или е бил забъркан... някакъв външен елемент?

В този момент Кристина Ромеро вдигна поглед и видя, че Лоугън я гледа. Тя му отправи полупрезрителна, полузакачлива усмивка.

— Външен елемент? — изсмя се Валентино. — Имаш предвид нещо като саботаж?

— Това е една от възможностите — предпазливо отговори Марч.

Италианецът замълча, докато обмисли чутото.

— Ако е било саботаж — а е възможно някой кучи син да е бърникал в машината, огънят е унищожил всички улики.

— Фенуик — намеси се Ръш тихо, — какво те кара да мислиш за саботаж? Ти поне знаеш колко внимателно беше подбран екипът.

— Знам — кимна Марч и сведе очи, — но никога не съм участвал в експедиция с толкова много бъркотии. Сякаш... — Той замълча. — Сякаш някой иска работата ни да се провали.

— Ако случаят е такъв — поклати глава Ръш, — има много полесни начини да го направи, отколкото да саботира генератора.

Марч бавно вдигна очи и погледна Ръш многозначително.

— Това е вярно. Самата истина — кимна той.

## 18.

Джек Уайлдман висеше повесен на единайсет метра под повърхността и наблюдаваше как неговият партньор по гмуркане, Дейв Мендълбаум, се готви да пусне Дебелата Берта. Реши, че „гледаше“ не е точната дума: Мендълбаум не беше повече от неясно петно в калния ужас, който ги заобикаляше от всички страни. Черно петно на черен фон, различим единствено защото се движеше.

— Ейбъл Чарли до базата — каза Мендълбаум по радиото. — Готови сме да започнем измиването на квадрат Г-3.

— Разбрано, Ейбъл Чарли — изграчи глас от сушата.

— Количество мехурчетата?

— Осемдесет и пет процента.

Уайлдман погледна цифровия циферблат, който беше закрепен на китката му.

— Тук Уиски Браво — обади се той в своя микрофон. — Мехурчета — деветдесет и един.

— Разбрано — отговори същият глас. — Продължавайте.

Чу се ниско бучене, когато Мендълбаум включи Дебелата Берта. Уайлдман веднага усети налягането, щом гъстата кал започна да се завихря покрай него от въздуха под налягане, издухван от струйниците на машината. Усещането беше все едно си застанал в цистерна с меласа.

Всъщност беше дори по-зле, защото мръсотиите и калта, които ги заобикаляха, бяха коварни. Непрекъснато трябваше да внимава къде стъпва: навсякъде имаше скрити стълбове орлова папрат и пръчки. Често бяха остри и готови да разкъсат водолазния му костюм. А Ал Суд беше толкова дяволски гъст, че всяко движение беше усилие, сякаш се опитваш да работиш в атмосфера от 10 g...

— Ейбъл Чарли до базата — обади се Мендълбаум. — Започнахме почистването.

Уайлдман запали прожектора, закрепен на дясното му рамо, и се доближи до каменната повърхност: прясно почистеното дъно на Суд,

временно разкрито от дюзите на Дебелата Берта. Задачата на Мендълбаум беше да работи с Дебелата Берта, а неговата — да проучва почистените райони, които оставаха след машината, за следи от пещери, лавови тръби или древни строежи. Чувстваше се като космонавт на някаква кошмарна газова планета заради тежкия скафандър, прожектора, видеокамерата в шлема и апарата за мехурчета, които сякаш се бяха сговорили да го смажат.

Всъщност беше благодарен за мехурчетата. Те му помагаша да не загуби ориентация в тая супа. Ако не бяха те, лесно можеше да изгуби ориентация и да забрави къде е нагоре. Не можеше да спре да мисли за случилото се на Форсайт: паникьоса се заради един блокирал регулатор и направи отчаян опит да се добере колкото може по-бързо до повърхността... Тази мисъл предизвика студени тръпки по тялото му. Ако изгубиш ориентация в тази черна тиня или някак си се откъснеш от своето насочващо въже — направо забрави. Единствената ти надежда е, че другарят ти ще успее да те намери. Иначе си мъртъв...

Кракът му се хлъзна на мазната кал по дъното, той падна назад и усети нещо твърдо да го удрия в прасеца. Протегна ръка надолу и го опипа. Пръчка. След като не можеше да различи каквото и да е, ако не е пред маската му, той вдигна предмета близо до очите си. Точно така. Проклето тресавище. Добре че пръчката не беше пробила скафандъра му. Единственият път, когато се беше случило, вонята беше толкова отвратителна, та трябваше да вземе три душа, за да се отърве от нея.

Той се върна, за да огледа почистения район.

— Ейбъл Чарли — каза Мендълбаум в микрофона. — Мисля, че Дебелата Берта се нуждае отново от почистване. Трудно ми е да поддържам една и съща мощност.

— Разбрано — повтори гласът от повърхността.

Като махна калта и тинята от лицето си, Уайлдман мина надясно и се зае да оглежда новия почистен участък. Усещането как калта минава покрай крайниците му, тласкана от въздушните струи от дюзите на машината, беше гадно. Преди няколко дни един от колегите изби мундщука на друг с лакътя си — бедничкият си напълнил устата с тия лайна и започнал да си повръща червата, затова трябвало да изплува аварийно, за да не се задуши...

— Ейбъл Чарли — обади се Мендълбаум за пореден път. — Опасявам се, че трябва да прекъснем гмуркането. Имам още проблеми с Дебелата Берта...

Докато слушаше колегата си, Уайлдман чу как изведнъж двигателите на Берта изреваха, сякаш колегата му беше завъртял дросела докрай. Мендълбаум бързо намали газта, но не преди една съкрушителна вълна от черна кал да бъде изстреляна от дюзите и да повали Уайлдман отново в гъстата супа. Нещо отново го смушка, този път в гърба. Мамка му. Заопипва с ръце, докопа хлъзгавата пръчка и я вдигна близо до маската си. С нея по главата на Мендълбаум. Тази мисъл извика усмивка на лицето му, докато не погледна онова, което държеше в ръце. Изобщо не беше пръчка, а кост.

## 19.

Късно следобед малка групичка се събра в отделението по съдебна медицина в спретнатия медицински център на Ръш. Освен Ръш, тук бяха и една медицинска сестра, Тина Ромеро и Джереми Лоугън. Когато Лоугън влезе, Ръш отвори уста, вероятно за да протестира, спомняйки си неотменената заповед на Портър Стоун за разделяне участниците на групи, но после само вдигна рамене, усмихна се леко и му махна да влиза.

Археологическият екип беше свършил с първоначалния оглед на скелета, намерен от двойката водолази. И сега беше ред на Ръш да проведе онова, което по същество щеше да бъде аутопсия.

Самата колекция от кости беше в синя пластмасова кутия за улики, поставена върху количка от неръждаема стомана. Ръш взе чифт латексови ръкавици, натисна бутона за запис и започна да говори във висящия от тавана микрофон.

— Обследване на останките, намерени на шестнайсетия ден от началото на проекта в плитка дупка в рамките на квадрат Г–З. Проучването се провежда от Итън Ръш, асистира Гейл Трапсин. — Настъпи пауза. — Смесицата от наноси и кал, заобикаляща останките, очевидно е играла ролята на консервант, затова скелетът е в много добро състояние. Въпреки това се виждат и следи от значително разложение.

Той свали капака на кутията за улики и внимателно започна да вади костите една по една и да ги подрежда върху масата за аутопсии.

— Черепните и лицевите кости са цели, както и тези от гръдния кош, ръцете и гръбначния стълб. Водолазни екипи издирваха останалата част от скелета, но без успех. Намериха обаче няколко парчета кожа, които може би са били част от сандали. Археологическият екип предположи, че може би само горната част от скелета е била запазена под скалите, а долната част се е разложила напълно и вече не съществува.

Той подреди костите на масата в техния приблизителен анатомичен порядък. Лоугън любопитно ги оглеждаше. Бяха тъмнокафяви, почти с цвета на махагон, и сякаш излъскани от калната баня, продължила пет хиляди години. Докато Ръш работеше и вадеше още кости, помещението започна да мирише като Ал Суд: на торф и гнила растителност, премесени с една странна сладникава миризма, която предизвика леко гадене у Лоугън.

Ръш заговори отново.

— Ядреновъглеродното датиране с помощта на масспектрометър сочи, че костите са приблизително на пет хиляди и двеста години при два процента възможна грешка заради естествените замърсители в коренните скали.

— Съвременни на Нармер — подхвърли тихо Ромеро, докато въртеше в ръце вечно присъстващата си писалка.

— С тялото бяха открит кръгъл щит в много лошо състояние и останките от нещо, което, изглежда, е било боздуган.

— Оръжията на личната охрана на фараона — добави Ромеро.

— Макар, както вече споменах, щитът да е в лошо състояние, археологическият екип използва восьчна отливка с подкрепата на дигитално усилване, за да станат видими останките от орнаменталната украса на предната част на щита. Екипът смята, че орнаментът е серех, затварящ два символа — риба и нещо, което прилича на инструмент.

— Морска котка и длето — обясни Ромеро. — Фонетичното представяне на Нармеровото име. Поне така предполагам, стига Марч да ми позволи някога да погледна проклетото нещо.

Ръш натисна бутона на микрофона и каза през рамо:

— Кристина, моля те, задръж коментарите си за по-късно, когато свърша с аутопсията.

Ромеро наведе глава и шеговито козирува в знак на подчинение.

— Извинявай.

Ръш отново включи микрофона.

— Както вече казах, черепът е сравнително запазен. Тилната част и лицевите кости не са понесли особени повреди. Слепоочните кости липсват. Мандибулата, подезичната кост и ключицата имат сравнително големи увреждания. Повечето зъби липсват, а онези, които са останали, са с напреднал кариес, обичаен за онова време. — Той замълча, за да огледа останалата част от костите. — Със

спускането от шийните към гръдните и лумбалните прешлени на гръбнака състоянието им се влошава. Последният кръстен прешлен и опашната кост напълно липсват. Ребрата от първо до осмо са в наличност. Докато в долния край на гръдния кош състоянието на ребрата значително се влошава, по външната част на шесто ребро има ясно различни следи от... — тук той замълча, за да огледа още веднъж внимателно реброто — ... приличат на белег от удар с нож или меч. Това ни навежда на предположението, че причината за смъртта е убийство.

— Знаех си! — извика победоносно Ромеро.

Това неочаквано изригване, в пълен контраст със спокойния, уравновесен тон на Ръш, накара Лоугън да подскочи. Ръш отново изключи микрофона и по лицето му се изписа раздразнение.

— Кристина, трябва да ти напомня...

— Бъркаш за причината за смъртта — прекъсна го тя. Победоносните нотки в гласа ѝ не бяха изчезнали. — Не е било убийство, а самоубийство.

Раздразнението по лицето на Ръш премина в удивление.

— Как е възможно да знаеш...

— И това не е всичко. Недалеч от мястото, където е намерен скелетът, може би на сто и двайсет или на двеста и петдесет метра северно от него, ще намерим още скелети. Много, много скелети. Отивам да кажа на Валентино къде да изпрати водолазите. — И без да добави нещо повече, тя стана и забързано излезе от залата за аутопсии, оставяйки Лоугън и Ръш да се гледат смаяно.



## 20.

Намирането на скелета, освен че повдигна духа на участниците и повиши вълнението в Станцията, възвести и идването на Портър Стоун. Пристигнал вечерта, под прикритието на нощта, той свика на другата сутрин общо събрание на персонала. Работата, включително гмуркането, щеше да спре за трийсет минути, докато Стоун свърши обръщението си към участниците.

Събранието трябваше да се проведе в най-голямата работилница в Зеленото крило. Когато точно в десет Лоугън влезе там, първо се огледа любопитно. Метални стелажи заемаха трите стени, издигаха се от пода до тавана. Наредените на лавиците кутии съдържаха всяка мислима част, инструмент или оборудване. На подемници стояха няколко джета, повече или по-малко разглобени. На метални маси бяха подредени различни части от разглобени двигатели и водолазно оборудване. В един от ъглите се виждаше нещо, което приличаше на част от изгорелия генератор с почернели страни под ярката светлина на индустриалните лампи.

Погледът на Лоугън се премести от помещението върху хората, които се бяха събрали в очакване на Стоун. Това беше една невероятно разнообразна група: учени в бели престилки, техници, водолази, общи работници, готвачи, електротехници, механици, инженери, историци, археолози, пилоти — множество от сто и петдесет души, събрано тук по хрумването на един-единствен човек — човек с кристално ясна представа какво иска да постигне и с желязна воля да го осъществи.

Сякаш по даден знак Стоун влезе в работилницата. Насъбралите се спонтанно започнаха да ръкопляскаат. Стоун мина през множеството, като се здрависваше и промърморваше по някоя дума на хората, които го спираха. Беше зарязал арабските одежди и сега носеше лек ленен костюм, но дори да беше в кожено пилотско яке и плантаторска шапка, пак нямаше да изглежда повече като авантюрист. Излъчването идваше от потъмнялата от слънцето обветрена кожа и от начина, по който се

движеше високото му слабо тяло: почти животинската грация сякаш излъчваше аурата на изследвания и открития.

Когато стигна края на помещението, той се обърна, за да застане с лице към хората. Постепенно множеството потъна в нетърпеливо мълчание. Стоун продължаваше да се оглежда усмихнат, оставяше напрежението да нарасне. Малко по-късно най-сетне се изкашля, за да прочисти гърлото си, и заговори.

— Първото ми преживяване като търсач на съкровища беше когато бях на единайсет. В града в Колорадо, където израснах, се ширеше легенда за индианско племе, което някога живяло в полето пред града. Момчета като мен, студенти и дори професионални археолози отново и отново идваха по тези места. Копаеха дупки и ровове за проверка, обикаляха района с металотърсачи, без да намерят дори едно мънисто. Аз се присламчвах към тях. Трябва да съм кръстосвал десетки пъти тези полета с впити в земята очи, търсещи следи.

Но един ден вдигнах очи от земята и се вгледах в мястото. За първи път се вгледах истински в мястото. Отвъд нивите, на около километър и половина по-нататък, земята се спускаше плавно към Рио Гранде. Покрай реката имаше храсти с хибискус, а тревата беше гъста и тучна.

В младежкото си съзнание се върнах двеста години назад. Видях групата индианци на лагер край реката. Там имаше достатъчно вода за пиене и готвене, риба в изобилие, сладка трева за конете, сянка и убежище под дърветата. След това погледнах към сухите, голи полета, където стоях. Защо местните жители ще правят бивака си тук, попитах се, след като наблизко има едно много по-благоприятно място?

Извървах разстоянието до реката и започнах да човъркам в калта и тревата на речния бряг. И след десет минути намерих ето това. — Той бръкна в джоба си и го вдигна високо, за да може тълпата да го види. Лоугън видя връх на стрела от обсидиан, съвършено изсечен — истинска красота. — Връщах се на това място още много пъти. Намерих още върхове на стрели, глинени лули, каменни чукала и множество други неща. Нищо преди или след това обаче не ме е изпълвало с такова вълнение, като намирането на този връх от стрела. Оттогава той е винаги с мен. — Той го пъкна в джоба си, след това огледа събралото се множество. Очите му се местеха от човек на

човек, преди да заговори отново. — Не беше само тръпката от откритието. Не беше само намирането на нещо красиво, на нещо със стойност. Важното беше, че използвах интелекта си, способността си да мисля извън зададените научни рамки, за да разгадавам загадките на миналото. Всички преди мене приемаха като евангелие историите къде са бивакували местните жители. Аз също в началото тръгнах по този път, но след това научих един важен урок. Урок, който и досега не съм забравил.

Пъхна ръцете си в джобовете и закрачи напред-назад, докато говореше.

— Приятели, археологическите разкопки са като детективски роман. Миналото обича да пази своите тайни. Не иска да ги разкрива. Затова моята работа е да играя ролята на детектив. А всеки добър детектив знае, че най-добрият начин за разкриване на една мистерия е да събереш колкото може повече инструменти, колкото може повече улики, колкото може повече проучвания — колкото повече, толкова по-добре.

Спря се на място и прокара пръсти през бялата си коса.

— Както знаете, правил съм това вече много пъти и с резултати, които говорят сами за себе си. Правя го отново тук и сега. Не икономисвам от разходи за проучвания, екипировка или таланти. Всички вие, застанали сега пред мен, сте най-добрите в своята област. Аз съм свършил своята работа. И сега, с намирането на този скелет, без съмнение личен телохранител на фараон Нармер, отново сме на прага на успеха. Убеден съм, че сме на дни, само на дни, от намирането на гробницата. И когато го направим, ще научим още от тези тайни, които миналото се опитва да скрие от нас.

Стоун отново огледа смълчаната група пред него.

— Както вече казах, аз си свърших работата. Сега, когато сме толкова близо, вече е време и вие да свършите своята. Нашият времеви прозорец е твърде къс. Разчитам, че всички вие ще положите максимални усилия. Какъвто и пост да заемате в екипа — дали началник на екипа водолази или мияч на чинии в стола — вие сте съществена, важна част от машината. Всеки един от вас е жизненоважен за нашия успех. През следващите дни искам да не го забравяте.

Стоун отново се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Някъде под нашите крака се намират невъобразимите съкровища, които Нармер е струпал около себе си в гробницата, за да му служат по време на живота в отвъдното. Откриването и проучването от нас на тези съкровища не само ще ви направи прочути, но и богати. Не непременно в парично изражение, макар че и това ще го има. Най-важното е, че откритията ще разширят неимоверно нашите познания за най-ранните египетски фараони. Това е богатството, на което ние, детективите на историята, не можем никога да се наситим.

Тук хората отново избухнаха в ръкопляскания. Стоун им позволи да го аплодират петнайсет секунди, после трийсет, преди да вдигне ръце.

— Няма повече да ви задържам — каза той. — Всички вие си имате работа. Както вече казах, през следващите няколко дни очаквам да дадете най-доброто от себе си. Имате ли някакви въпроси?

— Аз имам въпрос — чу се Лоугън да изрича в настъпилото мълчание.

Когато сто и петдесет глави се обърнаха, за да видят кой се е обадил, Лоугън се запита, какво, по дяволите, го беше накарало да го направи. Беше нещо, което беше обмислял, но нямаше намерение да изказва предположенията си на глас.

Портър Стоун явно не беше очаквал каквито и да е въпроси, защото вече се беше обърнал и разговаряше с Марч. Щом обаче чу гласа на Лоугън, се завъртя и затърси с поглед човека, който се беше обадил.

— Доктор Лоугън? — попита Стоун, когато го забеляза.

Той кимна.

— Какво ви тежи на сърцето?

— Нещо, което казахте току-що. Казахте, че Нармер е струпал съкровището около себе си, в своята гробница, за да го придружи в отвъдния свят. Питам се, след като е построил толкова далечна и тайна гробница, дали той не просто е трупал ценности, а ги е скрил, за да ги защити?

Стоун се смръщи.

— Разбира се. Всички владетели са се опитвали да защитят земните си притежания от вандали и обирани на гробове.

— Нямах предвид такава защита.

Настъпи кратко мълчание. После Стоун промърмори:

— Интересно предположение. — После повиши тон, вече говореше на всички събрали се. — Благодаря ви отново за отделеното време. Сега може да се върнете по работните си места.

Тълпата започна да се разпръсква, хората се насочваха към изхода, а Стоун повика Лоугън.

— Вие останете. Мисля, че трябва да поговорим.

## 21.

Личният кабинет на Портър Стоун в края на един от вътрешните коридори на Бялото крило беше малък, но много функционален. Нямаше бюро с компютър, нито рамкирани корици от списания с неговата снимка. Вместо това в средата имаше кръгла маса, заобиколена от десетина стола; на плота лежаха няколко лаптопа и късовълново радио. На лавиците край стената бяха подредени книги по египтология и история на династиите. Липсваха артефакти, изкопани от гробниците предмети или каквито и да е било украшения. Единственото нещо, което висеше на стената, беше лист със сегашния месец, откъснат от календар и залепен с безцветна лепенка зад конферентната маса, сякаш да подчертае недостига на време, с който се налагаше да се борят.

Стоун покани Лоугън с жест да седне на масата.

— Настанявайте се. Искате ли кафе, чай, минерална вода?

— Не, благодаря — отказа Лоугън, докато сядаше.

Стоун кимна, след това се настани на стол от другата страна на масата. За миг се вторачи в Лоугън със светлосините си очи, които изпъкваха силно на фона на обветреното му лице.

— Чудя се дали не можете да поясните онова, което казахте в работилницата?

— Изучавах проклятието на Нармер и го сравних с други древноегипетски проклетия. Това ме накара да се замисля.

Стоун кимна.

— Продължавайте.

— Много фараони са притежавали безценни съкровища — вероятно много по-ценни от тези на Нармер, който в края на краищата е един от твърде ранните владетели. Въпреки това никой от тях не е положил толкова усилия, колкото Нармер да скрие тялото и притежанията си. Те са строили гробници в Гиза, в Долината на царете, но не са нареждали да бъдат погребани извън границите на страната, във враждебни условия, на стотици километри от

седалището на тяхната власт. Не са строили лъжливи гробници, за да заблудят възможните грабители. А проклятието на Нармер, колкото и да е ужасно, е необичайно: не споменава богатства и злато. Всичко това ме накара да се запитам дали Нармер не е имал някаква друга, заглушаваща всичко останало грижа, която надхвърля желанието му да опази своите скъпоценности?

Стоун го слушаше, без да помръдва.

— Да не би да внушавате, че Нармер много повече от своите наследници се бои от риска саркофагът му да бъде осквернен? Имайте предвид, че той е обединил Египет, но това обединение е все още твърде неустойчиво. Не е могъл да позволи гробницата му да бъде ограбена и династията му поставена под заплаха?

— Това е част от картината, но не я изчерпва. Полага невероятни усилия, за да остане гробницата му скрита — изглежда ми като дело на човек, който защитава нещо, крие нещо. Нещо, което за него е толкова ценно, колкото живота, по-точно живота след смъртта. Нещо, чиято липса може да изложи живота в отвъдното на опасност.

Известно време Стоун седя неподвижно, вперил очи в Лоугън. След това по лицето му се плъзна усмивка и той се засмя. Лоугън имаше ясното усещане, че току-що е бил проверен и е издържал проверката.

— По дяволите, Джереми — нали мога да те наричам Джереми? За втори път успяваш да ме изненадаш. Харесва ми начинът, по който работи съзнанието ти. Понякога вярвам, че моите специалисти са толкова добри в своята работа, та забравят, че има и друг начин да се погледне на нещата. — Той се наклони към него. — А както се развиват нещата, смятам, че си прав.

Стана, надникна през вратата и поръча на секретарката кафе. След това се върна на мястото си и извади нещо от джоба на самото си.

— Какво, отново ли ще разглеждаме върха на стрелата?

— Не. — Стоун сложи извадената вещ върху дланта си и я протегна на Лоугън.

Беше остраконът, който видя в Музея за египетски антики.

— Помниш ли го? — попита Стоун. — Това е остраконът, който някога е принадлежал на Флиндърс Питри?

— Разбира се.

Стоун го остави на масата.

— Тогава вероятно помниш, че на него има четири йероглифа.

— Спомням си, че се въздържа да ми кажеш какво означават.

На вратата леко се почука и влезе секретарката с кафето за Стоун. Той отпи глътка, после отново насочи поглед към събеседника си.

— Добре, вече няма да бъде сдържан. Ти издържа изпита и си допуснат до вътрешния кръг приближени. — Той огледа госта си, а в очите му проблесваше същата веселост, която Лоугън беше забелязал и по-рано. — Нали си спомняш, че Нармер е бил, поне според повечето египтолози, обединител на Горен и Долен Египет?

— Да — потвърди Лоугън.

— Спомняш си, че е носел двойна корона, съчетание от бялата и червената корона на горната и долна ги страна?

— Да.

За миг Стоун остави погледа си да се зарее в пространството.

— Джереми, ето нещо много любопитно. Знаеш ли, че никога нито една корона на египетски владетел не е намерена? Дори в гробницата на фараон Тутанкамон, която била непокътната и с всичко необходимо, което владетелят трябвало да вземе в пътуването си към отвъдния свят, не е имало корона.

Той замълча, за да може събеседникът му да осъзнае този факт.

— Няколко са теориите защо. Според едната, короната има магически свойства, които по някакъв начин не й позволяват да премине в другия свят. Друга, която е по-популярна сред учените, гласи, че никога не е съществувала повече от една корона, която се предавала от единия владетел на другия. Затова тя била единствената вещ, която не можела да бъде взета за пътуването до подземния свят. Фактът обаче е, че никой не знае със сигурност защо досега не е била намерена нито една.

Стоун вдигна глинената плочка и започна да я върти в ръцете си.

— Онова, което Питри е видял на този остракон, са четири йероглифа, датиращи от много ранен период. — Той ги посочи един по един. — Първият обозначава червената корона на Горен Египет. Вторият е бялата корона на Долен Египет. Третият е йероглиф за гробница или вечно жилище. А последният е примитивен серех, в който се съдържа името на Нармер.



В мълчанието, което настъпи, Стоун остави остракона отново на масата с надписа надолу и постави чашката с кафе върху него.

Лоугън почти не обърна внимание, защото съзнанието му работеше бързо.

— Да не искаш да кажеш...

Стоун кимна.

— Този остракон е ключът към най-голямата — подчертавам най-голямата — археологическа тайна в историята. Заради нея Питри зарязва всичко, включително удобното си жилище и живота на пенсионер, за да проведе дълго, опасно и в крайна сметка неуспешно издирване. Това ни подсказва, че фараон Нармер е погребан с двете *оригинални* корони на Египет: бялата и червената.

## 22.

Салонът за командния състав на експедицията, разположен по коридора надолу от „Оазис“ в Синьото крило на Станцията, беше място, където хората, които движеха разкопките, можеха да се събират за почивка и дружески разговори. Фактът, че тук не се допускаха други служители, означаваше, че може да бъдат обсъждани и по-деликатни страни от работата, без човек да се страхува, че може да издаде някоя тайна.

Джереми Лоугън влезе в салона с истинско любопитство. Не беше имал възможност да го посети по-рано, но сега новото му положение пред Портър Стоун означаваше, че всички врати — или поне повечето — са отворени пред него. Салонът беше по-добре обзаведен от всички други места, включително от кабинета на Стоун, които беше видял досега. Стените бяха покрити с ламперия от тъмно дърво, а креслата и диваните, тапицирани с виненочервена кожа, стояха върху дебели турски килими. Тези мебели, заедно с тежките месингови лампи, придаваха на салона излъчването на мъжки клуб от времето на крал Едуард.

Лоугън остави мешката си на едно празно кресло и се огледа. Термоси с кафе и гореща вода бяха подредени на дълга маса в дъното, на която освен това имаше подноси със сандвичи с краставица и пандишпанени сладки. Едната стена беше заета от лавици с книги; на другата бяха окачени рамкирани пейзажи и снимки от конни състезания. Той отиде до библиотеката и плъзна поглед по гръбчетата на книгите. Сбирката се състоеше от съвременни трилъри, английски романи от деветнайсети век, биографии, исторически и философски съчинения. Фактически имаше почти всичко, но нищо за Египет или по археология. Имаше усещането, че салонът е бил замислен като място за бягство от всичко, свързано с проекта. Сети се за игрите на бридж, които беше наблюдавал, и какво му беше казал Ръш за вярата на Стоун в нуждата от откъсване от всекидневната работа.

Около една от масите седяха трима души и тихо разговаряха. Лоугън видя Фенуик Марч, Тина Ромеро и една жена с канелени коси, която седеше с гръб към него. Тина му се усмихна, Марч му кимна отсечено, сякаш искаше да внуши, че присъствието на Лоугън в салона е с неговото, на втория в йерархията, мълчаливо съгласие.

Лоугън избра напосоки някакво списание от една от масите и седна, защото не желаше да им пречи на разговора, но Тина му махна да дойде при тях.

— Хайде, Джереми — подвикна тя, — може и да научиш нещо.

Лоугън взе мешката си и се присъедини към групичката. Когато седна при тях, видя лицето на другата жена. Беше Дженифър Ръш. Сега, когато я видя отблизо, краката му омекнаха. Носеше косата си на френски кок — точно както неговата собствена жена винаги беше предпочитала. Освен това дори в неговите твърде обективни очи Дженифър Ръш беше много красива. Лицето ѝ беше овално, с високи скули и изящно скулптирана брадичка. Очите ѝ бяха с цвят на кехлибар. Съчетанието беше екзотично и Лоугън си помисли, че някак си прилича на египетска принцеса.

Дженифър Ръш му се усмихна бегло.

— Вие трябва да сте доктор Лоугън — каза тя.

— Енигмологът — подхвърли Марч. — Между вас двамата трябва да има много общо — добави той, после се обърна към Тина Ромеро. — Във всеки случай, мисля, че двамата със Стоун грешите. Няма да намерим корона в гробницата.

— Ти твърдиш така — възрази Тина. — Какво те прави толкова сигурен?

— Фактът, че никога досега такова нещо не е намирано в някоя от гробниците. — Той се наведе към нея. — Какви неща се намират в късните фараонски гробници? Дарове от храна и напитки. Ушебти<sup>[1]</sup>. Скулптури. Накити. Игри. Гърнета за вътрешности. Погребални дарове. Надписи от „Книгата на мъртвите“. Мамка му, дори лодки. И какво е общото между всички тях? Само едно-единствено нещо: помагат на фараона в пътуването му от нашия в отвъдния свят и го обезпечават в този нов свят. — Той махна пренебрежително с ръка. — Короните — те са за *този* свят.

— Съжалявам, но не мога да се съглася с теб — упорстваше Тина. — В отвъдното той ще бъде фараон точно както е бил тук. Затова

ще са му нужни символите на властта.

— Ако това е вярно, защо досега не се открити корони? Дори в неограбени гробници?

— Бъди си колкото си искаш скептичен — подхвърли Тина с малко по-висок тон. — Фактът обаче си остава непроменен: Нармер си е дал невероятен труд, нечувани усилия е положил, за да запази гробницата си в тайна. Други фараони от първата династия са се задоволявали с гробници от кирпичени тухли в Абидос. Но не и Нармер. Неговата гробница не е дори кенотаф, както царските в Сакара — символичен гроб — а шибан фалшификат! Само помисли за усилията, които е положил, за рисковете, които е поел, за жертваните животи — единствено да запази мястото на истинската си гробница в тайна. Затова, я ми кажи, Фенуик, ако в тази гробница не е скрита двойната корона — тогава какво е заровено под Ал Суд?

Тя се облегна назад с победоносно изражение.

Марч я гледаше лукава усмивка.

— Много добър въпрос. Какво, ако изобщо има нещо?

Победоносното изражение на Тина се смени със смръщване.

Марч се обърна към Дженифър Ръш.

— Всъщност, може би този въпрос би трябвало да зададем на вас? Кажете ни, какви тайни стигнаха отдолу до вас?

Леката нотка сарказъм в гласа на археолога не можеше да бъде пропусната. Дженифър Ръш сякаш не я забеляза.

— Откритото от мен е поверително и се споделя само с моя съпруг и доктор Стоун — отговори тя. — Ако искате да научите повече, трябва да питате тях.

Марч махна с ръка.

— Няма значение. Госпожо Ръш, надявам се, че нямате нищо против моето недоверие, но като човек, който се занимава с емпирична наука, който основава своите заключения на осезаеми доказателства, на мен ми е трудно да повярвам в парапсихологията и разни други псевдонауки.

Надутото и презрително отношение на Марч подразни Лоугън.

— Като учен, който се занимава с емпирична наука — намеси се той, — дали едно осезаемо доказателство няма да изтрие този недоверчив тон от гласа ви?

Марч го изгледа, сякаш му вземаше мярката като противник.

— Разбира се.

— Тогава какво ще кажете за картите на Зенер<sup>[2]</sup>? — попита Лоугън.

Очите на Дженифър Ръш се спряха за миг на него, преди да се отместят встрани.

Марч се смръщи.

— Картите на Зенер?

— Известни са и като картини на Рине — колега на Зенер. Използват се при експерименти с екстрасензорните възприятия. — Той придърпа мешката си, порови малко в нея, след това извади комплект доста големи карти и ги показа на групичката. На всяка имаше една от петте различни форми на бял фон: кръг, квадрат, звезда, кръст и три вълнообразни линии.

— О, тези ли! — Марч обърна очи.

Тина се засмя.

— Значи такива неща носи детективът на свръхестественото в своята торба с номера?

— Между другите. — Лоугън погледна Дженифър Ръш и повдигна картите, сякаш искаше да я попита: „Виждаш ли накъде отивам? Имаш ли нещо против?“.

Тя вдигна рамене. Лоугън се настани между Тина и Марч, така че и тримата можеха да виждат картите, а Дженифър Ръш — не.

— Аз ще вдигна общо десет карти, една по една — обясни Лоугън на групичката. — Госпожа Ръш ще се опита да ги разпознае.

Започна с вдигането на картата, на която имаше звезда.

— Кръг — отговори веднага Дженифър Ръш, вторачена в гърба на картата.

Лоугън изчака секунда и вдигна картата с вълнообразните линии.

— Кръст — каза Дженифър Ръш.

По лицето на Марч се изписа презрение.

Лоугън пое дълбоко дъх. След това вдигна картата, на която имаше кръг.

— Звезда.

С нарастващо неудобство Лоугън продължи нататък. Дженифър Ръш бъркаше всеки път. Лоугън се сети какво му беше казал нейният съпруг — за скалата на Клайнер-Вексман, според която коефициентът ѝ бил най-високият от всички тествани. „Тук определено нещо не е

наред“, помисли си той. Професионалните му инстинкти започнаха да долавят шарлатанство.

Той остави десетте карти с лице към плота. Докато го правеше, видя как Дженифър Ръш оглежда самодоволното изражение на Марч. Известно време жената мълча, после го попита:

— Сбърках всички, нали?

— Да — потвърди Лоугън.

— Хайде още веднъж. Този път няма да сбъркам.

Лоугън взе картите и започна отново да ги вдига една по една в същия ред.

— Звезда — обяви Дженифър Ръш. — Вълни. Кръг. Кръст. Звезда. Квадрат.

Изпълнението беше безпогрешно. Не сгреши нито една карта.

— Боже мили! — възкликна Тина Ромеро.

Джеремии Лоугън разбра. Първия път Дженифър Ръш нарочно беше сбъркала картите. Беше натрила носа на Марч със собствените му скептични слова. Представлението беше великолепно. Лоугън я загледа с ново уважение.

— Емпирични доказателства, доктор Марч? — обърна се той към археолога. — Искате ли да повторим резултата?

— Не. — Марч стана. — Аз не си падам по салонните номера. — След това кимна отсечено на всеки поотделно и излезе.

— Какъв човек, а? — подхвърли Тина и поклати глава, гледайки към вратата, през която Марч току-що беше излязъл. — Нали чухте какво каза? „Каквото е погребано под Ал Суд — ако изобщо нещо е погребано.“ Не мога да повярвам, че Стоун е довел точно него за главен археолог.

— Искаш да кажеш, че Марч смята цялата експедиция за пращане за зелен хайвер? — попита Лоугън и потъна в мълчание. Никога не му беше хрумвало, че легендарното проучване на Стоун може да е погрешно, че цялото това огромно начинание може да се основава на невярно предположение. — Защо тогава Стоун го е наел? — попита той най-накрая.

— Защото Марч може и да е гадно копеле, може да е интелектуален сноб, но е най-добрият в своята сфера. В това отношение Стоун е блестящ. А и между другото, обича да поставят под въпрос неговите заключения. Може би затова харесва и теб. —

Тина стана. — Е, аз трябва да се връщам отново на работа. Ако не греша, Марч е отишъл да научи новини, които ще го накарат още повече да вирне нос. — Тя погледна Дженифър Ръш. — Благодаря за представлението. — След това се обърна отново към Лоугън. — Покажи ми твоя номер със сламката. Вие двамата може би имате повече общи неща, отколкото подозирате.

Лоугън гледаше след нея, докато не излезе от салона, след това отново се обърна към Дженифър Ръш.

— Очаквах с нетърпение да се запозная с вас, госпожо Ръш — поде той.

— Наричай ме Дженифър — отговори тя. — Моят съпруг ми разказа за теб.

— А на мен ми каза за теб. Как си го вдъхновила да създаде центъра. И за забележителните ти способности.

Жената кимна.

— Според моя опит постижението ти с картите на Зенер е изключително. Провеждал съм теста стотици пъти, но никога не съм виждал коефициент на успеха по-висок от седемдесет или седемдесет и пет процента.

— Съмнявам се, че доктор Марч също е виждал — отговори тя. Имаше нисък, копринен глас, който подходеше на дребното й слабо тяло.

— Щом Итън ти е разказал за мен, вероятно знаеш, че моята работа е свързана с необичайни феномени — неща, които са трудни за обяснение — каза той. — Затова ме интересува феноменът на клиничната смърт или „преминаването в отвъдното“. Разбира се, чел съм литература по въпроса и съм запознат със забележителното постоянство, с което хората повтарят какво са изпитали: усещането за покой, черният тунел, създаването от светлина. Предполагам, че и ти си преживяла същото?

Тя кимна.

— За мен четенето и преживяването обаче са съвсем различни неща... — Лоугън помълча малко. — Като изследовател имам чувството, че винаги съм „от външната“ страна в търсене на фактите. Затова до известна степен ти завиждам — лично да преживееш толкова забележително събитие.

— Забележително събитие — повтори тя тихо. — Да, може и така да се нарече.

Лоугън се вгледа по-внимателно в нея. При друг човек този отговор щеше да прозвучи хладно и далечно. Ала той усети нещо друго. Нещастие, лична мъка. От собствен опит знаеше, че не всички дарби са добре дошли — а от време на време са направо непоносими. Очите ѝ с цвят на кехлибар криеха неподозирани дълбини и странно — някак си излъчваха твърдостта на ахат. Сякаш бяха видели нещо, които никое друго човешко същество не беше виждало, а може би и не би трябвало да вижда.

— Съжалявам — подхвана той. — Не те познавам достатъчно добре, за да ти говоря такива неща. Нека само кажа, че познавам скептицизма и неверието на хора като Марч. Аз също съм се сблъсквал с това. А сега за протокола — вярвам ти и очаквам с нетърпение да работим заедно.

Дженифър Ръш го гледаше. Докато говореше, ахатовата твърдост в очите ѝ малко поомекна.

— Благодаря — каза тя с лека усмивка.

След това, сякаш се бяха наговорили, станаха едновременно от масата и закрачиха към вратата на салона. Джереми я отвори за нея и Дженифър Ръш излезе.

В коридора Лоугън ѝ протегна ръка за довиждане. След кратко забавяне тя пое ръката му. Когато дланите им се докоснаха, Лоугън почувства такава пареща вълна от чувства, толкова силни и съкрушителни, че потрепери с цяло тяло. Издърпа ръката си, полагайки усилия да прикрие своя шок. Дженифър Ръш се поколеба. Той успя да се усмихне, а след това с няколко несвързани думи за довиждане се обърна и закрачи надолу по коридора.

---

[1] Погребални фигури. — Б.пр. ↑

[2] Карти, използвани за експерименти с екстрасензорните възприятия и най-вече ясновидство. Създадени от Карл Зенер през 30-те години на XX век. — Б.пр. ↑



## 23.

— Значи е било преди три ноци — каза Лоугън на младия мъж, който управляваше лодката с въздушен винт.

Мъжът, казваше се Хиршфелд, кимна.

— Да. Беше се мръкнало. Аз бях на алеята покрай Зеленото крило, проверявах тръбите за пренос на метан за преработване. Изпуснах ключа. Когато се наведох да го вдигна, погледнах към тресавището. И тогава... я видях.

Намираха се на около осемстотин метра от Станцията и пътуваха на изток с мъчително бавно пълзене над преплетената като джунгла растителност в Ал Суд. Това беше странно, трудно пътуване през няколко стихии: кал, вода, орлова папрат, въздух — докато лодката с въздушен винт си пробиваше път през плетеници от някакъв друг свят. В един момент се валяха в черна кал, която сякаш се опитваше да всмуче плавателния съд; в следващия правеха малки резки подскоци над възли от тръстики, стволоче, водни хиацинти и дълги, наподобяващи камшици стръкове трева. Вече беше здрач, слънцето залязваше в тресавището зад тях.

Хиршфелд неочаквано спря лодката. Огледа се и хвърли поглед назад към станцията.

— Беше горе-долу тук.

Лоугън кимна, без да го изпуска от поглед. Беше прочел досието на Хиршфелд. Втори машинист, участвал в три предишни експедиции на Портър Стоун. Имаше опит в ремонтването и управлението на сложни механични системи, особено в областта на дизеловите двигатели. Психологичният му профил — Стоун беше наредил да се изготвят психологични профили на всички възможни служители — показваше много нисък коефициент за оригинално мислене и висок за задръжките.

С други думи, Хиршфелд беше последният човек, от когото се очаква да започне да вижда разни необичайни неща.

Сега, когато бяха спрели да се движат, около тях започнаха да се въртят милиони комари и други хапещи гадини, чийто брой непрекъснато се увеличаваше. От миризмата на Ал Суд — сурова, землиста воня на гнило — нямаше измъкване. Лоугън отвори мешката си, извади цифровия апарат и направи няколко снимки на местността. След това засне с видеокамерата един панорамен изглед. След като върна апаратите в торбата, измъкна няколко епруветки за проби, взе от калта и растителността, след това ги запуши и остави настрана. Накрая извади ръчен уред с електронен циферблат, аналогово копче и две релета. Лоугън се придвижи внимателно към носа на лодката, след това го включи, настрои копчето, после бавно започна да маха с уреда над главата си.

— Какво е това? — попита Хиршфелд, чието професионално любопитство се беше разпалило.

— Брояч на йоните във въздуха. — Лоугън погледна циферблата, настрои отново копчето и повтори движението. Преди да се качи в лодката с въздушен винт, беше прочел основните неща в Станцията. Тук въздухът беше по-наситен с йони, но не чак толкова, че да има повод за тревога. Ставаше дума за приблизително петстотин йони на кубически сантиметър. Извади бележник от джоба си, записа данните, след това прибра брояча на йони в мешката.

Когато свърши, се обърна към Хиршфелд.

— Може ли да опишеш какво видя? С колкото е възможно повече подробности.

Хиршфелд се замисли, очевидно се опитваше да изрови всичко от паметта си.

— Беше висока. Слаба. Вървеше бавно, точно тук, по повърхността на тресавището.

Лоугън погледна към мрежата от преплетена растителност.

— Препъна ли се, подхлъзна ли се, докато вървеше?

Машинистът поклати глава.

— Това не беше нормално ходене.

— Какво имаш предвид?

— Вървеше бавно, много бавно — сякаш бе в транс или ходеше насън.

Лоугън си отбеляза в бележника.

— Продължавай.

— Около нея имаше слаб син блясък.

Блясък — блясъкът на залеза, блясъкът на въображението или блясъкът на аура?

— Моля, опиши го. Постоянен ли беше — като светлина от лампа, или потрепваше като северното сияние?

Хиршфелд размаза един комар.

— Трепкаше. Но и трепкането беше бавно. — Замълча и се замисли. — Беше млада.

— Откъде знаеш?

— Движеше се като млад човек, не като стара жена.

— Цвят на кожата?

— Блясъкът пречеше да се види добре. Пък и вече беше сумрачно.

Лоугън си отбеляза още нещо.

— Можеш ли да опишеш как беше облечена?

Мълчание.

— Рокля. С висока талия, почти прозрачна. Дълъг шлейф беше вързан на кръста и се спускаше чак до коленете. Над него имаше... въз... нещо триъгълно, което висеше около раменете ѝ. Мисля, че беше от същия материал.

„Египетски шал с наметало“, помисли си Лоугън, докато си водеше бележки. Одежда на благородничка или може би жрица. Като онази, за която Тино Ромеро твърдеше, че е изчезнала от кабинета ѝ. Той я попита за дрехите. Обясни му, че възнамерявала да ги носи на приема по случай края на експедицията. Стоун винаги давал прием при успешен край.

— Ще я познаеш ли, ако я видиш отново? — попита той.

Хиршфелд поклати глава.

— Беше прекалено тъмно. Във всеки случай онова нещо на главата ѝ пречеше да се види лицето. Дори когато гледаше към мен.

Лоугън спря да пише.

— Погледнала е към теб?

Машинистът кимна.

— Към теб или просто по посока на Станцията.

— Докато я зяпах, тя спря. После също толкова бавно обърна глава. Можех да виждам блясъка на очите ѝ в мрака.

— Каза, че имала нещо на главата. Как изглеждаше?

— Приличаше... на птиче тяло. Крилата се спускаха от двете страни над ушите ѝ.

„Драперията на сокола Хор. Без съмнение жрица.“ Лоугън си отбеляза последната бележка, после прибра бележника обратно в мешката.

— Докато те гледаше, изпита ли някакви чувства или усещания? Хиршфелд сбръчка чело.

— Усещания?

— Нали се сецаш. Че те приема с добре дошъл?

— Странно е, че го казваш. Когато за пръв път я видях в тресавището, изглеждаше... ами, едва ли не тъжна. Ала когато се обърна да ме погледне, почувствах нещо друго.

— Да? — окуражи го Лоугън.

— Гняв. Истински гняв. — Мъжът замълча. — Не зная защо го почувствах така. Ала тогава ме обзе странно чувство. Устата ми пресъхна, не можех да преглътна. Отклоних за минутка поглед, избърсах потта от челото си. А когато погледнах отново — нея я нямаше.

Лоугън се замисли за проклятието на Нармер: „... езикът му ще се разцепи в устата“. Огледа се в спускащия мрак и почувства как кожата му настръхна. Отново беше тук — злото, което долови, когато се запали генераторът. Беше почти като физическо присъствие, шепнеше му злобно въпреки бръмченето на насекомите.

Той каза на Хиршфелд:

— Мисля, че е време да се връщаме в Станцията. Благодаря ти за отделеното време.

— Прав си. — Машинистът явно с нетърпение очакваше да се махнат от тресавището. Побърза да запали двигателя и лодката пое болезнено бавно назад към приветливите светлини.

## 24.

От наблюдателницата на Марк Пърлмутер — в Гарвановото гнездо на покрива на Червеното крило — двете фигури в лодката с въздушен винт изглеждаха смешни — подскачаха и се подмятаха като грах в тиган, докато се връщаха към Станцията през забравеното от бога тресавище. Всъщност, какво изобщо правеха там навън? Може би провеждаха изпитания на ваксина срещу малария?

Сякаш в отговор на неговите размисли в ухото му се чу бръмчене и той с махване прогони комара. „По-добре се залавяй за работа, защото иначе ще станеш храна на комарите.“ Във всеки случай не му влизаше в работата на Пърлмутер какво бяха намислили двамата — това беше едва втората му експедиция с Портър Стоун, но вече знаеше, че се случват толкова налудничави работи, та няма смисъл да разпитваш.

След като обърна гръб на спускащия се мрак, той съсредоточи вниманието си върху мачтата — приличното на перископ съоръжение, което обгръщаше различните микровълнови антени за приемане и предаване, от които Станцията зависеше за връзката си с външния свят. Късовълновият предавател беше работил малко нестабилно напоследък — като помощник по комуникационните задачи на Пърлмутер беше да се изкатери по мачтата чак до шибаното Гарваново гнездо над брезента, който обгръщаше Червеното крило, и да провери какъв е проблемът. Кой друг можеше да го направи? Не и Фонтейн, началникът на комуникационните и негов шеф — при тегло сто двайсет и два килограма сигурно нямаше да може да изкачи повече от две стъпки.

Беше започнало бързо да притъмнява, затова включи фенерчето, за да провери предавателя. Вече беше прегледал кабелите и електронните схеми на приемника долу в комуникационния център, но нищо не откри; беше готов да се обзаложи, че проблемът беше в самия предавател. И така се оказа: след двеминутна проверка установи, че има изгорял кабел, който се беше откачил от основната схема.

Това беше лесна работа. Пърлмутер спря работа, за да намаже врата и ръцете си с още наркотик за буболечки, след това бръкна в чантата с инструменти и извади безжичния поялник, топлоотвеждащия радиатор, припоя и флюса. Лапна фенерчето в уста, отрязва с клещите за кабел изгорелия край — след това, когато поялникът загря, използва предпазливо флюса и припоя.

Остави поялника настрана и огледа работата си с помощта на фенерчето. Пърлмутер се гордееше с уменията си да запоява — развити от годините работа с любителско радиооборудване като младеж. Кимна одобрително, докато оглеждаше гладката блестяща връзка. Духна с уста, за да изстине по-бързо. Когато се върне в комуникационния център, ще пробва как работи преподавателят, но беше сто процента сигурен, че това беше проблемът. Разбира се, на вечеря ще преувеличи трудностите пред Фонтейн. Ако експедицията излезе успешна, ще има големи, големи премии — а Фонтейн щеше да има думата при определянето на неговата.

Той сложи обратно капака на оборудването, след това огледа пейзажа, докато чакаше поялника да изстине. Лодката с въздушен винт беше изчезнала и Ал Суд се простираше във всички посоки — черен и безкраен. Времето подсказваше, че всяка минута ще почне да вали. Светлините на Станцията, разпръснати под него по всички крила, ярко премигваха. От наблюдателницата си виждаше дългите линии светлина от мрежестия покрив на пристанището за яхти; силното сияние от прозорците на „Оазис“; безкрайните редици от танцуващи бели точки, които обозначаваха външните алеи, съединяващи крилата. Гледката беше весела, но Пърлмутер не се чувстваше развеселен. Светлините на малкото градче съвсем леко пронизваха безбройните километри черна пустош, която ги заобикаляше, и само още по-силно подчертаваха, че са на стотици почти непреодолими километри от всякаква помощ и дори следи от цивилизация. Вътре, в спалния отсек, на работа в комуникационния център, в библиотеката или „Оазис“ беше напълно възможно човек да забрави колко са сами. Но тук горе...

Въпреки топлата вечер Пърлмутер потръпна. „Ако разкопките се окажат успешни...“ Напоследък приказките за проклятието на Нармер се увеличиха. В началото, когато проектът потръгна и сред екипа се разчу какво търсят, проклятието беше шега, нещо, споменавано на по няколко бири като повод за смях. С течение на времето обаче

приказките станаха по-сериозни. Дори Пърлмутер, който беше най-заклетият атеист, когото човек може да срещне, беше започнал да полудява — особено след онова, което се случи на Роджърс.

Огледа се отново. Чернотата на пейзажа го притискаше от всички страни, едва не го смазваше, тегнеше на гърдите му и му пречеше да диша.

Това беше достатъчно. Грабна още топлия поялник и другите материали, хвърли ги в чантата с инструментите и я затвори. Коленичи в дъното на Гарвановото гнездо, дръпна ципа на половин кръг от гумирания брезент, който покриваше Червеното крило. Вътре имаше вертикална тръба, осветена на неравни разстояния с диодни лампи, в която се спускаше мачтата, подобно на коминочистач в комин. Метна чантата на гърба и се хвана за перилата, спусна се в отвора, спря, за да дръпне отново ципа, след това продължи да слиза по стъпенките. Спускаше се внимателно — до дъното бяха девет метра и той със сигурност не искаше да падне.

Като стигна основата на мачтата, си пое дълбоко дъх и избърса потните си ръце в ризата. Сега щеше да отиде да провери късовълновия предавател и да се увери, че беше успял да прогони троловете от него. После щеше да потърси Фонтейн, който сигурно вече беше отишъл да вечеря, макар да беше още рано.

Ала докато се приготвяше да излезе от обвивката на мачтата, се спря. Имаше два капака, през които можеше да се излезе. Единият водеше в коридора, който отиваше към научните лаборатории и комуникационния център. Другият водеше към електрическата подстанция на Червеното крило. Преди петнайсет минути, когато беше влязъл в обвивката на мачтата, този капак беше затворен.

Сега зееше.

Той пристъпи напред, смръщвайки чело. Обикновено в подстанцията не светеше, защото тя работеше без нужда от човешка намеса. Влизаше се само ако трябва да се направи някакъв ремонт. Ако имаше някакъв проблем с електрическото хранване обаче, той щеше да е един от първите, които щяха да узнаят. Направи още една крачка към капака.

— Ало? — провикна се в мрака. — Има ли някой?

Полудяваше ли, или току-що беше видял сумрачна светлина дълбоко в подстанцията, която веднага угасна?

Облиза устните си и прекрачи, за да влезе в подстанцията. Мамка му — какво беше това — тук имаше локва вода. Какво изобщо ставаше? Да не би понтонът някъде да е пробит?

Той направи още една крачка напред, като същевременно опипваше стената за електрическия ключ.

— Ало? Мамка му...

В този миг светът избухна в смесица от болка и ослепително бяла светлина.



## 25.

Следващата сутрин в девет и половина вътрешният телефон в кабинета на Лоугън започна звъни.

Той вдигна след третото позвъняване.

— Джереми Лоугън слуша.

— Джереми? — Беше Портър Стоун. — Прекъсвам ли нещо?

— Нищо, което да не може да почака — изправи се в стола си Лоугън.

— Тогава, ако обичаш, ела в командния център. Мисля, че тук има нещо, което трябва да видиш.

Лоугън запази файла, върху който работеше — обобщение на разговора му с Хиршфелд предната вечер. След това стана и излезе от кабинета.

Трябваше да спира и неколккратно да пита за пътя, докато най-сетне успее да поеме в нужната посока. Тази сутрин хората в Станцията изглеждаха доста нервни — това никак не беше чудно. Снощи един от съобщителните техници на име Пърлмутер беше получил тежък, почти фатален токов удар. Лоугън си беше съставил картина за случилото се от дочутите полугласни разговори по време на закуска: как работникът стъпил в локва, в която лежал краят на активен кабел.

— Фонтейн, началникът му го намерил — чу Лоугън някого да казва. — Ужасно. Все едно бил покрит със сажди — направо почернял от електрическите изгаряния.

При тези думи Лоугън нямаше как да не си припомни проклятието на Нармер. „Крайниците му ще се превърнат в пепел.“ Запомни хрумналата му връзка за по-нататъшно обмисляне.

За разлика от предишното произшествие с генератора сега нямаше последващи срещи за анализиране на станалото и опити за откриване на причината. Лоугън реши, че може би такава среща още не е определена или се е състояла само между най-висшите членове на

ръководството. Знаеше, че Пърлмутер е в тежко състояние и е под постоянното наблюдение на Итън Ръш.

Командният център се намираше дълбоко навътре в Бялото крило и се оказа голямото помещение с монитори, което беше посетил наскоро. Във футуристичната кабина отново седеше Кори Лендау — херувимът с мустаци а ла Запата. На един от близките екрани Лоугън забеляза изображение на картографираното досега дъно. Размерите му значително се бяха увеличили, откакто го беше видял последния път.

Около Лендау се бяха подредили в полукръг Портър Стоун, Тина Ромеро и доктор Марч и гледаха вторачено друг монитор, на който според Лоугън се виждаше нещо, приличащо на зеленикава супа, насечена от линии статично електричество.

Когато влезе, Стоун погледна към вратата.

— А, Джереми, ела да хвърлиш един поглед.

Лоугън се присъедини към групичката около централния компютър.

— Какво е това?

— Скелети. — Портър Стоун произнесе думата тихо и с благоговение.

Лоугън се загледа.

— И къде се намират?

— В квадрат X-5 от координатната мрежа — измърмори Стоун. — На тринайсет метра дълбочина.

Лоугън стрелна с поглед Тина Ромеро, която гледаше вторачено екрана и въртеше в ръце жълтата си писалка.

— На какво разстояние са от първия скелет?

— Приблизително на осемнайсет метра. Точно в посоката, в която посъветвах водолазите да се съсредоточат. — Тя отправи на Марч самодоволна усмивка от типа „нали ти казах“.

— Ето още един — обади се металически глас от високоговорителя.

Лоугън осъзна, че това е един от водолазите, обхождащ калните дълбини на Ал Суд. След миг от зеленикавата супа на екрана изплува фигура в неопрен. В ръката си стискаше кост.

Стоун се наведе към микрофона.

— Колко станаха досега?

— Девет — отговори далечният глас.

Стоун се обърна към Ромеро.

— От Итън научих какво си казала при първоначалния оглед на първия скелет. Че става въпрос за самоубийство и си наясно къде ще е следващият гроб. Ще ни обясниш ли как стигна до този извод?

Ако Ромеро възнамеряваше да бъде сдържана, поканата разсея това намерение.

— Разбира се — кимна тя и отметна кичур коса от челото си. — Първо намерихме едно тяло. Сега открихме няколко. Предполагам, че са общо дванайсет. Следващото ни откритие ще е голям гроб с кости. Съдя за това от начина, по който е погребан Нармер, и как е скрита неговата гробница. Не забравяйте, че става дума за времето преди пирамидите — най-ранните фараони били погребвани в шахти и мастаби. Гробницата на Нармер, независимо как изглежда, е уникална, но тя предхожда гробниците на по-късните владетели. За разлика от много фараони след него той не е искал да се помни дори мястото, където е неговата гробница. На строежа вероятно са работили стотици работници, както и членове на личната охрана на фараона. Щом работата била завършена, всички тези работници — до последния — са били убити. Техните тела са били оставени в покрайнините на гробницата. По-късно, когато самият Нармер е бил положен в нея, жреците и охранителите, участвали в церемонията, са били убити на определено от ритуала разстояние от личния телохранител на Нармер. След това телохранителят се е отдалечил на друго изразяващо уважение разстояние и там се е самоубил. И всичко това е имало за цел да опази светостта на Нармеровите земни останки. За вечни времена армия от мъртъвци е трябвало да стои на пост около гробницата. Единственият човек, който е излязъл жив от пустинята с тези тайни в ръка, бил личният писар на фараона бог. След като ги доверил на остракона, той наредил на личната си охрана да убие и него.

Стоун кимна.

— Значи това е причината с отдалечаване от гробницата броят на скелетите да намалява. — Той откъсна очи от Ромеро и погледна към екрана. — А посоката, която препоръча нашите водолази да следват, беше право на север, нали?

— Точно така.

— Вероятно защото входовете на царските гробници в пирамидите и останалите погребални места от исторически времена

сочат на север? — намеси се Лоугън.

— Браво, Джереми. Такова е и моето заключение. — Стоун отново насочи вниманието си към Ромеро. — И следователно този голям гроб със скелети също ще лежи на север от тази точка?

— Така мисля — отговори тя. — На приблизително осемнайсет метра.

— А входът на гробницата ще лежи на още осемнайсет метра в северна посока?

Ромеро не отговори. Нямаше нужда. Стоун се обърна към вратата.

— Отивам да говоря с Валентино. Трябва веднага да удвоим броя на водолазните екипи.

Радиостанцията изпука.

— Още един скелет. Напълно зарит в калта. Шефе, какво ще ги правим?

Марч проговори за пръв път.

— Много добре знаеш. Постави ги в кутиите за улики и ги донеси в Станцията.

Усмивката бързо изчезна от лицето на Ромеро.

— Чакай малко. Трябваше да извадим първия скелет, за да го анализираме и да се уверим, че вървим в правилна посока. Докато тези жреци и слуги — нека ги оставим на мира.

Лоугън се обърна да я погледне, доловил неочаквана нотка на настоятелност в гласа ѝ. Спомни си за нейната двойственост по отношение на вещите от гробниците.

— Дрън-дрън — избоботи Марч. — Ако това са наистина жреците на първия египетски фараон, техните останки са исторически безценни.

— Тук сме, за да открием тайната на гробницата — озъби се Ромеро, — а не да ограбваме...

— Един момент — намеси се Стоун. Личеше, че няма търпение да даде нови нареждания на Валентино, и не искаше да си губи времето с безплодни спорове. — Ще качим шест скелета. Един ще отиде при Итън Ръш за оглед, макар той сега да е твърде зает с друга задача. Фенуик, ти можеш да анализираш останалите пет. Околността да бъде разделена на квадрати, калта да бъде пресята за украшения или останки от платове, макар да се съмнявам, че ще намерим нещо. Щом

свършите с изучаването на скелетите, пет трябва да бъдат върнати на мястото им. При нас ще остане само един скелет. Това приемливо ли е?

След миг размисъл Ромеро кимна. Марч също кимна с неохота.

— Прекрасно. Лендау, ще предадеш ли това нареждане?

— Да, доктор Стоун.

— Благодаря. — След като спря погледа си на всеки от тях поотделно, Стоун напусна командния център.

Четири часа по-късно, когато Лоугън надникна в лабораториите по археология в Червеното крило, завари ги в плен на контролиран хаос. Учени в гащеризони на криминалози стояха наведени над кутии за улики и метални маси за аутопсии, и внимателно изучаваха и опипваха трошливите кафяви кости с предпазвани от латексови ръкавици пръсти. Други тракаха по клавиатурите на лаптопи, закачаха пластмасови етикети за артефакти, сваляха кутии за улики от лавиците и връщаха други на тяхно място. Гласове се преплитаха, надвиквайки шума на течащата вода и воя на хирургичните триони. Фенуик Марч крачеше помежду им като господаря на замъка, спираше да види артефакт в ръцете на някой работник, после да надникне в микроскоп или да каже нещо в електронния диктофон, който носеше винаги със себе си. Помещението вонеше силно на гниещи растения и блатна кал и на още нещо, много по-гадно.

— Не го мий! — излая Марч на един от хората в гащеризони, който подскочи от звука на гласа му. — Изплакни го, капка по капка. — После се обърна към друг. — Бързо подсуши тази секция. Трябва да я стабилизираме, преди да се образуват още пукнатини. По-бързо, човече, по-бързо!

Друг работник вдигна очи от купчината бедрени и тазови кости.

— Доктор Марч, тези са качени в пълен безпорядък и няма как да ги групираме.

— Ще ги сканираме по-късно — озъби се той. — Сега най-важното е да бъдат почистени, етикетирани и вкарани в базата данни. Сега, а не догодина. По-късно ще се тревожим за групирането.

„Може би, помисли си Лоугън, Марч си мисли, че като ги почисти хубаво и ги класифицира, в края на краищата Стоун ще му позволи да не ги връща в тресавището.“ Точно в такива мигове човек

разкриваше истинските си интереси. Марч беше археолог, а не египтолог и за него костите бяха най-важното.

В този момент Марч се обърна и за пръв път го забеляза. Намръщи се, че някой е посмял да наруши границите на неговото владение.

— Да? Какво искаш?

Лоугън пусна най-изкусителната си усмивка.

— Питам се дали мога да взема назаем един от тези — и кимна към черепите, които лежах в една от мивките, грижливо почистени от калта.

## 26.

Лоугън седеше пред компютъра в малкия си кабинет и пишеше бавно и внимателно. Беше късно през нощта и в Кафявото крило беше тихо като в гроб. Най-накрая имаше възможност да набере последните бележки от разговора с Хиршфелд, водени по време на краткото им излизане в Ал Суд. След като свърши, затвори документа и отвори друг, в който бяха описани подробно необяснимите и злокобни случки в Станцията. Добави пожара в генератора и токовия удар, поразил съобщителния техник Марк Пърлмутер. Въпреки много подробното разследване не беше намерено разумно обяснение за присъствието на кабел под напрежение в локвата в подстанцията. Пърлмутер, който ту се свестяваше, ту отново губеше съзнание, твърдеше, че видял светлина, но не можеше да се каже дали това не е бълнуване. Слуховете, които се носеха из Станцията — за саботажа или за проклятието на Нармер — започнаха да дават своето отражение. След откриването на масовия гроб и вече появилата се сигурност, че самата гробница е наблизо, сред служителите се усещаше странна смесица от нетърпеливо очакване и нарастващ ужас.

Лоугън лично беше огледал подстанцията в Червеното крило и разговаря с малцината, които биха имали причина да влязат през този ден в помещението. Никой не знаеше каквото и да било, нито беше видял нещо необикновено. Нещо повече — всички му се сториха прями и честни. Лоугън не долови друго излъчване от групичката, освен объркване и скръб.

Той затвори файла и погледна към синята пластмасова кутия за улики до компютъра. Свали капака и извади от нея нещо, увито в кърпа. Разгъна краищата ѝ, за да развие древния череп с цвят на тютюн.

Завъртя го насам-натам, за да го разгледа отблизо. Марч очевидно не искаше да му го даде „назаем“, но заради благоразположението, което Стоун му засвидетелстваше, не беше посмял да откаже. Въпреки това археологът се беше погрижил да даде

на Лоугън най-неинтересния и повредения от черепите, като строго му бе наредил да го върне в същия вид, преди края на вечерта.

Черепът бе сравнително добре защитен от слоя кал и тиня, покривал го в течение на повече от петдесет века, и макар да беше осеян с ямички и да беше пукнат и без зъби, въпреки всичко се намираше в прилично състояние. Миришеше силно на Ал Суд — миризмата, която се беше просмукала в Станцията и вече преследваше Лоугън и насън. Той извади часовникарска лупа, закрепил я на околото си и започна внимателно да оглежда повърхността на черепа. Въпреки че тилната кост липсваше, нямаше явни следи от насилие. Забеляза дълбоки драскотини по темето и в лявата очна орбита, очевидно причинени от камъчета. Огледа с лупата внимателно шевовете един по един: теменния, стреловидния, тилния. По израстъка на слепоочната кост и заоблеността на надорбитния ръб определи, че черепът е мъжки, а не женски — това не беше изненадващо.

Отмести кърпата и много внимателно взе черепа в ръце. Някога от тази черепна кутия са гледали две очи: какви ли чудеса са видели? Дали бяха гледали как Нармер лично надзирава строителството на своята гробница? А може би са били свидетели на решителната битка, с която Нармер е обединил Египет? Но поне са видели как редицата жреци се насочва на юг към чуждата и враждебна страна, за да погребат там тленните останки на своя владетел, докато неговото *Ка* е отишло да се присъедини към другите богове в следващия свят. Дали този човек се е сетил, че това е пътуване, от което повече никога няма да се върне?

Докато въртеше бавно черепа в ръцете си, Лоугън опразни съзнанието си, остави го отворено за възприятия и внушения.

— Карен, какво се опитва да ми каже? — попита той своята мъртва жена, докато въртеше черепа. Не долови нищо — черепът не му отправи никакви внушения. Накрая с въздишка го уви отново с кърпата и го върна в кутията за улики.

Ако Тина Ромеро беше права, скоро щяха да намерят голям общ гроб, а малко след това — самата гробница. И Портър Стоун щеше да получи възможност да добави още един триумф към успехите си. А ако в гробницата се окажеше и короната на обединен Египет, това щеше да се окаже най-големият удар в кариерата му.



Лоугън се облегна, все още взрян в кутията. Стоун беше необикновен човек — възможно най-необикновеният. Човек с почти безгранична дисциплина, със страстни убеждения — но ето, въпреки тях беше наел и хора, които не бяха съгласни с него и може би дори се съмняваха в неговите шансове да успее. Притежаваше безупречно минало на учен, беше рационалист и емпирик чак до мозъка на костите си. Въпреки това не се страхуваше да се заобиколи с хора, чиито специалности биха отблъснали повечето обикновени учени. Самият Лоугън беше добър пример за това. Той поклати удивено глава. Фактически Портър Стоун щеше да направи всичко, независимо колко неконвенционално или странно изглежда, за да си осигури успех. Не можеше да има друга причина за включването на човек като Дженифър Ръш, жена, която четеше картите на Зенер така, както маймунките жонглират с кокосови орехи, и която беше способна да...

Лоугън изведнъж изправи гръб в стола. „Разбира се — измърмори той, — разбира се.“ След това бавно стана, пъкна кутията за улики под мишница и излезе замислен от кабинета.

## 27.

Когато Лоугън влезе, медицинският център беше тих. Лампите на тавана светеха с намалена мощност, а зад рецепцията имаше само една сестра. Някъде далече из лабиринта от помещения се чуваше пиукането на различни апарати.

Изад ъгъла излезе Итън Ръш, разговаряше с една сестра. Когато видя Лоугън, се спря.

— Джереми, дошъл си да разговаряш с Пърлмутер ли? Той има силни болки, затова сме го упоили.

— Не идвам при Пърлмутер.

Ръш се обърна към сестрата.

— После ще си довършим разговора. — След това покани Лоугън с жест. — Ела в кабинета ми да поговорим.

Кабинетът беше стерилна на вид кабинка зад сестринската стая. Ръш посочи на Лоугън стола с ръка, наля си кафе и се отпусна на свой ред на мястото си. Изглеждаше уморен до смърт.

— Джереми, какво си намислил? — попита той.

— Знам защо жена ти е тук — каза Лоугън.

Тъй като Ръш не отговори, той продължи:

— Тя се опитва да се свърже с древните мъртъвци, нали? Опитва се да се свърже с Нармер, нали?

Ръш продължаваше да мълчи.

— Това е единственото, което има смисъл — добави Лоугън. — Ти сам каза, че много хора, излезли от клинична смърт, развиват нови психични способности. И че особената дарба на жена ти била в ретропознанието. *Ретропознание*. Ще рече да имаш познания за отминали събития и хора, надхвърлящи нормалните познания и заключения.

Той стана и също си наля кафе.

— Това е много рядка форма на парапсихология, но е документирана. През 1901-ва две британки, учени, Ан Мобърли и Елинор Джордън, обикаляли Версай. Лутали се из парка в търсене на

Малкия Трианон, двореца на Мария Антоанета. При това срещнали странно облечени хора, включително пехотинци, говорещи на стар френски, и млада жена, седнала на табуретка, която рисувала. Мобърли и Джордън изпитали странна потискаща меланхолия, която не ги напуснала, докато не зарязали търсенето и не си тръгнали. По-късно двете жени стигнали до убеждението, че по телепатичен път са влезли в спомените и видяното от Мария Антоанета на това място, а рисуващата жена била самата кралица. През следващите години Мобърли и Джордън се заели с обширни проучвания за преживяното от тях, като накрая през 1911 година публикували резултатите в книга под заглавието „Едно приключение“. Между другото, горещо ти я препоръчвам.

Лоугън седна на мястото си и отпи от кафето.

Най-накрая Ръш помръдна.

— Знаеш какъв е подходът на Стоун към този проект, а и изобщо — пълна изчерпателност. Предпочита да наеме десет специалисти по различни дисциплини със съответно десет пъти по-високи разходи, отколкото само един високо ерудиран и със същите умения. За него *това* е разликата между успеха или провала. — Ръш замълча и погледна настрана. — В началото голямата тревога беше местоположението на гробницата. Стоун беше убеден, че е тук. Точното ѝ място обаче беше неизвестно, а той имаше срок. Бе проучил всеки, който би могъл да помогне да бъде намерено мястото.

Ръш поклати глава.

— Някак си беше научил за ЦИО и за... дарбата на жена ми. Не ме питай как — в края на краищата говорим за Портър Стоун. Дойде при нас. В началото направо го отрязах. Ал Суд ми се стори твърде мрачно и опасно място. Трябваше да бъда с нея — никой не можеше да управлява нейните „преминавания“, а имах твърде много работа. Стоун предложи повече пари. Аз пак отказах. Не знам дали ти казах, но ЦИО има доста богати дарители, самите те преживели клинична смърт. Накрая ми предложи поста главен лекар на експедицията и толкова пари, че би било лудост да откажа. Също така — той изведнъж започна да шепне — реших, че може да е от полза за Дженифър.

— От полза? — повтори неразбиращо Лоугън.

— Да получи възможност да използва дарбата си по положителен начин. Защото, Джереми, изобщо не мисля, че тя смята

това за дарба.

Лоугън се сети за срещата си с Дженифър Ръш, за тъгата, която беше усетил, за още необяснената буря от чувства, която се стовари върху му, когато се ръкува с нея за довиждане. „Да, не го смята за дарба“, потвърди той наум. Преди години познаваше един много талантлив телепат. Мъжът постепенно затъна в дълбоко униние и накрая се самоуби. Докторите му бяха лепнали етикета „умствена недостатъчност“, а гласовете в главата му бяха приписали на шизофрения. Лоугън обаче беше наясно. Той знаеше обратната страна на това да притежаваш дарба, която не можеш да „изключиш“. Сега се почувства още по-неловко заради начина, по който беше разговарял с жената.

— В началото — заговори отново Ръш, прекъсвайки мислите на Лоугън — Джен беше доведена тук, за да добие усещания — мимолетни картини на отминали събития, които биха помогнали за намирането на гробницата. След това Фенуик Марч и Тина Ромеро успяха да определят по-точно местоположението и първоначалната причина за нейното присъствие тук вече не беше толкова важна. Между другото, по това време... — Ръш се поколеба — всичко се беше променило.

— Искаш да кажеш, че е установила контакт със същност от миналото? — попита Лоугън.

В началото Ръш не отговори. После безмълвно кимна.

Лоугън почувства как го пронизва вълнението. Макар да го смяташе едновременно за невероятно вълнуващо и трудно за вярване. Божичко, възможно ли е да е истина?

— Доктор Стоун знае ли? — попита на глас.

Ръш кимна повторно.

— Разбира се.

— Той какво мисли?

— Както вече ти казах — ще направи всичко, ще опита всичко, за да получи онова, което иска. А Джен показва силите си на екстрасенс неведнъж, затова знам, че Стоун иска да вярва. — Ръш се вторачи в него. — А ти? Ти какво смяташ?

Лоугън си пое дълбоко дъх.

— Мисля, не, по-точно *знам*, защото сам го усетих — някои много силни личности, ако щеш жизнени сили, могат да се бавят на

дадено място дълго след като телесното тяло е умряло. Колкото е по-силна е личността и волята ѝ, колкото повече насилие е упражнявала, толкова по-дълго ще остане — нужно е само едно необикновено надарено съзнание, за да я усети.

Ръш бавно прекара пръсти през косата си. Погледна Лоугън, отклони поглед, след това отново се втренчи в него. „Това развитие го развълнува — помисли си Лоугън. — Не очакваше да се случи нещо подобно. Изобщо.“

— Кой друг знае за това?

— Със сигурност Марч и Ромеро. Може би още един-двама... а може би не. Нали го знаеш Стоун. Пък и това не е точно изучена материя.

— А какво мисли жена ти?

— Не ѝ харесва. Същността е чужда и странна, предполагам и плашеца.

— Тогава защо продължавате да стоите? Ако жена ти е доведена да помогне за намирането на гробницата, а тя може да бъде намерена всеки момент, защо да остава тук?

— По лична молба на Стоун — обясни Ръш, отново понижавайки глас. — Мисля, че по две причини. Първо, още не сме намерили гробницата. А с неговия начин на мислене: всички, които могат да помогнат, да са му подръка, няма да я освободи, докато не е сигурен, че е намерил мястото.

Той замълча.

— Това е само една причина — подтикна го Лоугън.

Мина доста време, преди лекарят най-накрая да продължи.

— Мисията ѝ беше изменена, когато получихме... определени данни.

— Данни? — удиви се Лоугън.

Ръш не отговори — а и нямаше нужда да го прави.

— А, вероятно имаш предвид проклятието — досети се Лоугън. Сега и той вече шепнеше. — Какво точно е казал Нармер — или който и да е чрез Дженифър?

Ръш поклати глава.

— Моля, не питай. Предпочитам да не говоря за това.

Лоугън се замисли за миг. Вълнението, усещането за нещо чуждоземно не го бяха напуснали. Значи проклятието безпокоеше и

Стоун. Това беше единственото обяснение за промяната в мисията на Дженифър Ръш. Стоун не знаеше какво ще намери, когато стигне до гробницата. И искаше да е колкото е възможно по-подготвен, за да посрещне всяка евентуалност — и бе готов да приеме всяка помощ, която можеше да получи — дори от гроба.

— Моля те, поговори с нея — неочаквано го помоли Ръш.

В първия момент Лоугън не го разбра.

— Моля?

— Ще поговориш ли с Джен за всички тези... тъб... преминавания, които прави, за чувствата ѝ?

— Защо аз? — учуди се Лоугън. — Виждал съм я само веднъж, и то за кратко.

— Знам. Разказа ми. — Ръш се поколеба, преди да продължи. — Може да звучи странно, но съм сигурен, че ще ти се довери, дори ще се разкрие пред теб. Може би е свързано с работата ти или с нещо в поведението ти — направил си ѝ добро впечатление. — Отново се поколеба. — Джереми, трябва да ти кажа, че Джен никога не говори за своята клинична смърт. Останалите не мълкват, непрекъснато разправят за прехода в отвъдното и какво са преживели. А тя не продумва. Дори за базата данни на ЦИО. Разбира се, говорим за чувствителността, която ѝ беше дадена. Измерваме и се опитваме да класифицираме специалните ѝ умения — тя обаче никога не говори за самото преживяване. Чудя се дали... няма начин да я накараш да го сподели с теб.

— Не съм сигурен — поклати глава Лоугън, — но мога да опитам.

— Дано успееш, защото аз не искам да настоявам. — Ръш опипа яката на ризата си. — Истината е, че макар да се правя на смел, аз се тревожа за нея. Не мога да се преструвам, че след произшествието отношенията ни не са леко обтегнати. Опитах се да ѝ дам колкото може повече свободно пространство. Всичко, което мога да кажа, е... Всичко, което мога да кажа, е, че някога бяхме страшно близки. — Той замълча. — Още се обичаме много, но как да кажа... тя изпитва трудности да взаимодейства със света така, както го правеше преди. А откакто пристигнахме тук, се буди посред нощ, трепереща и вир-вода от пот. Когато я питам какво се е случило, тя просто махва с ръка и

казва, че било лош сън. А сега, с тези преминавания, на които Стоун държи... — Той обърна глава.

— Ще направя всичко възможно да помогна — обеща Лоугън.

Повече от минута Ръш остана загледан в една точка, после въздъхна, обърна се и стисна ръката на Лоугън, награждавайки го с мълчалива усмивка на благодарност.

## 28.

Когато Лоугън влезе в стола да закуси яйце на очи и кроасан, видя Тина Ромеро седнала сама в най-далечния ъгъл, приведена над един айпад.

— Мога ли да седна при теб?

Тя изръмжа, което можеше да мине както за „не“, така и за „да“. Лоугън прие последното за отговор, настани се на съседния стол, след това надникна в нейния айпад. Видя, че Тина решава кръстословицата на „Ню Йорк Таймс“.

— Дума със седем букви за вещь, в която се съхранява ножица? — попита тя, сбърчила вежди.

— Несесер.

Тя вкара думата и вдигна очи от екрана.

— И откъде, по дяволите, го знаеш?

— Кръстословицата в „Таймс“ е един от тайните ми пороци. Използват думичката много често.

— Ще я запомня — закани се тя и остави айпада. — Чух, че вчера си изиграл Хамлет.

— Какво? А, имаш предвид черепа?

Ромеро кимна.

— Чух как Марч се оплаква на един от любимците си. Усети ли някакви лоши вибрации?

— Изобщо не почувствах вибрации. — Лоугън срязва яйцето. — Изненадах се обаче в колко добро състояние беше черепът. Само няколко драскотини по темето и в една от орбитите.

— В очните орбити?

— Да.

— В коя?

Лоугън се замисли.

— Лявата. Защо?

Ромеро вдигна рамене.

Лоугън се сети за молбата на доктор Ръш от снощи.



— Какво смяташ за изпълнението на Дженифър Ръш вчера в салона?

— Мислих за това. Може ли картите да са белязани?

— Само ако този, който ги вдига, е в комбина с теб.

— В такъв случай беше забележително.

Лоугън кимна.

— Изглежда е твърде забележителна жена.

Ромеро отпи от кафето си.

— Съжалявам я.

Лоугън сбръчка чело.

— Защо?

— Защото просто не е редно да я довлекат чак тук след всичко, което е преживяла.

— Смяташ, че не е искала да дойде?

Ромеро вдигна рамене.

— Мисля, че е прекалено добра, за да му откаже каквото и да било.

Му? Лоугън се запита кого ли има предвид: Портър Стоун или съпруга ѝ?

Ромеро отново отпи от кафето си.

— Този вид работа може да изкара най-лошото у всеки. Виждала съм хора, които идват на разкопките от най-отвратителните подбуди. — Тя сниши глас. — Може би Итън Ръш върши най-полезната работа на земята, но на мен все пак ми се струва, че използва Дженифър Ръш като лабораторна мишка.

Лоугън се вторачи в нея. Нима намекваше, че Ръш експлоатира жена си — че използва нейното ужасно преживяване за своя полза? Истината беше, че той знаеше много малко за Центъра за изследване на отвъдното. Ръш сякаш много обичаше жена си. „Истината е — беше му казал той снощи, — че макар да се правя на смел, тревожа се за нея.“ За нея ли се тревожеше, или за това, че е толкова важна за неговия център?

Чу се сигналът на преносима радиостанция. Ромеро бръкна в чантата си, извади я и натисна комутатора.

— Ромеро. — Тя слуша известно време и изведнъж очите ѝ се ококориха. — По дяволите! Идвам веднага.

Хвърли радиото в чантата и скочи на крака, като блъсна стола да падне.

— Беше Стоун. Намерили са златната жила.

— Имаш предвид общия гроб?

— Да. Знаеш ли какво означава това? Че сме застанали точно над входа на гробницата. Стоун е изпратил всички водолазни екипи да работят. Обзалагам се на по питие в „Оазис“, че след час и половина ще намерим гробницата. — Като каза това, тя се втурна навън, а Лоугън трябваше да подтичва, за да не изостане.

## 29.

Тина Ромеро сбърка със седем минути. След малко повече от час и половина екипът водолази докладва, че са намерили нещо, което прилича на естествена цепнатина в дъното на Ал Суд — на двайсет метра под водната повърхност — изцяло запълнена с големи скални блокове. Като остави един-единствен археологически екип водолази при общия гроб с костите, ръководен от Фенуик Марч, Стоун изпрати всички останали при цепнатината. От командния център Лоугън наблюдаваше развитието на събитията на големите плоски плазмени монитори, чието захранване с кадри се режисираше от Кори Лендау. Той си остана флегматичен въпреки царящото наоколо осезаемо възмущение.

Изображенията от видеокамерите, монтирани на шлемовете на водолазните костюми, бяха зърнести и изкривени. Въпреки това самото гледане ускоряваше пулса на Лоугън.

Тесни лъчи светлина от фенерчетата пронизваха черната кал и тиня по дъното и очертаваха отвора във вулканичната скала: висок два метра и половина и широк метър и двайсет. Имаше формата на котешко око и беше затрупан плътно с големи скали. Екипите водолази се опитваха да измъкнат камъните, но без успех: собствената им тежест и подобната на лепило тиня на Ал Суд с течение на годините ги бяха слели в една почти еднородна маса.

— Тук Танго Алфа — се чу безтелесен глас от високоговорителите. — Няма радост.

— Разбрано, Танго Алфа — отговори гласът на Портър Стоун отнякъде другаде в Станцията. — Използвайте сока.

Радиостанцията отново изпука.

— Тук Танго Алфа, разбрано.

Лоугън се обърна към Ромеро, която стоеше до него и също беше залепила поглед в мониторите.

— Сок? — попита той.

— Нитроглицерин.

— Нитроглицерин? — учуди се Лоугън. — Това умно ли е?

— Никога не излиза без него от вкъщи — изкиска се Ромеро. — Ще се учудиш, като разбереш колко често се е налагало на Стоун да го използва в разкопките. Няма причини за тревога. Един от нашите водолази е бивш „тюлен“, истински артист във взривяването. Прави го с хирургическа точност.

Лоугън продължи да се вслушва в разговорите по радиостанцията. Когато един от водолазите при входа на гробницата пусна маркиращ буй, Стоун, който очевидно беше при Франк Валентино край Търбуха, изпрати сапъора с нитроглицерина. Лоугън и Ромеро гледаха на мониторите как мъжът внимателно подрежда лесно избухващото вещество край затворената от скали цепнатина. След като постави кесиите от черна гума с размерите на гуда, от които излизаха детониращи шнулове, той отиде при останалите водолази, отдалечили се на почетно разстояние.

— Зарядите поставени — чу се металическият глас на водолаза от високоговорителя.

— Чудесно — каза Портър Стоун. — Взривявай.

Настъпи мигът, в който сякаш цялата Станция затаи дъх. След това се чу ниско бумтене и всичко около Лоугън леко се разлюля.

— Говори Редфърн. Аз съм в Гарвановото гнездо. Видях маркиращия буй.

— Можеш ли да определиш точното местоположение?

— Мога. Един момент. — Настъпи мълчание. — Сто и двайсет метра право на изток. Приблизително на осемдесет и седем градуса.

— Ще е нужно време тази тинеста кал долу да се утаи отново. — Ромеро кимна към мониторите. — Хайде да вървим. Мисля, че има нещо, което би искал да видиш.

— И какво е то?

— Още едно от чудесата на Портър Стоун.

Тя го поведе навън от Бялото крило, след това през Червеното, после по виещия се коридор на Кафявото до вратичка, от чието прозорче се разкриваше безкрайната гледка на Суд. От нея се излизаше до стълба, която водеше към тясна дървена пътека, издигната сякаш на кокили и обикаляща целия купол от насмолен брезент на Кафявото крило. Лоугън последва археоложката по стълбата и от този наблюдателен пункт се спря да огледа. Първо дяволската плетеница на

Ал Суд, а после миниатюрния град, който подслоняваше тяхната експедиция. Над Червеното крило се издигаше висока тясна тръба, която завършваше с малка площадка с перила. Това, каза си Лоугън, трябва да е Гарвановото гнездо.

Той се обърна към Ромеро.

— Гледката си я бива. А какво трябваше да видя аз?

Тя му подаде тубичка репелент.

— Почакай и ще разбереш.

Още докато говореше, Лоугън чу боботенето на двигатели. Бавно откъм Зеленото крило се появиха двете големи лодки с въздушен винт. И двата плавателни съда с дължина два метра и половина сега бяха оборудвани със странни съоръжения, които приличаха на съчетание между снегорин и плуг. Те бяха монтирани на носовете на лодките и бъкаха от цял арсенал верижни триони и извити куки, протегнати напред като бушприт. След двете лодки плаваше цяла армада от по-малки плавателни съдове: джетове и малки лодки. Докато Лоугън наблюдаваше представлението, по-големите плавателни съдове започнаха да маневрират и заемат позиции точно пред тях. Мъже и жени тичаха по кърмите, крещяха указания и заповеди, докато на здравите кнехтове по Кафявото, Червеното и Синьото крило се връзваха дебели корабни въжета.

Лоугън надникна да види какво става на една от по-малките лодки. Вадеха друго въже от дълбините на Ал Суд и го навиваха около един шпил. По въжето бяха увиснали клони, гъста черна кал и филизи, които му придаваха вид на дебел корен.

Лоугън кимна към лодките.

— Какво правят?

Ромеро се усмихна.

— Вдигаме котва.

Започна суетня, чуха се високи заповеди. Изведнъж двигателите на двете най-големи лодки изреваха едновременно и те поеха бавно напред. За миг Лоугън беше завладян от странно усещане, което в началото не можа да разбере. После се сети. Те — това ще рече цялата Станция, с всички свои шлепове, понтони, пътеки, скрубери за метан, генератори — всичко това се движеше.

— Мили боже! — измърмори той.

Сега разбра какво е предназначението на странните устройства на носовете на двете големи лодки с въздушен винт. Те бяха истински снегорини: снегорини за разбутване на почти непроницаемата плетеница тресавищна растителност. Чуваше рева и воя на верижните триони. По-малките лодки се стрелкаха насам-натам около и зад големите, помагаха в отстраняването на упорити стволоче или участваха в срязването на дебелите слоеве гниеца растителност с газови триони и я изблъскваха с лостове и куки.

Бавно, сантиметър по сантиметър, Станцията запълзя напред в източна посока. Лоугън погледна назад и видя как тресавището се затваря отново в техния килватер, както локвата след преминаването на детско колело, и изтрива всяка следа от тяхното плаване.

— Придвижваме се към гробницата, нали? — заключи той.

Ромеро кимна.

— Защо? Сега, след като знаем къде е, защо просто не се гмуркат от настоящото ни местоположение?

— Защото Стоун не работи така. Би било неефикасно, бавно и ако се замислиш, малко... непрактично. Не забравяй, че входът към гробницата е на двайсетина метра под водата, покрит с дебел слой кал и тиня. Как да влезеш? Как да опазиш артефактите от гнилоча на Ал Суд?

Лоугън я изгледа.

— Не знам — отговори той, надвиквайки рева на лодките с въздушен винт и воя на газовите триони.

— Поставяш въздушен шлюз на входа на гробницата. След това разполагаш пъпна връв.

— Пъпна връв?

— Тръба с ширина метър и осемдесет, пъпна с въздух под налягане, по която вървят кабелите за ток и осветление, със стъпенки и ръкохватки. Единият край влиза във въздушния шлюз, а другият излиза в Търбуха. Калта се изсмуква от вътрешността и налягането се изравнява. И накрая имаме сух и безопасен път до и от гробницата на Нармер.

Лоугън можа само да поклати глава пред дързостта на подобна конструкция. Още едно от чудесата на Портър Стоун — така го беше нарекла Тина, и не бъркаше.

— Ще мине час, докато хвърлим котва над гробницата — каза тя.  
— Калта сигурно вече се е утаила след експлозията. Искаш ли да слезем да видим какво става долу?

В командния център Кори Лендау с готовност започна да прехвърля записите, предавани от камерите на различните водолази, докато Тина не му каза да спре.

— Този. Кой е това?

Лендау се взря в горния край на монитора.

— Делта Браво.

— Можеш ли да се свържеш по радиото с него?

— Разбира се. — Лендау завъртя някакво копче, после ѝ подаде микрофона.

— Делта Браво — каза тя в микрофона. — Говори доктор Ромеро. Чуваш ли ме?

— Силно и ясно.

— Можеш ли да се доближиш до входа и да го обходиш с камерата?

— Разбрано.

Изгледаха мълчаливо кадрите. Скалите сега бяха или взривени, или извадени и вече се виждаше навътре в цепнатината на вулканичната скала. На светлината на фенерите на водолазите изглеждаше плътно затворена от слоеве камъни, които образуваха здрава изправена фасада, стена, издигната в естествената скална кухня.

— Моля по-близо — почти шепнешком помоли Ромеро.

Изображението се уголеми.

— Мили боже, това прилича на гранит! Досега учените смятаха, че Неджерихет е първият египетски фараон, който надраства стените от кирпичени тухли.

— Нармер е искал да остане вовеки веков — подхвърли Лоугън.

Ромеро вдигна отново микрофона.

— Делта Браво, моля отново панорамен кадър нагоре.

Камерата бавно се плъзна нагоре по каменната фасада.

— Ето там! — изкрещя Ромеро. — Спри. Близък план.

Неясното от калта и зърнесто изображение се оказа нещо, закрепено за гранита и едната страна на оригиналната скала: ромбовиден диск, нашарен с йероглифи.

— Какво е това? — любопитства Лоугън.

— Некрополен печат — обясни Ромеро. — Удивително. Не съм чувала толкова стара гробница да има подобен печат. И както виждаш, цял е. Няма разбиване, няма оскверняване.

Избърса длани в панталоните си, после взе отново микрофона. Лоугън забеляза, че ръцете й леко треперят.

— Делта Браво, искам да те помоля за още нещо.

— Казвай.

— Панорамен кадър надолу, към основата на тази стена.

— Разбрано. Но има скали и отломки, които още не сме почистили.

Те гледаха как камерата бавно се мести надолу по лицето на обработения камък. От време на време облаци кал и тиня скриваха всичко и Ромеро помоли водолаза да вдигне камерата малко нагоре. Тогавя отново, напълно неочаквано, му нареди да спре.

— Точно там! Задръж!

— Аз съм при основата на стената — съобщи водолазът.

— Знам.

Показа се друг непокътнат некрополен печат. Този беше по-голям от първия. На него имаше изписани само два йероглифа.

— Какво означават? — попита тихо Лоугън.

— Серех. Най-ранното изображение на царско име, използвано в египетската иконография. Картушите стават нещо общоприето едва по времето на Снофру, баща на Хуфу.

— А името? Можеш ли да разчетеш името в сереха?

Ромеро облиза устни.

— Това са символите за морска котка и длето. Фонетичното представяне на името Нармер.



## 30.

— Колко ще продължи? — попита Лоугън.

Вече беше вечер и двамата с Ръш пресичаха почти пустите коридори на Кафявото крило.

— Продуктивния период ли имаш предвид? — уточни Ръш. — Ако имаме късмет, пет минути. Времето за въвеждане обаче е много по-дълго.

Лекарят спря пред затворена гола врата, след това се обърна към Лоугън.

— Има няколко основни правила. Говори тихо и спокойно. Не прави резки движения. Не прави нищо, което може да разруши или наруши обкръжаващата среда — никакво усилване или намаляване на осветлението, никакво преместване на столове и оборудване. Разбра ли?

— Напълно.

Ръш кимна доволно.

— В Центъра за изследвания на отвъдното научихме, че преминаванията са много по-успешни, когато са предизвикани от околната среда на изпадалия в клинична смърт.

— Околната среда ли? Не разбирам.

— Симулиране на действителното преживяване. Това се постига с изкуствена кома — разбира се, съвсем лека. Плюс психомантетични техники. Ще видиш какво имам предвид.

Лоугън кимна. Знаеше, че психомантеумите са помещения или кабинни, които често са покрити с огледала и са много тъмни, построени така, че да предизвикат транс или състояние на отворено съзнание у обитателя, като по този начин помагат да се отвори портал или канал към света на духовете. Психомантеумите са изобретени от древните гърци, а днес в Америка и други страни още има няколко действащи, помагайки, както мнозина вярват, да се установява връзка с онези, които са продължили напред. Лоугън се сети за огледалото, което беше видял първия ден в помещението за наблюдение, където

бяха Дженифър и Итън Ръш. Точно то беше едно от нещата, които му помогнаха да се досети защо жената е в Станцията.

— Ефекта на Ганцфелд<sup>[1]</sup> ли предизвикваш? — попита той.

Ръш го изгледа с любопитство.

— Лекарствата го правят излишен — обясни той. — А сега, моля те, наблюдавай внимателно. Говори колкото можеш по-малко. После ще обсъдим всичко. Колкото повече знаеш, толкова повече можеш да й бъдеш от помощ.

Лоугън кимна.

— И още нещо — не очаквай никакви откровения. Не очаквай онова, което ще чуеш, да има смисъл. Понякога се налага дълго да анализираме свалените записи, за да схванем смисъла, ако изобщо успеем. — След като каза това, Ръш тихо отвори вратата и влезе в помещението.

Лоугън го последва. Позна стаята. Ето го болничното легло, а около него стойки с медицинско и друго оборудване. Ето го и голямото огледало на стената пред леглото, лъснато до блясък. Осветлението беше приглушено, точно като първия път, когато случайно попадна на стаята.

Дженифър Ръш пак лежеше в леглото с болнична пижама. Кабели за ЕКГ се точеха от ръцете и гърдите; към главата й бяха закрепени енцефалографски кабели. Червените и сивите ивици по медицинските кабели изглеждаха не на място на фона на косата й с канелен цвят. От вътрешната страна на едната китка бе поставен абокът за венозни вливания. Тя погледна Ръш, после Лоугън и леко се усмихна. Очите й гледаха замаяно, сякаш беше упоена.

За изненада на Лоугън в горния край на леглото стоеше Стоун, едната му ръка лежеше върху рамото на Дженифър. След окуражително потупване той се дръпна настрана. Кимна на Лоугън, после се обърна към Ръш.

— Ще я попиташ ли? — попита той тихо. — За портата?

— Да — отговори Ръш.

Стоун го изгледа, сякаш обмисляше дали да продължи да говори. Накрая само кимна мълчаливо за довиждане и тихо излезе от стаята.

Ръш посочи на Лоугън да седне близо до горния край на леглото. В продължение на около пет минути лекарят беше зает да свързва различните апарати, да настройва монитори, да проверява датчици.

Лоугън седеше безмълвно, попивайки всичко. Стаята миришеше слабо на тамян и смирна.

Най-накрая Ръш се доближи до леглото със спринцовка в ръка.

— Джен — каза той тихо, — сега ще ти бия пропофола.

Жената не отговори.

Ръш пъкна иглата в абоката. Дженифър лежеше неподвижно като мъртвец. Лоугън погледна към мониторите над горния край на леглото и видя, че кръвното ѝ налягане спадна, а дишането и пулсът ѝ се забавиха може би наполовина.

Ръш внимателно следеше физическото ѝ състояние чрез мониторите в долния край на леглото. Двамата мъже мълчаха. След няколко минути Дженифър слабо помръдна, Ръш веднага закрепил два диска, покрити с памук, на слепоочията ѝ.

Лоугън го гледаше с мълчалив въпрос в очите.

— Стимулатор на мозъчната кора — обясни лекарят. — Стимулира дейността на епифизната жлеза.

Лоугън кимна. Проучвания бяха потвърдили, че неврохимичните секрети на епифизната жлеза увеличават екстрасензорните и ясновидските способности.

Ръш се върна пред гората от монитори за наблюдение в долния край на леглото. В продължение на още две минути той наблюдаваше как жена му се отнася в състояние на полусъзнание. След това се доближи и вкара втора спринцовка в абоката.

— Още пропофол? — попита тихо Лоугън.

Ръш поклати глава.

— Бензодиазепин. Заради неговото амнезийно въздействие.

Амнезийно въздействие, учуди се Лоугън. Защо?

Докато се приближаваше към горния край на леглото, Ръш измъкна два предмета от джобовете на престилката си. Лоугън видя, че единият беше офталмоскоп, а за негова изненада другият се оказа дървен на вид амулет от чисто сребро. Малка свещ беше сложена в горния му край. Ръш прегледа зениците на Дженифър с офталмоскопа, запали свещта и лекичко залюшка амулета на верижката му между жената и огледалото.

— Искам да се вгледаш в амулета — каза той с нисък, успокоителен глас. — Не гледай нищо друго. Не си представяй нищо друго. Не мисли за нищо друго.

Той продължи да мърмори нареждания. Лоугън разбираше какво прави: стандартна процедура за хипноза, позната като въвеждащ текст за фиксиране на погледа. В този момент текстът се промени.

— Сега започни да дишаш бавно и дълбоко. Позволи на крайниците си да се отпуснат. Отпусни врата. Отпусни раменния пояс. Отпусни ръце: първо пръстите, след това китките, след това подлакътниците, след това горната част. Сега отпусни стъпалата. А сега идва ред на краката.

Минута или може би две в помещението цареше пълна тишина, нарушавана единствено от лекото дишане на Дженифър Ръш.

— А сега отпусни мозъка. Остави го да се рее свободно. Пусни съзнанието си на свобода. Нека тялото ти се превърне в празна, непритежавана от никого черупка.

Седнал в стаята, която миришеше на сандалово дърво, Лоугън наблюдаваше процедурата. Ръш загаси свещта и остави амулета настрана. Тихо се върна в долния край на леглото и провери мониторите. След това отиде отново в горния край до нея и зачака.

Дишането на Дженифър Ръш стана по-шумно, едва ли не хъркаше. Помещението сякаш притъмня, все едно се спускаше странна, древна мъгла.

Изведнъж Лоугън почувства тревога. Не знаеше защо, поне не точно, но инстинктът му започна да дава сигнал за тревога пета степен. Трябваше да напегне всички сили, за да не скочи и да побегне. Усещаше сърцето си да блъска, беше му трудно да се контролира.

Дишането откъм леглото стана още по-шумно.

Ръш включи дигиталния диктофон, който беше сложен на лавица до леглото. Бавно се наведе и зададе въпрос.

— С кого разговарям?

Устата на Дженифър се раздвижи, като че се опитваше да оформи думи. Юмруците ѝ се свиха сякаш от това усилие.

— С кого говоря? — попита Ръш отново.

От устата на Дженифър Ръш се чу съскане.

— Нут — каза тя със сух, далечен глас. Или може би беше „Сет“. Лоугън не беше сигурен. Единствено бе сигурен, че за произнасянето на тази сричка бяха нужни огромни усилия.

— С кого говоря? — попита Ръш за трети път.

Устата на Дженифър отново замърда.

— Ггг... говорител... на Хор.

Ръш регулира диктофона. Очевидно беше окуражен.

Лоугън обаче не се чувстваше така. И не само заради усещането на хлад от злото, което се беше вмъкнало в стаята — много наподобяващо усещането, което беше изпитал в деня, когато избухна пожара в генератора. А и заради очевидно голямото физическо и психическо усилие, на което беше подложена Дженифър Ръш.

— Можеш ли да ми кажеш за печата? — попита Ръш. — Първата порта?

— Първата... порта — повтори тя.

— Да — потвърди Ръш. — Какво трябва да направим...

Внезапно очите на Дженифър се изцъклиха, бялото им изглеждаше отвратително зелено на слабата светлина от уредите. Жилите на врата ѝ се удебелиха като корабни въжета.

— Неверници! — просъска тя. — Врагове на Ра!

Главата ѝ се повдигна заплашително от леглото; някои от кабелите на електроенцефалографа се откъснаха и паднаха.

— Напуснете това място. Иначе Онзи, чието лице е извърнато назад, ще се нахрани с кръвта ти и ще отнеме млякото от устата на децата ти. Основите на къщата ти ще бъдат строшени и ти ще умираш безкрайно във Външния мрак!

Лоугън скочи от стола си. Гласът ѝ беше много по-ужасен от прост съскащ шепот. Инстинктивно протегна ръка, за да я докосне успокоително, но в момента, когато неговата кожа докосна нейната, беше изненадан от проблясване подобно на светкавица, отново почувства присъствието, неумолимо, яростно ожесточено, омразата се излъчваше от отвъдното срещу тях. С удивено изръмжаване се отпусна отново на стола. Както започнаха неочаквано, така внезапно думите спряха. Дженифър Ръш млъкна. Главата ѝ падна обратно върху възглавницата и се обърна настрана.

— Това е — обяви Ръш. Спря диктофона и се върна при мониторите в долния край на леглото. Изглежда, не беше забелязал кратката драма, която преживя Лоугън.

Лоугън потърка челото си с пръсти.

— Това типично ли е?

Ръш поклати глава.

— Първото преминаване... имам предвид първото, което установи контакт, беше полезно за нас. Помогна ни да определим точното местоположение на гробницата, защото ни даде точка за триангулиране. След това обаче... — Ръш въздъхна. — Сякаш същността разбира кои сме и защо сме тук.

Лоугън погледна Дженифър Ръш, просната възник на леглото. Почувства се като още по-голям глупак. Как бе могъл да предположи, че подобни преживявания са й приятни, и дори я поздрави за нейните способности. Погледна към Ръш.

— Цялата тази травма... наистина ли е нужна?

Ръш отвърна на погледа му.

— Повечето психични контакти в психомантеумите в ЦИО са приятни. В тях участват любими хора, които наскоро са починали. Това... тук е много различно. Не забравяй, че Дженифър няма да си спомня много от истинското преминаване. За това ще се погрижи бензодиазепинът. В следващите дни ще опитаме още няколко преминавания. Ако те не се окажат полезни, тогава... — Той вдигна рамене.

Лоугън погледна отново жената на леглото. Знаеше, че някои хора, особено Марч, си мислеха, че тя се преструва, парадирва, може би по настояване на нейния съпруг, който като директор на ЦИО можеше само да спечели от това. Ала след като сам видя преминаването, беше напълно сигурен, че в него няма нищо фалшиво. Нещо — всъщност някой беше говорил с тях чрез Дженифър Ръш. Някой, който беше много, много ядосан.

Ръш си отбеляза нещо в бележника, взе няколко инструмента.

— Тя сега ще си почива — каза той. — Както сам ще видиш, много бързо се възстановява. — Посочи с пръст към апаратите, подредени пред него. — Джереми, искам веднага да вкарам в компютъра някои от тези данни. Нали ще останеш с нея за минутка или две, докато пусна анализа?

— Разбира се — съгласи се Лоугън и проследи с поглед как Ръш прибра дигиталния си диктофон и излезе от стаята.

Минута или две в стаята цареше тишина. Лоугън, все още разтърсен, се опитваше да се успокои и да се съсредоточи върху оценката и разбирането на онова, което току-що беше видял. В този

момент усети слабо помръдване от леглото, обърна глава и видя, че Дженифър Ръш го гледа.

— Как се чувстваш? — попита я той.

Тя само поклати глава. Внезапно протегна ръка и стисна силно китката му, почти болезнено. Той се напрегна, защото се страхуваше от друг прилив на чувства, но нищо не последва.

— Доктор Лоугън — заговори тя, — когато бяхме в салона, казах, че съм преживяла онова, което преживява всеки, преминаващ отвъд.

— Да — потвърди той.

— И е истина. В началото беше така. После обаче видях неща, които са напълно различни. Напълно различни — повтори тя.

Хватката ѝ стана още по-силна, кехлибарените ѝ очи не изпускаха неговите. Имаше нещо в това лице и в тези очи, което не можеше да разчете.

— Помогни ми — внезапно прошепна тя толкова тихо, че едва я чу. — Помогни ми.

Вратата изтрака. Тя веднага пусна ръката му, задържа още няколко секунди очите си впити в неговите. В момента, когато вратата се отвори, тя бавно се отпусна на леглото и изгуби съзнание.

---

[1] Метод, целящ установяване на телепатични способности на лицето. — Б.пр. ↑

## 31.

Лоугън седеше на бюрото си в своя малък кабинет в Кафявото крило, вторачен в екрана на лаптопа, без всъщност да го вижда. Беше много късно — почти два сутринта — но още се чувстваше твърде развълнуван, за да спи.

В своята кариера на енигмолог Лоугън беше преживявал много необичайни и понякога опасни неща. Беше катерил Хималаите в търсене на йети. Беше се спускал на дъното на шотландските езера във водолазна камбана. На всеки десетина развенчавания на духове и спектрални присъствия имаше поне едно, което не можеше да бъде обяснено с помощта на науката. Беше присъствал на три ритуала по екзорсизъм. Ала нищо в неговия голям опит не му беше причинявало подобно усещане за безпокойство като невидимото присъствие, което тази вечер беше усетил край леглото на Дженифър Ръш.

Той се размърда на стола си, взе разпечатката от „преминаването“:

(Начало 21:04:30)

В.: С кого разговарям?

В.: С кого разговарям?

О.: Неразбираем отговор.

В.: С кого разговарям?

О.: Аз съм говорител на Хор.

В.: Може ли да ми кажеш за печата? Първата порта?

О.: Първата порта.

В.: Какво трябва да направим...

О.: Неверници! Врагове на Ра! Напуснете това място.

Иначе Онзи, чието лице е обърнато към гърба, ще се нахрани с кръвта ти и ще отнеме млякото от устата на децата ти. Основите на къщата ти ще бъдат строшени и ти ще умираш безкрайно във Външния мрак!



(Край 21:07:15)

„Основите на къщата ти ще бъдат строшени.“ Това беше част от Нармеровото проклятие, което Тина Ромеро му беше превела. Лоугън се запита колко знае, ако изобщо има представа, Дженифър Ръш за проклятието. Анкавайт — Онзи, чието лице е извърнато назад. Бог на кошмарите и злото, който живее Навън, „в безкрайната нощ“.

Навън. Ал Суд.

През последните няколко дни Лоугън беше правил проучвания на египетските проклетия с помощта на специален компютър във външния офис на Стоун и сателитна интернет връзка. Те имаха дълга и шарена история, която далеч надхвърляше сензациите на жълтите вестници за фараон Тутанкамон и Хауърд Картър. Разбира се, Лоугън и преди се беше сблъсквал с проклетия: в Гибралтар, Естония, Ню Орлиънс. Във всеки от тези случаи имаше противоотрова, антипроклятие: някакъв метод за отблъскване или обезсилване на проклятието. С гробниците в Древен Египет не беше така. Въпреки цялото четене, въпреки ровенето, изглежда съществуваше само един метод за обезсилване на тези проклетия — да се стои далеч от тях.

Мислите му неудържимо се връщаха към Дженифър Ръш: как почти отчаяно се беше вкопчила в неговата китка, как го погледна, когато го помоли за помощ. Сякаш очите му се бяха отворили и той беше видял нея и нейната ужасна уязвимост за първи път.

„Реших, че може да е полезно за Дженифър — беше казал Ръш. — Да ѝ дам възможност да използва дарбата си по положителен начин.“ Как обаче можеше онова, на което беше станал свидетел, да бъде някому от полза?

На вратата се почука. Лоугън се обърна. Сякаш повикан от неговите мисли на вратата стоеше Итън Ръш.

— Влизай — покани го той.

Ръш влезе. Кимна почтително, като ученик, който знае, че е направил беля, и се отпусна на стола пред бюрото.

— Някакви идеи? — попита след кратко мълчание.

— Мисля, че на жена ти трябва да се спестят всякакви по-нататъшни преминавания.

Ръш се усмихна леко, после вдигна рамене, сякаш искаше да подсказе, че това не зависи от него.

— На мен също не ми харесва. Но на Стоун трудно се отказва. А и Дженифър винаги е била сговорлива.

— И преди това не си виждал нищо подобно? По време на своите проучвания в Центъра за изследване на отвъдното?

— Нищо с подобна сила. И нищо от подобна... времева дистанция. Както вече ти казах, повечето преминавания се отнасят до наскоро починали хора, обикновено роднини, които са живели в близост. Но не бива да се забавя, че Джен има уникален талант. — Ръш поклати глава.

— Спомена времевата дистанция. Значи смяташ, че който и да говори чрез нея, може да е съвременник на построяването на гробницата?

— Не знам. — Ръш изглеждаше объркан от въпроса. — Изглежда невероятно. Но от друга страна, каква друга духовна сила може да бъде открита в това отдалечено място? — Той помълча малко. — А ти какво мислиш?

Известно време Лоугън не отговори.

— По-рано, когато предположих, че жена ти е установила връзка с Нармер, се пошегувах. Сега съжалявам за това. Във всеки случай, който и да говори чрез Дженифър, не мисля, че е Нармер. Нали знаеш, древните египтяни са смятали, че след смъртта душата продължава да съществува във вечността. Стига да познаваш тайните ритуали и да си донесъл в гробницата си всичко нужно за един физически, земен живот, твоята душа — Ба, и нейният дух защитник Ка, ще намерят пътя за следващия свят. — Той се замисли. — Ясно е, че Нармер го е направил, преминал е в следващото царство. Така че, онзи, който говори чрез жена ти, вероятно е някой друг, неспокойна душа, която се носи из света на духовете и някак е свързана с това място.

— Но толкова древна душа... — Ръш замълча, преди да заговори отново. — Как е възможно подобно нещо? Искам да кажа, че аз измежду всички хора, след като съм видял онова, което съм видял в центъра, би трябвало да го повярвам. Не бих довел Джен чак тук, ако смятах, че е невъзможно. Нашите собствени проучвания показаха, че теоретично е възможно. Обаче как... — Той потъна в мълчание.

— Съществуват безброй теории, които може да помогнат в обясненията — отбеляза Лоугън. — Смята се, че голямото зло остава в духа дълго след като физическото тяло е умряло. Колкото по-голямо е това зло, толкова по-дълго неговото въздействие съществува — може лесно да се сравни с периода на разпад на радиоактивните материали. Твоята жена с нейната необикновена чувствителност може като нищо да играе ролята на канал за подобно влияние. Трябва да мислиш за нея като за ветропоказател, още по-добре като за несъзнателен и неволен гръмоотвод. Гръмоотводът нищо не прави по своя воля — той просто привлича.

— Привлича кого? — попита Ръш.

— Кой може да каже? Някого от мъртвите жреци? Някого, когото са оставили да пази гробницата? Може дори да е някой, умрял тук преди стотина години, а не преди пет хиляди.

— При първото успешно преминаване обаче тя каза няколко конкретни неща за мястото, които ни помогнаха.

— Ти спомена това и преди. — Лоугън се размърда на стола си. — Мога ли да видя разпечатките?

— Ще видя какво мога да направя.

— Също така искам копия от вашите досиета в ЦИО.

— Кои досиета?

— Които ми дадеш. Описание на експерименти, лекарски доклади, интервюта с лица, подлагани на тестове.

— Важно ли е това?

— Нали ме помоли за помощ? Колкото повече науча за вашата работа и за преживяното от Дженифър и останалите, толкова по-добре ще бъда подготвен да ѝ помогна.

Ръш обмисли казаното. После кимна бавно.

— Ще ти запиша едно дивиди. Нещо друго?

— Да. Защо Първата порта е толкова важна?

— Първата порта ли? — Ръш изглеждаше изненадан от това прескачане на мисълта. — Ами тя е запечатаният вход към гробницата. Стоун търси всякаква помощ за безопасно проникване през нея.

— Безопасно проникване? Значи го е страх от капан — отбеляза Лоугън.

Ръш кимна.

— Нармер е положил невероятни усилия да обезопаси гробницата си. Не ми се струва вероятно без битка да предаде ключовете.

## 32.

Кабинетът на Портър Стоун отново изглеждаше безупречно чист и минималистки, както и първия път, когато Лоугън влезе в него. Единствената разлика, която сега забеляза, беше, че самотната страница от календар с текущия месец бе махната от стената и сега тя бе гола.

Стоун, който говореше по радиостанцията, я изключи, когато Лоугън прекрачи прага.

— Джереми, моля, седни.

— Благодаря.

Стоун огледа Лоугън от главата до краката с хладните си преценяващи очи.

— И така, за какво искаш да говорим?

— Разбирам, че нещата се развиват много добре.

— Много съм доволен от нашия напредък. Връзката с гробницата — въздушният шлюз, вече е закрепен на околните скали. Пъпната връв е положена от Търбуха до въздушния шлюз. Снабдена е с енергия и херметизирана. Връзката е здрава — проведохме множество тестове. Свалихме петстотинхерцов проникващ в земята радар, който се управлява дистанционно. Той и акустичните сензори за звуково изобразяване, изглежда, са открили три помещения зад Първата порта, разположени едно зад друго.

Макар че разказваше за откритието на неговия живот, Стоун говореше спокойно, езикът на тялото му също не се промени. Само блясъкът в коравите му сини очи подсказваше какво изпитва в действителност.

— Всичко е подготвено — продължи той. — Време е да строшим печата и да влезем в гробницата.

Лоугън прокара пръсти през косата си.

— Кой ще проникне пръв?

— Тина. Доктор Марч, Итън Ръш. Няколко от момчетата на Франк Валентино за хамалската работа. Разбира се, и аз. — Той се

усмихна. — Това е една от ползите, че финансирам тази малка експедиция.

— Аз бих препоръчал още един човек — подхвърли Лоугън.

Веждите на Стоун се вдигнаха почти до линията на косата.

— Така ли? И кой е той?

— Аз.

Усмивката на Стоун бавно избледня.

— Съжалявам, но това няма да е възможно. Пък и защо трябва да те вземам при това първо проникване?

— Причините са много. Едната е, че такава е служебната ми характеристика. Доведе ме тук да изследвам различни странни феномени. И двамата имаме силни подозрения, че гробницата може по някакъв начин да е отговорна за тях. Притежавам единствената по рода си квалификация да документирам това събитие. А знам, че подобна документация в бъдеще ще бъде важна за теб.

— Да, обаче защо не почакаме, докато гробницата не бъде стабилизирана?

— Защото, ако наистина има действащо проклятие — независимо от формата, под която ще се разкрие — аз би трябвало да съм там от самото начало. Спомни си началните думи на Нармеровата клетва: „Всеки човек, който посмее да влезе в моята гробница“. Още никой не е влязъл в гробницата, а Станцията вече е изложена на влиянието на необясними феномени. Има голяма вероятност предреченото от проклятието да се случи при това проникване.

— Така е — съгласи се Стоун. — Но това е същевременно още един довод да изчакаш. Няма нужда безпричинно да те излагаме на опасност.

— И аз като всички останали съм подписал документите за освобождаване от отговорност и наказание. Итън Ръш се погрижи за това. — Лоугън се премести напред със стола си. — Доктор Стоун, има и още един довод за моето участие. Никой не знае какво се крие от другата страна на портата. Измежду всички в тази Станция обаче аз съм най-подготвеният да се справя с него. Видяхте биографията ми. Знаете срещу какви, да ги наречем неестествени, феномени съм се изправял в миналото. Привикнал съм към подобни явления, доколкото човек изобщо може да привикне. Честно казано, виждал съм неща,

които ще съкрушат човек с по-малък опит. Аз съм ви нужен точно защото не знаем какво се крие зад портата.

Стоун вторачи в него пронизващ поглед.

— Забравяш, че и аз не съм съвсем новак в подобни неща. Строшил съм достатъчно печати на гробници.

— Не и на гробница с проклятие като това. — Лоугън си пое дълбоко дъх. — Доктор Стоун, позволете ми да си върша работата.

Археологът продължи да го гледа изучаващо. След малко хитрата усмивка отново грейна на лицето му.

— Точно в осем сутринта — нареди той. — И не закъснявай!

## 33.

Лоугън беше видял района на Търбуха за последен път в деня на произшествието с водолаза. Тогава голямото кънтящо помещение беше претъпкано. Днес имаше още повече хора. Поне десетина души наблюдаваха цяла стена с апаратура, а малка армия от техници и помощници се бяха струпали в центъра около ямата. Всички приказваха възбудено.

Лоугън бавно се приближи до тях. Големият плосък екран, на който преди се виждаше координатната мрежа от квадратчета по тресавищното дъно, сега беше тъмен, защото беше изпълнил задачата си. Високи стативи с натриеви прожектори бяха насочени към отвора. Когато се приближи, различи Тина Ромеро сред тълпата. Тя също го забеляза, измъкна се от групата и се приближи.

— Чух, че си се самопокачил — подхвърли тя. — Стоун май наистина си пада по теб.

Лоугън вдигна рамене.

— А по какво не си пада?

— Списък ли искаш?

Разговорът беше шеговит, но Лоугън долови известна острота в тона ѝ. Знаеше как се чувства, защото изпитваше същото. Огромно възмущение, че е тук за може би най-голямото археологическо откритие, откакто Шлиман беше намерил Троя. Ала същевременно дълбоко и пронизващо безпокойство какво може да им е приготвил фараон Нармер.

Портър Стоун стоеше встрани с Франк Валентино. Погледна часовника си и каза нещо на италианеца, който веднага вдигна мегафона.

— Внимание! — излая началникът на разкопките. — Моля, прекратете разговорите. Всички по местата си.

Бавно, на групи от по двама-трима, хората започнаха да се отдалечават от отвора на Търбуха. Стоун и Валентино се доближиха до



тях в компанията на двама плещести общи работници. Стоун кимна на Тина и Лоугън.

— Готови ли сте?

— Да — отговориха двамата едновременно.

— Ето как ще подходим. Хората на Валентино ще тръгнат първи, след тях аз, Тина, доктор Марч, доктор Ръш и Джереми. Вече свалихме по-голямата част от оборудването, което ще ни е необходимо, на платформата на въздушния шлюз. Щом установим, че мястото е безопасно, ще проведем внимателен оглед на самата порта, после тестване на сърцевината. Едва след това ще строшим печата и ще влезем. Това първо проникване в гробницата ще се ограничи само с оглед — всичко ще бъде снето с видеокамери, но нищо няма да се пипа. Тина и Итън Ръш ще вземат безопасни проби за изследване. Разбрахте ли?

Докато говореше, към групата се присъединиха Итън Ръш и Фенуик Марч. Всички кимнаха, че са разбрали.

— Добре. Тогава си сложете респираторите. Ще поддържаме връзка по радиостанциите.

Лоугън последва примера на Тина и се доближи до лабораторна количка, взе чифт латексови ръкавици и си ги сложи. След това нагласи респиратора на носа и устата. Закачи преносимата радиостанция на колана си и я включи.

Всички останали направиха същото. Хората на Валентино бяха с малки раници. Итън Ръш също. Тина държеше в ръце малка видеокамера.

Вече бяха готови. Стоун огледа всеки от тях поотделно, после се обърна към хората на Валентино и даде знак с вдигнат палец. Когато мъжете пристъпиха към Търбуха, Лоугън се изненада от спонтанните аплодисменти на техниците и помощниците наоколо; вместо да се върнат по местата си, както им беше наредил Валентино, те се бяха събрали около стълбата на колелца и гледаха как седмината ще се спуснат до гробницата.

Лоугън остана назад, проследи как двамата общи работници на Валентино стигнаха до релинга на Търбуха, прекрачиха го и един по един изчезнаха от погледа. Следващият беше Стоун, после Ромеро, Марч и Ръш.

Сега дойде неговият ред. Пое си дълбоко дъх, пристъпи към края на Търбуха и надникна надолу.

Последния път, когато беше направил това, Търбухът беше просто вход към Ал Суд. Черна, воняща тиня го изпълваше до ръба. Сега обаче гледаше в жълт тунел, направен от тежък и гъвкав материал, който се спускаше с лек наклон. По страните му се виждаха най-различни на цвят и дебелина кабели, които приличаха на вени. Тунелът, или Пъпната връв, както го наричаха, беше малко по тесен от отвора на Търбуха. Беше укрепен срещу външния натиск на тресавището с шестоъгълни дървени опори, разположени на шейсет сантиметра една от друга. От лявата страна минаваха въжетата на скрипец, очевидно предназначен за спускане на тежки предмети или качване на находки от гробницата. Ромбовидни диодни крушки бяха закрепени по тавана на тръбата и слизаха в непрекъснатата редица надолу, заливайки Пъпната връв със студена светлина. Дебели стъпенки и ръкохватки бяха монтирани по цялата дължина. Видях останалите, които се спускаха крачка по крачка надолу към шлюза. Пое си дълбоко дъх, прехвърли крака през релинга, увери се, че е стъпил сигурно, и започна да се спуска стъпенка по стъпенка.

— Тук Стоун — изпука радиостанцията. — Стигнах до външната платформа на въздушния шлюз.

Лоугън слизаше, като внимаваше да диша спокойно. Пъпната връв беше безукорно чиста — никъде не се виждаше и петънце от тресавищната кал. Въздухът, който влизаше през неговия респиратор, само миришеше слабо на гниеща растителност. Въпреки това не можеше дори за миг да забрави злокобната тиня, която притискаше отвсякъде тръбата.

Спускането не беше трудно. Беше предположил, че Станцията е закотвена точно над гробницата и ще се наложи да се спускат право надолу все едно по стълба. Портър Стоун обаче, който винаги мислеше няколко хода напред, беше разположил Станцията на такова разстояние, че Пъпната връв да е с наклон само четиридесет и пет градуса, което позволяваше сравнително лесно слизание и изкачване.

Със спускането Лоугън забеляза, че постепенно дървените опори стават по-дебели, без съмнение, за да устоят на нарастващото с дълбочината налягане.

След три минути се присъедини към групичката пред въздушния шлюз. Всъщност платформата около шлюза беше разположена в основата на Пъпната връв и представляваше тясна трийсетсантиметрова метална пътечка. Четири дебели метални пръта пронизваха жълтата материя и изчезваха надолу, вероятно закотвени за дъното на Ал Суд. Местата, където колоните излизаха от тръбата, бяха всъщност метални ръкави, чиито краища бяха запечатани с латекс, гума и тънки стоманени скоби с винтове.

В единия край на платформата бяха подредени грижливо четири големи кутии за улики. До тях бяха наредени различни археологически инструменти и оборудване за проучване, укрепване, дори полеви стойки за артефакти.

Три от стените на платформата приличаха на Пъпната връв: с шестоъгълни подпори и дебели връзки кабели. На четвъртата имаше кръгла тежка врата от матов материал, също като на банковите хранилища и също толкова непробиваема на вид.

След като всичките седем души бяха застанали на платформата, имаше твърде малко свободно място. В момента никой не говореше и всички се оглеждаха едни други през респираторите. Във въздуха се усещаше напрежение, което сякаш никой не искаше да наруши. Най-накрая Стоун натисна комутатора на радиостанцията си и каза:

— Тук Стоун. Започваме.

— Разбрано — чу се гласът на дежурния в командния център.

След тези думи Стоун тръгна към тежката врата, а Тина започна да снима.

— Отварям ключалката — обяви той. Внимателно разви четири големи болта на кръглия капак, разположени по четирите посоки на компаса. След това хвана дебелия дръжка в средата и дръпна вратата.

Тя се завъртя тихо на масивните панти. Зад нея Лоугън видя фасадата от обработен гранит, която затваряше гробницата на Нармер. Скалите и калта, които бяха помогнали за запазването ѝ от стихииите, сега ги нямаше. Останали бяха само пластовете гранит и заобикалящите ги наносни скали, които оформяха входа на вулканичната пещера. Полираната гранитна стена блестеше под светлината от Пъпната връв. С изключение на двата печата, по скалата не се виждаха никакви следи. Това, което му се беше струвало толкова

далечно във видеозаписите на водолазите, толкова накрай света и неземно, сега стоеше само на няколко метра пред него.

Лоугън усети, че сърцето му бие така учестено, че чак го болеше. Самият въздушен шлюз беше прикрепен към неравната повърхност на утаечната скала с дебели каучукови уплътнители, херметизирани с някакво химическо съединение; крепяха ги същите метални прътове, чрез които външната платформа на шлюза беше закотвена към дъното на тресавището.

Стоун и Марч пристъпиха напред, всеки от тях стиснал лупа и мощно фенерче. Докато другите наблюдаваха, двамата се заеха да проучват всеки сантиметър от гранитната повърхност, като я опипваха и натискаха внимателно с ръцете си в ръкавици. Процесът отне близо петнайсет минути. След като най-накрая останаха доволни, те се върнаха на платформата.

— Тина? — чу се гласът на Стоун по радиостанцията. — Би ли се заела с проверката на печатите, моля?

Тина взе лупата и фенерчето от Марч и тръгна към вратата. Когато се приближи достатъчно, тя първо внимателно огледа горния некрополен печат, след това се отпусна на колене, за да провери царския печат в подножието на гранитните пластове. Всеки от тях беше закрепен на мястото си с помощта на два бронзови шипа в двата края, а помежду им имаше сплетени тънки бронзови нишки, които приличаха на клуп от бесилка. В десния край на всеки от печатите се виждаше парче червеникава керамична буца с размерите на юмрук, обгръщаща както нишките, така и един от шиповете. Йероглифните отпечатъци бяха вдълбани в керамиката.

— Е? — попита Стоун.

— Не са докосвани — отговори тя. Лоугън долови в гласа ѝ леко потреперване. — В този серех обаче има нещо необичайно. Такава форма не съм виждала.

— Но нали е печатът на Нармер?

— Да. Йероглифите са морска котка и длето — фонетичното представяне на името му.

— Прекрасно. Пригответи се, моля.

Ромеро се изправи на крака. Докато тя снимаше с видеокамерата, Стоун и Марч застанаха от двете ѝ страни. Стоун държеше малка кутия за улики, чието дъно беше покрито с мека кърпа; Марч стискаше

скалпел и форцепс. Докато останалите чакаха в тревожно мълчание, Марч много внимателно опря скалпела в некрополния печат. С бавно, предпазливо движение го прекара през средата на печата, за да го среже на две. След това със същите бавни и премерени движения той използва скалпела и форцепса да откърти печата от гранита, като спусна парчетата едно по едно в кутията на Стоун.

Лоугън осъзна, че е затаил дъх. Съзнателно издиша и вдиша чист въздух. Въпреки високото напрежение, което цареше в момента, той не можеше да не се впечатли от грижата, която Стоун и неговият екип полагаха не само да запишат случващото се, но и да запазят късовете от некрополния печат. Стоун не беше търсач на съкровища, а внимателен археолог, който се стремеше да опази следите от миналото, а не да ги унищожава.

Тримата вече се бяха придвижили към по-големия царски печат. Марч постави скалпела в горния му край. След това остана неподвижен. Мина минута, после втора.

Напрежението във въздушния шлюз стана направо осезаемо. Така беше: след като царският печат бъде строшен, гробницата вече щеше да е осквернена. Лоугън преглътна. „Всеки човек, който посмее да влезе в моята гробница, със сигурност ще загине бързо. И аз, Нармер Безсмъртния, ще измъчвам него и неговите ден и нощ, будни и заспали, докато лудостта и смъртта се превърнат в техен вечен храм.“

— Фенуик — чу се мекият глас на Стоун от радиостанцията.

Археологът се сепна. След това се наведе по-близо до печата и с леко и плавно движение го срязва на две.

Събралите се шумно въздъхнаха и не беше нужна радиостанцията, за да се чуе.

— Сега вече го извършихме — тихо промълви Тина.

Марч откърти двете парчета от печата и ги сложи в кутията на Стоун. След това двамата мъже и Ромеро отстъпиха назад от гранитната стена. Техните движения бяха толкова премерени, че приличаха на балет.

Стоун се обърна към доктор Ръш.

— Докторе, започвай.

Лекарят бръкна в раницата си, извади акумулаторна бормашина и трийсетсантиметрова бургия. След като я стегна в патронника, той се

доближи до гранитната повърхност, избра си точка в средата, опря върха на бургията и започна да пробива.

Стоун подкани останалите да отстъпят назад, когато се разнесе воят на бормашината. След около минута шумът бормашината изведнъж спря — Ръш беше пробил плочата. Чуваше се ниското свистене на излизания отвътре въздух.

Докторът запуши отвора с пластмасова запушалка и остави бормашината настрана.

— Гранитът не е особено дебел — съобщи той по радиостанцията. — Може би около десет сантиметра. — Бръкна отново в раницата си и извади странен наглед инструмент: дълга прозрачна тръба, закрепена към пластмасова кутия, на която имаше цифров дисплей. От едната страна на кутията висеше каучуков плондер. Ръш извади запушалката от отвора, пъкна прозрачната тръба в дупката и натисна бутона на кутията. Чу се шум на перка и плондерът започна да се надува. Ръш натисна още няколко бутона, след това започна да проучва цифровия дисплей.

— Прах — обяви той. — Частици. Висока концентрация на въглероден диоксид, но няма патогенни бактерии.

Едва сега Лоугън разбра какво е предназначението на този уред. Беше модерната разновидност на свещта, която Хауърд Картър е вдигнал във въздуха, излизащ от гробницата на фараон Тутанкамон.

— Концентрация на гъбички? — попита Стоун.

— Пълно биологично изследване мога да направя едва когато се върна в медицинския център — обясни Ръш. — В предварителния полеви анализ няма данни за висока концентрация. Микроклиматът на гробницата не показва наличие на анаеробни бактерии, а равнището на аеробните бактерии е приемливо.

— В такъв случай продължаваме. За всеки случай ще монтираме кабинички с обеззаразяващи душеве край отвора на Търбуха и ще ги използваме веднага щом излезем от Пъпната връв.

Докато Ръш прибираше оборудването си в раницата, Стоун се приближи към дупката в стената. Беше взел нещо от кутиите, подредени в края на платформата на въздушния шлюз: минивидеокамера с прожектор като онези, които използваха специалните части, и дълъг кабел, закачен за специални очила. Трудно успя да сложи очилата върху респиратора, насочи върха на камерата в

отвора и я пхна вътре. Дълго време остана неподвижен, оглеждайки през очилата вътрешността. Внезапно застина на място и ахна.

— Мили боже! — прошепна той на пресекулки. — Мили боже!

Извади камерата от пробития отвор и бавно свали очилата от главата си. След това се обърна, за да бъде с лице към останалите. Лоугън беше шокиран. Грижливо заученото равнодушие, невъзмутимото спокойствие го бяха напуснали. Дори с лице, наполовина покрито от респиратора, имаше вид на човек, който е видял... Лоугън, чието сърце продължаваше бясно да блъска, не можа да измисли как да завърши изречението. Може би като човек, който току-що беше успял да хвърли поглед в рая. Или може би в ада?

Стоун махна безмълвно на двамата общи работници. Мъжете се приближиха. Единият носеше акумулаторно длето, а другият прахосмукачка, свързана с дълъг маркуч.

Номерирах всяка плоча гранит с восъчен молив, след това мъжът с длетото започна да разбива хоросана между блоковете, докато другият изсмукваше с прахосмукачката вдигация се прахоляк. Лоугън предположи, че тази предпазна мярка се взема, за да не би хоросанът да е бил смесен с отрова.

Щом извадиха първия блок, работата тръгна бързо. Преди да минат и десет минути, седем от гранитните блокове бяха подредени в единия край на въздушния шлюз, а във входа към гробницата беше зейнала дупка, достатъчно голяма, за да може да мине човек.

Лоугън се загледа в този отвор и в мрака, който цареше зад него. Сякаш по предварителна уговорка още никой не беше светнал с фенерче в гробницата, изчаквайки момента на влизането.

Стоун огледа сътрудниците си. Беше успял да възстанови гласа си и донякъде и самообладанието. Погледна Тина Ромеро и посочи към черния отвор.

— Тина — каза по радиостанцията, — дамите имат предимство.

## 34.

Ромеро кимна. Включи фенерчето си, направи крачка напред и насочи лъча в черното нищо зад входа към гробницата.

И веднага се запрепъва назад.

— Мамка му! — извика.

Останалите от групата зяпнаха едновременно.

Вътре в гробницата, на половин метър от вратата, стоеше ужасяваща статуя от варовик: високо два метра създание със змийска глава, лъвско тяло и човешки ръце. Беше приведено, напрегнало мускули, сякаш готово да скочи през отвора срещу тях. Беше оцветено в удивително живи цветове, които още бяха като нови, въпреки престоя от няколко хиляди години в пълния мрак на вечното фараонско жилище. Очите му бяха от червеникав халцедон, който проблясваше заплашително на светлината на техните факли.

— Уф — изпуфтя Ромеро, която се беше окопитила. — Това е пазач.

Тя отново тръгна, като плъзна лъча на фенерчето по заплашителната статуя. В краката ѝ лежеше човешки скелет. Превърналите се в дрипи останки от някогашните богати одежди все още висяха по костите.

— Пазачът на некропола — докладва Ромеро по радиостанцията.

Тя много внимателно заобиколи статуята и навлезе навътре в помещението. С всяка стъпка вдигаше малки облачета прах. След известно време Стоун я последва, малко по-късно и Марч. Сега същото направи и Ръш, който носеше пред себе си апарата за наблюдение на околната среда. Работниците останаха на платформата. Лоугън влезе последен в гробницата. Мина покрай гранитните блокове, промъкна се покрай страшната статуя и скелета на пазача в подножието ѝ и влезе в същинската гробница.

Помещението не беше голямо: може би четири и половина метра дълго и три широко, като в края леко започваше да се стеснява. Фенерчетата им хвърляха дълги, призрачни лъчи светлина, в която



танцуваше вдигащата се прах. Стените бяха изцяло покрити с тюркоазни плочки, които Лоугън реши, че са фаянсови. Повърхностите им бяха осеяни с примитивни йероглифи и изображения. Въздухът беше забележително хладен и сух.

Гробницата беше пълна със спретнато подредени погребални вещи: сложно гравирани и боядисани столове; масивно легло с балдахин от позлатено дърво; безброй ушебти; красиви керамични съдове; отворена, обкована със злато кутия, пълна с амулети, мъниста и бижута. Тина Ромеро обикаляше бавно помещението и заснемаше всичко с видеокамерата. Марч я следваше по петите, оглеждаше внимателно предметите и нежно ги докосваше с ръцете си в ръкавици. Ръш наблюдаваше преносимия си сензор. Стоун беше изостанал, попиваше всичко наоколо. Когато разменяха по някоя дума, това ставаше с тихи, почтителни гласове. Сякаш едва сега всички бяха осъзнали случилото се: бяха влезли в гробницата на фараон Нармер.

Лоугън остана назад със Стоун и наблюдаваше случващото се. Въпреки че настоя да придружи групата, той се беше ужасявал от този миг, защото се страхуваше, че злобата, неприязънта, които беше почувствал преди, тук ще бъдат много по-силни. Но не усети нищо. Не, не беше така: сякаш имаше някакво присъствие — ала му се струваше, че все едно самата гробница ги наблюдава и чака, без да бърза, за да...

За какво? Не беше сигурен.

Марч сложи ръка върху стената с цвят на тюркоаз, сякаш искаше да я погали.

— Тази вулканична тръба е била образувана от течащата лава. Била е много груба и на места остра. Сега повърхността е гладка като стъкло. Само си помислете за вложените усилия, за да се постигне подобно съвършенство с техните примитивни инструменти!

Тина се беше спряла пред дълга редица делви от червеникава глина, безупречно оформени. Капаците им бяха черни.

— Черните капаци са били обичайни по време на обединението — обясни тя. — Ще ни бъдат от полза при датирането.

— При следващото ни слизане ще взема проби за термолуминисцентни тестове — каза Марч.

Настъпи миг тишина, докато групичката стоеше и просто попиваше всичко наоколо.

— Няма саркофаг — обади се Лоугън, докато се оглеждаше.

— В това външно помещение обикновено са били слагани домакинските вещи, понякога неща, свързани с дейността на покойника — обясни Стоун. — Неща, от които владетелят ще има нужда в следващия си живот. Саркофагът ще е по-навътре в гробницата, най-вероятно в последното помещение зад Третата порта. Фараонът иска най-много него да опази непокътнат.

Тина клекна пред голям дървен сандък с позлатени ъгли. С нежни, внимателни движения измете прахта от капака, а после предпазливо го вдигна. Светлината на фенерчето ѝ заля десетки папируси, стегнато навити, в безупречно състояние. До тях бяха подредени две редици резбовани плочици.

— Божичко — възкликна тя. — Само си помислете каква история се съдържа тук.

Стоун се беше доближил до позлатеното легло с балдахин. Беше красиво и на светлината от техните фенерчета проблясваше с почти неземан блясък. Множеството му резбовани парчета се държаха от големи клинове, които изглеждаха като от чисто злато.

— Обърнете внимание на балдахина — каза той, сочейки го с пръст. — Това позлатено парче дърво трябва да тежи най-малко половин тон. Въпреки това всичко е напълно запазено. Сякаш е направено едва вчера.

— Колко е странно — обади се Марч. Той гледеше едно от изображенията, нарисувани на стената: то представляваше картина на два странни на вид предмета. Единият имаше форма на кутия и завършваше с нещо като прът, който беше заобиколен от гребен или знаме с цвят на мед. Другият беше бял, подобен на купа и от краищата му се спускаха дълги златни нишки. И двата предмета бяха заобиколени с вихрушка йероглифи.

— Какво мислиш, че е това? — попита Стоун Тина.

Тя поклати глава.

— Уникално. Никога не съм виждала нещо подобно. Дори нещо, което малко да прилича на тях. Напомнят на инструменти. Някакви сечива. Но не мога да си представя за какво биха могли да се използват.

— А йероглифите, които ги обкръжават?

Настъпи тишина, докато Ромеро плъзгаше лъча на фенерчето си по тях.

— Навярно са предупреждения. Проклетия. — Пауза. — Трябва да ги проуча по-подробно в лабораторията. — Тя отстъпи назад и плъзна обектива на камерата по надписа.

— Може и да са уникални — обади се Лоугън, — но не са единствените тук. — Той посочи към барелефа на стената — най-голямото изображение в помещението. На него се виждаше седнала мъжка фигура, показана в профил, с протегнат напред ляв крак, както беше обичайно в египетското изкуство. Носеше хубави дрехи — явно беше много важно лице. И най-странното беше, че същите два предмета бяха поставени на главата му — онзи с формата на купа отдолу, а върху него кутията с пръта отгоре. Мъжът беше заобиколен от хора, които приличаха на върховни жреци.

— Невероятно! — измърмори Марч.

— Какво смяташ, че са? — попита Стоун. — Не може да са корони.

— Може би е някакъв вид наказание — подхвърли Лоугън.

— Я погледнете това — прекъсна ги Тина и посочи към изсечената фигура под релефа. — Това е серех, което означава, че изобразената в релефа фигура е владетел.

— Това серехът на Нармер ли е? — попита Стоун.

— Да, но е някак си променен.

Групичката бавно започна да се придвижва към задната стена. Лъчите от фенерчетата им се плъзгаха по повърхността ѝ: друга стена от полиран гранит, състояща се от блокове, свързани с хоросан. Некрополният и царският печат бяха цели. Ала за разлика от първата врата тази беше очертана с нещо, което приличаше на чисто злато.

— Втората порта — каза Марч почтително.

За известно време всички се вторачиха в нея, преди Стоун да наруши мълчанието.

— Ще се върнем в Станцията, за да анализираме находките. Ще пратим инженерен екип да слезе и огледа помещението, за да се увери, че структурата е безопасна. А след това — гласът му потрепери — ще продължим нататък.

## 35.

Обстановката изглеждаше непроменена: същата слабо осветена стая за наблюдение с единично легло и внушителен брой медицински апарати. Носеше се същата смесена миризма на сандалово дърво и смирна; мониторите пак пиукаха тихичко. Същото голямо лъснато огледало отразяваше малките примигващи светлинки. Дженифър Ръш лежеше на леглото отново под въздействието на пропофол и дишаше плитко.

Единствената разлика беше, помисли си Лоугън, че тази сутрин бяха осквернили гробницата на фараон Нармер.

Наблюдаваше как Ръш закрепва електродите на слепоочията ѝ, как ѝ би бензодиазепин, а след това мина през процедурата по хипнотизирането. Усещаше в себе си голямо напрежение, голямо нежелание да преживее наново травмата от първото преминаване. Този път обаче злокобното влияние, което беше почувствал тогава, макар още да присъстваше, изглеждаше някак далечно — дори едва доловимо.

Вратата се отвори безшумно и влезе Тина Ромеро. Кимна на Ръш, усмихна се на Лоугън и безмълвно дойде да застане до него.

Ръш изчака, докато жена му се размърда и дишането ѝ стана тежко. Тогава пусна диктофона.

— С кого разговарям? — попита той.

Този път отговорът дойде незабавно.

— Говорителят на Хор.

— Как се казваш?

— Онзи... чието име не бива да се казва.

Тина се наклони към Лоугън и зашепна в ухото му:

— Някои учени предполагат, че когато Нармер станал фараон и се обожествил, забранил да се произнася името му под заплахата от смъртно наказание.

Ръш се наведе към проснатото възник тяло на жена си и попита тихо:

— Чия е фигурата, която охранява гробницата?

— Ти... си ме осквернил. — Този път гласът не беше гневен. Звучеше по-скоро тъжно, почти страдалчески. — Ти си осквернил свещения ми дом.

— Кой е пазачът? — попита Ръш отново.

— Ядящият души. Онзи, който пребивава в десетия пояс на нощта. Работникът на Ра.

— Кой е...

— Той ще дойде за вас, осквернителите. За вас, неверниците. Крайниците ти ще... бъдат откъснати от тялото и родословието ти прекъснато. Геб ще стъпи на главата ти... Хор ще те порази...

— Какви бяха онези неща на изображението в гробницата? — попита Ръш, като се стараеше гласът му да звучи безстрастно. — Онези неща върху главата на мъжа?

Кратко мълчание.

— Онова, което носи живот на мъртвите... и смърт на живите.

Ръш заговори още по-тихо.

— Какво можеш да ми кажеш за Втората порта?

— Отчаяние... твоят край идва бързо с... ноктести крака.

След като каза това, Дженифър Ръш въздъхна дълбоко, обърна лице към стената и застина неподвижно.

Ръш изключи диктофона, пъкна го в джоба си, след това започна внимателно да преглежда жена си. Смръщи се и се обърна, за да огледа грижливо мониторите.

— Какво има? — попита Лоугън.

— Не съм сигурен — отговори Ръш все още втренчен в различните индикатори на жизнените й цикли.

— Геб ще стъпи на главата ти — повтори Тина. — Звучи като перифраза на Текстовете от пирамидите. Стих трийсет и пети или и шести. Поне така мисля. Дженифър как би могла да знае за тях?

— Текстовете от пирамидите? — не разбра Лоугън.

— Най-старите религиозни документи в света. Това са заклинания и проклетия от епохата на Старото царство, които можело да бъдат произнасяни само от царски особи.

— Нармер — измърмори Лоугън.

— Ако това е вярно и те са от неговото време, значи текстовете са дори по-стари, отколкото учените смятат. С почти седемстотин

години.

— За какво става дума в тези текстове?

— За съживяване на тялото на фараона след неговата смърт, защита на трупа му от разрушение, опазване на неговата безопасност в следващия свят — все неща, които засягат древните египетски владетели.

Лоугън осъзна, че шепнат.

— Тя какво каза за барелефа на стената?

— Че носи живот на мъртвите и смърт на живите — отговори Тина.

— Според теб какво значи това?

— Може би нищо. От друга страна, египетските фараони са били омаяни от клиничната смърт — преживяване, което наричат втория пояс на нощта.

— Втори пояс на нощта — измърмори Лоугън. — Дженифър май спомена нещо за пояс на нощта.

Ръш вдигна очи от уредите и погледна към тях.

— Тина, би ли ни извинила за минутка? — попита той. — Трябва да поговорим с Джереми.

Младата жена вдига рамене и тръгна към вратата. С ръка на топката се обърна.

— Надявам се, че за последен път я караш да преживява това — каза на Ръш. След това излезе и затвори тихо вратата след себе си.

В тишината, която последва, Лоугън погледна въпросително лекаря.

— Този път ѝ трябва повече време да се върне — обясни той. — Не съм сигурен защо.

— Колко време ѝ трябва обикновено?

— Съвземаше се почти веднага. Но при последното преминаване, на което ти стана свидетел, трябваша ѝ почти десет минути, за да излезе напълно от хипнозата. Това е необичайно.

— Не може ли да ѝ дадеш нещо?

— По-добре да не го правя. В центъра никога не се е налагало да използваме медикаменти за това. Пропофол е толкова кратко действащ хипнотик<sup>[1]</sup>, че тя вече трябваше да е в пълно съзнание.

Настъпи мълчание. После Ръш понечи да се плесне по челото, явно сетил се нещо, сетне бръкна в джоба на престилката си и извади

един диск.

— Както поиска: досиета на пациенти, клинични тестове, резултатите от нашите експерименти. Отнасяй се към тях като към поверителна информация.

— Ще го направя. Благодаря.

Лекарят погледна отново към жена си. Сякаш обзети от една и съща мисъл, двамата мъже се приближиха към горния край на леглото.

— Мисля да проведе един сеанс с нея — каза Лоугън. — Утре, ако нямаш нищо против.

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

---

[1] Приспивателно, наркотик. — Б.пр. ↑

## 36.

Комуникационният център се намираще много навътре в Червеното крило — надолу по коридора край подстанцията, където Пърлмутер беше получил почти смъртоносен токов удар само преди няколко дни. Беше сравнително малко помещение, натъпкано с тайнствено електронно оборудване, чието предназначение Лоугън дори не можеше да предположи.

Джери Фонтейн, началникът на комуникациите, беше натежал мъж в избелели камуфлажни къси панталони и розова риза с къси ръкави. Бялата ленена носна кърпа в дясната му ръка не знаеше почивка: или Фонтейн нервно я мачкаше в огромната си мечешка лапа, или бършеше с нея челото си, на което непрекъснато избиваха капки пот.

— Как е Пърлмутер? — попита Лоугън, когато се настани на единствения свободен стол в помещението и отвори своя бележник.

— Лекарят каза, че утре може да се върне на работа — отговори Фонтейн. — Слава на Бога!

Лоугън извади една папка, отвори я и помоли:

— Разкажи ми за феномените, на които си станал свидетел.

Последва ново мачкане на кърпичката.

— Случва се вече два пъти. Винаги късно през нощта. Чувам как заработва някой уред, започва да мига и да пиука, макар че всичко би трябвало да е изключено. Нали разбираш, в комуникационния център се работи основно през деня.

— Защо?

— Защото само аз и Пърлмутер работим тук. И работим едва ли не като телеграфна станция. Заповед на Стоун. Всички искания за търсене в интернет, за обаждания в главната квартира трябва да минават през него. Никаква работа през нощта, освен в извънредни случаи.

„Стоун и неговата обичайна тайнственост“, помисли си Лоугън.

— И кои машини... тъъ... се събуждат?



— Един от сателитните телефони.

— Един от сателитните телефони? Искаш да кажеш, че има повече от един?

Фонтейн кимна.

— Разполагаме с два. Един ННР „Глобъл Ай“ за връзка през геосинхронния сателит и един НОС.

— НОС?

— Нискоорбитен сателит. „Терастар“. Добър в широколентовия обхват.

Лоугън си водеше бележки в тефтера.

— И кой от тях чу?

— Свързания с НОС.

Лоугън заглежда неразбираемите, покрити с бутони панели на уредите.

— Можеш ли да ми го покажеш?

Фонтейн посочи към сложения върху шкафа уред. Беше изработен от матиран сив метал, с вградена клавиатура и слушалка към нея. Лоугън бръкна в мешката си, извади брояча за въздушни йони, задържа го пред сателитния телефон, после погледна датчика.

— Какво правиш? — учуди се Фонтейн.

— Проверявам нещо. — Датчикът не отчиташе нищо особено. Лоугън прибра уреда. — Хайде, разкажи ми подробно — подкани той началника на комуникациите.

Поредното избърсване на челото.

— Първият път беше... чакай да помисля... почти преди една седмица. Бях забравил нещо тук и се върнах да го взема, преди да ида да си легна. Изведнъж се чу пиукане, а после електронни шумове от НОС.

— По кое време се случи?

— Беше един и половина сутринта.

Лоугън си записа.

— Продължавай.

— Вторият път беше онази вечер. Тъй като Пърлмутер е в медицинския център, трябваше да правя всичко сам. Имаше изостанали задачи, така че след вечеря се върнах тук, за да наваксам. Отне ми повече време, отколкото очаквах. Точно правех последните

вписвания в дневника, когато отново се чу пиукане и НОС се събуди. Мога да ти кажа, че ми изкара ангелите.

— В колко стана това?

Фонтейн се замисли.

— Ами в един и половина. Точно както първия път.

„Много точен за механичен трол“ — помисли си Лоугън.

— Как точно работи телефонът?

— Много просто. Установяваш връзка със сателита, проверяваш ъпстрийм и даунстрийм каналите, а после зависи от това, което предаваш. Нали разбираш, аналогов или цифров сигнал, глас, интернет страница, имейл и така нататък.

— Доколкото разбрах, телефонът не разполага с вграден таймер, значи не може да се събуди от само себе си, за да приема или изпраща съобщения.

Фонтейн кимна.

— Водите ли дневник за ползването на сателитния телефон?

— Разбира се. Доктор Стоун настоява за всичко да се водят дневници — кой е подал искане за разговор, къде е изпратен съответният документ, какво е имало в имейла, такива работи.

Фонтейн потупа редицата дебели черни папки, подредени на лавица зад гърба му.

— Телефонът запаметява ли проведените комуникации?

— Да, във външна памет. Изтрива се ръчно.

— И кога за последно е прочиствана паметта?

— Паметта не е прочиствана, откакто Станцията заработи.

Мислите ли... — Гласът му заглъхна.

— Мисля, че трябва да хвърлим поглед на тази памет. Още сега.

## 37.

Когато повикаха Лоугън на среща в конферентна зала А, за да изгледат вчерашното проникване в гробницата, той предположи, че групата ще бъде толкова голяма, колкото и при срещата, на която обсъдиха произшествието с генератора. Ала голямото помещение беше полупразно. Преди него бяха дошли Фенуик Марч с един от помощниците си, Тина Ромеро, Итън Ръш, Валентино и още двама души, които не познаваше.

Като видя малката група, Лоугън реши, че все пак ще може да спомене за своето откритие.

Стоун прекрачи прага, следван от своята лична секретарка. Мина край двата реда столове, подредени в полукръг в предната част на залата, и застана до бялата дъска.

— Да започваме — предложи той енергично. — Моля за кратки и по същество доклади. Фенуик, да започнем с теб.

Археологът зашумя с няколко листа и се изкашля, за да прочисти гърлото си.

— Вече започнахме да съставяме инвентарен списък въз основа на видеозаписа от първото помещение. Нашият епиграф започна да прави запис на надписите. Щом доктор Ръш даде разрешение, ще изпратим долу топограф, който да проведе пълно заснемане на размерите на помещението и на съдържанието му.

Стоун кимна.

— Нашият специалист по история на изкуството проучва рисунките. Нейното мнение, което засега се основава само на видеозаписите, е, че те се числят сред най-старите египетски некрополни рисунки. Според нея са почти толкова стари, колкото онези от гробницата в Хиераконполис.

— Много добре — отбеляза Стоун.

— Според данните от видеоогледа, като се има предвид тяхната възраст, артефактите са в отлично състояние. Разбира се, има някои, на които ще се отрази добре едно грижливо стабилизиране и

реставриране. Например делвите с черни капаци и някои от амулетите с мъниста. Кога можем да започнем да етикетираме и изнасяме?

Въпросът предизвика гневното изсумтяване на Ромеро.

— Фенуик, ще караме подред — каза Стоун. — Първо камерата ще бъде заснета, картографирана и обявена за безопасна. Едва след това можем да се заемем със същинските артефакти.

— Смятам, че няма защо да ви напомням, че времето ни се изчерпва — изтъкна Марч.

— Да, няма нужда. Точно заради това ще бързаме колкото може повече. Обаче няма да прибързваме, за да не изложим гробницата и нас самите на опасност. — Стоун се обърна към Ромеро. — Тина?

Тя се размърда неспокойно.

— Малко е рано, за да навлизам в подробности. Освен това трябва да проуча много по-внимателно плочките и папирусите. Онова, което открих досега обаче, е донякъде объркващо.

Стоун сбръчка чело.

— Моля да ни обясниш.

— Ами... — Тя се поколеба. — Някои от надписите са изписани или изрязани малко грубовато. Сякаш се е работило твърде бързо.

— Забравяш, че си имаме работа с архаичния период — подхвърли Марч саркастично. — Първата династия. Египетските умения в областта на изкуството са били все още в зачатък.

Ромеро вдигна рамене. Беше очевидно, че не е съгласна.

— Във всеки случай много от предметите и надписите са единствени по рода си в египетската история. Те говорят за богове, практики и ритуали, които се различават от известното на науката за онова, което следва чак до Новото царство.

— Не разбирам — вдигна вежди Стоун.

— Трудно е да се опише, защото всичко е толкова ново и непознато. Сякаш... — Тя отново замълча. — Когато за пръв път погледнах надписите, имената на призованите богове, пола, поредността на ритуалите и други подобни неща, ми се стори сякаш... че Нармер е сбъркал. Но това е невъзможно. Нали Нармер е първи. Това е най-старата гробница на египетски фараон, която някога е намирана. Затова мога единствено да предположа, че предаването на Нармеровите вярвания и религиозни практики на бъдещите поколения е било погрешно. Сякаш наследниците на Нармер не са разбирали

какво се е опитвал да направи, а са го възприели папагалски, без да вникнат напълно. Нали разбирате, в древноегипетските ритуали има още много неща, които не са ни ясни и които сякаш си противоречат. Напълно е възможно, ако сега ги прегледаме наново в светлината на Нармеровия „оригинал“, да открием различията и да ги изразим. Ще знам повече, след като проведа още анализи. Но откъдето и да го погледнеш, това ще обърне египтологията с главата надолу.

Стоун поглади брадичката си.

— Очарователно. Някакви идеи за... пазача на гробницата?

— На пръв поглед беше изображение на Амут, Чудовището, което поглъща — в по-късната система от египетски вярвания — и изпраща погълнатите души на Поглъщащия мъртвите. В един момент обаче осъзнах, че морфологията е сбъркана. Това е само предположение, но си мисля, че може да е грубо и примитивно изображение на бога, който в Средното царство ще получи името Апопи. В по-късните години го представят като крокодил или змия. Това е в съзвучие с фигурата, която видяхме. Апопи е бил бог на мрака, хаоса, поглъщал е душите и е олицетворявал всичко зло. Интересен избор на спътник. — Тя поклати глава. — Тук виждаме една много ранна разновидност на този бог, преди още Амут и Апопи да се развият като напълно различни същности.

Лоугън видя, че Ръш се опитва да привлече погледа му. „Поглъщач на души — помисли си той. Това беше богът, за който говореше Дженифър. — Как е могла да знае това — запита се, — освен ако глас от древното минало не ѝ е казал?“ Лекарят изглеждаше уморен, но това не беше изненада за Лоугън. Вчера на Дженифър ѝ бяха нужни почти два часа, за да се свести от преминаването.

— Разбира се — продължи Ромеро, — ние не знаем точната роля, които играе този бог в теогонията на Нармер, нито какво е представлял в онзи толкова ранен период.

— Какво ще кажеш за основното изображение в гробницата? — попита Стоун. — Онова, което изглежда, че представя някакво наказание?

— Не знам повече от вчера. Съжалявам, но ми е напълно чуждо.

— А Втората порта?

— След огледа мога да кажа, че царският печат изглежда като първия.

— Благодаря ти — кимна Стоун. — А ти, Итън?

Ръш се раздвижи на стола и прочисти гърло.

— Моят анализ на атмосферата, на прахта от повърхностите в гробницата и на пясъка от хоросана е готов. Всичко изглежда инертно. Наблюдава се сравнително висока концентрация на плесенни спори и полени, но нищо тревожно, ако продължителността на излагането на тях се ограничи. Разбира се, наложително е грижливо почистване. Това ще реши проблема. Не открих доказателства за вредни бактерии, вируси или гъбички. Докато не завърши процесът на деконтаминация, препоръчвам да се носят маски за задържане на микрочастици, както и латексови ръкавици, но вие така или иначе знаете, че това е стандартната процедура.

— Отрова? — попита Стоун.

— Моите тестове нищо не откриха.

Стоун кимна доволно, след това се обърна към останалите.

— Доклад от работата на проникващия в земята радар?

Млад, нервен на вид човек се изправи, намести очилата си.

— С ПЗР обследвахме второто помещение и открихме голяма маса, вероятно един обект, дълъг четири метра и висок два. Пред него са подредени четири по-малки, но подобни обекта.

Настъпи тишина.

— Саркофаг! — измърмори Марч.

— И четирите му погребални делви! — допълни Ромеро.

— Възможно е — сбръчка чело Стоун, — но защо във второто помещение, а не в третото?

— Виждат се и няколко други обекта — продължи младият мъж, — но отразените лъчи правят трудно разпознаването им.

— Много добре. — Стоун се замисли. — Ще прекараме остатъка от деня в обезопасяване, стабилизиране и обеззаразяване на първото помещение. Първата ни работа утре ще бъде да се заемем с Втората порта. Междувременно, ако в анализите си откриете нещо необикновено, веднага ми съобщете. Като стана дума за това — обърна се той към Лоугън, — Джереми, ти искаш ли да добавиш нещо?

— Да. Снощи говорих с Фонтейн. Беше докладвал, че едно от електронните устройства в комуникационния център се държало странно. Включвало се неочаквано, когато не е трябвало, работело само.

Ромеро много тихо взе да си подсвирва мелодията от „Зоната на здрача“.

— Уредът, за който става въпрос, е един от сателитните телефони. Когато научих, че и двете произшествия са се случили в един и трийсет сутринта, накарах Фонтейн да провери външната памет на сателитния телефон.

— И? — попита Стоун.

— В паметта имаше записани четири неразрешени ъпстрийм връзки, всички осъществени точно в един и трийсет и четири местно време. Њпстрийм връзките са били шифровани имейли. Всички са изпратени на фирма за препращане на имейли, което ги прави неоткриваеми.

В помещението настъпи тревожна тишина.

Лицето на Стоун беше посивяло.

— Как е възможно това? Никой няма достъп до сателитните телефони. Те могат да се използват само чрез служителите в комуникационния център.

— По-нататъшното проучване на телефона показва, че е бил манипулиран с чип и електрическа верига. Фонтейн го изследва с осцилоскоп и детектор на сигнали. Изглежда, че предназначението на устройството е да получава съобщения от локалната компютърна мрежа, да ги шифрова и да ги изпраща до сателита в късен час, когато в комуникационния център се предполага, че няма хора. След това сателитът препраща съобщението до неговия адресат.

Още едно дълго мълчание. Лоугън забеляза как събралите се хора се споглеждат с неудобство.

— Кой знае за това? — попита Стоун.

— Фонтейн, аз и хората в това помещение.

Стоун си облиза устните.

— Това трябва да се запази в тайна. Ясно ли е? Никой друг не трябва да научи! — Той поклати глава. — Боже мили, шпионин.

— Или саботьор — подхвърли Ромеро.

— Може би и двете — добави Лоугън.

## 38.

Тина Ромеро се спускаше в Пъпната връв крачка по крачка, ръка след ръка, следвайки Портър Стоун. При това спускане не носеше респиратор, а маска за задържане на микрочастици. Въздухът миришеше и имаше лек вкус на гнила растителност. Със спускането в тръбата ставаше по-хладно и когато стигна до въздушния шлюз, направо беше настръхнала.

Пазачът на платформата ги поздрави с кимване. След като Лоугън откри неразрешеното изпращане на електронни писма, Стоун, който и при най-благоприятните обстоятелства страдеше от мания за секретност, беше удвоил обичайната охрана. В добавка към денонощната охрана при отвора на Търбуха нареди да се сложи и пост на платформата пред въздушния шлюз. Бяха монтирани и допълнителни видеокамери, а картините, които изпращаха, се наблюдаваха от Кори Лендау и останалите специалисти в командния център.

Тина се усмихна мрачно. Въпреки пустосването на Стоун, заплахите и настояванията му за пазене на пълна тайна, слухът за саботьора или индустриалния шпионин се беше разнесъл из цялата Станция. В това имаше известна ирония: въпреки целия ужас имаше и усещане за съдържано облекчение. Тя самата се беше питала: ако сред тях имаше саботьор, дали той не беше причината за необяснимите случки?

Над главите им се разнесе трополене и скоро към тях на платформата се присъедини Фенуик Марч. Следваха го двама от общите работници на Валентино. Мъжете носеха под мишница частите за стойката от неръждаема стомана, на която щяха да закачат лебедката.

Стоун огледа групичката.

— Добре — каза той изпод маската си. — Да започваме.

Пазачът вдигна акумулаторната лебедка от металния под на площадката и групичката от шестима се доближи до входа на



гробницата. Тина забеляза, че стърчащите вчера блокове, останали от вратата, бяха грижливо извадени и сега Първата порта беше широко отворена. Тя вдигна видеокамерата, която носеше. Това беше едва второто ѝ спускане в гробницата. Марч вече беше слизал няколко пъти; Стоун също, за да ръководи свалянето на печатите от Втората порта.

Когато тя прекрачи в първото помещение, забеляза, че по протежение на стените като предпазна мярка бяха разположени подпори. Статуята на пазача Апопи беше покрита с гумиран брезент и Тина с изненада установи, че е доволна от това: фигурата беше толкова реалистична, излъчваше такава заплаха, че въпреки безкрайната ѝ важност, тя не се радваше, че ще я види отново.

Помещението, което при първото им влизане беше сумрачно, сега беше ярко осветено от натриеви крушки с високо налягане и тя отново се възхити на красотата и запазеността на артефактите. Но пък с раздражение забеляза, че повечето от най-важните и интересните вече бяха изнесени, а на местата им бяха сложени етикети. Без съмнение това беше работа на Марч, помисли си тя; копелето нямаше търпение да докопа артефактите с гадните си ръчички. Ако зависеше от него, всеки терен на разкопки щеше да бъде напълно оголван, без да се остави нищо на място, за да се вижда как е изглеждало някога. Нейната философия беше напълно противоположна: изучавай, стабилизирай, анализирай, описвай, документирай и след като цялата информация е организирана, остави нещата по местата им, където са били намерени.

Задната стена на помещението беше закрыта с найлонови платна. Зад тях цареше пълен мрак. Тя знаеше, че Втората порта вече е напълно махната, но още никой не беше влизал във второто помещение. Те щяха да са първите, които ще прекрачат прага му.

Стоун кимна безмълвно на двамата общи работници. Те пристъпиха напред и много внимателно свалиха найлоновите платна, сгънаха ги и ги поставиха от двете страни на отвора. Пред тях се разкри правоъгълник, зад който цареше мрак.

Стоун пристъпи към Втората порта. Тина веднага го последва, като остави Марч назад. На прага различи някакви форми вътре в помещението. Устата ѝ пресъхна.

— Я донесете една от онези лампи — нареди Стоун.

Един от общите работници добута прожектора на колелца до вратата. Помещението зад Втората порта изведнъж заблестя неочаквано ярко.

Сякаш някой беше вмъкнал слънцето вътре. Блясъкът беше толкова силен, че Тина трябваше да извърне глава.

— Исусе! — промълви Стоун с приглушен глас. За пореден път външната му съдържаност поддаде под магията на Нармеровата гробница.

Когато очите ѝ привикнаха към ярката светлина, Тина успя да различи подробностите във второто помещение. Вдигна видеокамерата и започна да снима. Всяка повърхност — стените, подът, таванът — бяха покрити с нещо, което приличаше на чисто злато. Това беше причината за невероятно яркия блясък. Макар помещението да беше само малко по-малко от първото, в него имаше много по-малко неща. Наистина се виждаха четири погребални делви, изработени от калцит, които трябваше да съхраняват вътрешностите на мумифицирания владетел. Пред всяка от тях стоеше малка кутийка, явно също от злато. На стената бе изрисувана голяма фреска, вероятно изобразяваща победата на Нармер над царя на Долен Египет. Друга фреска показваше Нармер легнал на платформа, очевидно вече в своята гробница, а за него се грижеше погребален жрец. Край двете срещуположни стени на второто помещение се издигаха два олтара. На всеки беше изрязан серехът на Нармер, в който се използваше неговото име от коронацията — *несут бити* — владетел на Горен и Долен Египет. Беше странно, че египтолозите можеха да четат езика, но произношението си оставаше загадка. Макар да знаеше от честото употребяване на тази фраза, че фонетичният правопис е *нсу*, както се срещаше в Текстовете от пирамидите, тук обаче женското окончание *т* беше оставено. Странно. Но като се вземе предвид, че повечето неща, които беше научила за Нармер и неговата гробница, бяха странни, това не я изненада особено. Тук имаше толкова много неща, които бяха изненадващо модерни — по мерките на Древния Египет. Погребението в гробница, царските печати, погребалните вещи, посланията с йероглифи, които толкова силно напомняха Книгата на мъртвите — тези неща бяха характерни за Средното и Новото царство, а не за Архаичния период — Първата династия на най-ранните фараони. Имаше чувството, че Нармер е изпреварил с много векове своето време

и неговите познания, практики, открития и прозрения са умрели заедно с него, преди да бъдат възкресени от строителите на пирамиди хиляда години по-късно...

Тя пропъди тези мисли и се зае с видеокамерата. На двата олтара имаше разнообразни жертвоприношения: амулети, съвършено оформени кремъчни ножове, фигурки от алабастр, слонова кост, абанос. Най-забележителният предмет лежеше в центъра на помещението. Това беше огромен саркофаг от твърде необичаен светлосин гранит, неоцветен — това също беше крайно необичайно — и в много добро състояние. Много по-добро от това, например, на спукания външен саркофаг на фараон Тутанкамон. Гранитът беше обработен ажурно, изображенията бяха с най-големи и точни подробности. В горния край на саркофага стоеше фигурата на огромен сокол с широко разперени криле, а стилизираните му крака приличаха на часовникови стрелки, сочещи пет и седем. Птицата сякаш бе застанала церемониално на пост и пазеше трупа на владетеля.

Останалите мълчаха, очевидно смаяни от великолепието на помещението. Стоун пристъпи напред. Крачеше малко сковано, сякаш краката му бяха дървени. Той огледа набързо помещението, след това се приближи към редицата малки златни кутийки.

— Тези кутии са подредени пред погребалните делви — каза той унесено, повече на себе си, отколкото на останалите. — Това е нещо, което никога не съм виждал. — Клекна до най-близката, огледа я внимателно, докосвайки я тук-там с пръсти в латексова ръкавица. След това много предпазливо отвори капака.

Тина затаи дъх. Към тях проблесна изобилие от скъпоценни камъни: опали, ахати, диаманти, смарагди, перли, рубини, сапфири, халцедони — една направо неприлична сбирка от скъпоценности.

— Мили боже! — промърмори Марч.

Тина свали видеокамерата, за да вижда по-добре.

— Половината от тези камъни не са били познати на древните египтяни — отбеляза тя. — Или поне не толкова рано.

— Сигурно Нармер е установил търговски маршрути, които са изчезнали след неговата смърт — предположи Стоун все още с приглушен глас.

Тина облиза сухите си устни. Великолепието беше толкова смайващо, че ѝ се стори невъзможно да възприема повече. Беше

физически непосилно да попие всичко.

Стоун я стрелна с поглед.

— Какво ще кажеш за тези два олтара? Никога не съм виждал подобна подредба.

— Ще трябва да ги проуча по-внимателно. Мисля все пак, че може би изпълняват двойна функция. Не са само олтари, но и символизируют най-голямото изпитание, пред което Нармер ще се изправи при преминаването си през подземния свят: Залата на двете истини — ако предположим, че тази система от вярвания се е развила през толкова ранна епоха. Но от друга страна, те са уникални — това двойно предназначение трябва да се е изгубило при династиите след тази на Нармер.

— Символизират казваш? — повтори Стоун.

— Все едно са ги използвали за симулиране на Залата на двете истини. Така да се каже, суха тренировка.

— Досега никой не е чувал за подобно нещо — възрази Марч.

Тина посочи с жест гробницата, сякаш искаше да каже: „Нима няма да подхожда на всичко, което виждаме?“.

Общите работници се бяха заели със сглобяването на стойката от неръждаема стомана за лебедката. Пазачът я закачи и след едно кимване на Стоун включи двигателя. Гробницата се изпълни с неговия рев, който след малко се превърна в тихо боботене. Общите работници подпъкнаха куките на такелажа под краищата на капака на саркофага, след това със скоростта на охлюв го повдигнаха, плъзнаха го настрана и внимателно го спуснаха на земята.

Пазачът изключи двигателя и всички, включително общите работници, се скупчиха около отворения саркофаг. Вътре имаше плащаница, изработена от непознат материал със сложни шарки. Стоун протегна ръка, за да я докосне, но когато пръстите му в латексова ръкавица я допряха, тя се разпадна на сив прах.

Сред групата се понесе удивен шепот, който бързо се смени с възгласи на учудване. През прахта се видя ковчегът — направен от чисто злато, а горната му повърхност беше гравирана във формата на владетел, облечен в богати одежди.

Без да продумат, Стоун и Марч хванаха ръкохватките на капака на вътрешния ковчег и го дръпнаха настрана. Вътре лежеше мумия, дебело увита в памучни бинтове. Лотосови листа бяха поръсени отгоре

й. На лицето си имаше златна маска, изкована с внушителните, почти заплашителни черти на владетеля бог.

От мумията се носеше слаб мирис на прах и разложение, но Тина не го усещаше. Тя се наведе по-близо с камерата, а сърцето й щеше да изскочи.

— Нармер — прошепна Стоун.

## 39.

— Итън ми каза, че никога не разговаряш за преживяното по време на клиничната смърт? — започна Лоугън.

Дженифър Ръш кимна. Седяха един срещу друг в малкия кабинет на Лоугън. Беше много късно през нощта и Кафявото крило, както и цялата Станция изглеждаха дълбоко заспали. Беше пропуснал слизането във второто помещение на гробницата, за да може да се подготви за тази среща. Усещаше, че в краткосрочен план за неговата работа това ще бъде по-добре, а също и за Дженифър Ръш.

— Сигурен съм, че ти, за разлика от мнозина други, осъзнаваш колко необичайно е — продължи той. — Повечето от преживелите клинична смърт обичат да обсъждат случилото се. Фактически изследванията на твоя съпруг са основани на тази готовност на хората да говорят.

Дженифър не каза нищо. Вдигна очи и го погледна за кратко, после отмести поглед.

— Чуй ме — каза Лоугън меко. — Съжалявам за нещата, които ти наговорих по-рано. Предполагах, че това е... дарба. Предположението ми беше малко наивно.

— Няма нищо — най-сетне му отговори тя. — Всички си мислят точно същото. В ЦИО само за това говорят: какво откровение са имали, колко неописуемо хубаво е било, как преживяното ги накарало да оценят Бог, как станалото променило техния живот.

— Твоят живот също се е променил, но имам чувството, че не по начина, по който това е станало с другите.

— Показваха ме като някакво момиче от рекламен плакат — отбеляза тя с лека следа от горчивина в гласа. — Аз съм съпругата на основателя на ЦИО, била съм най-дълго време в кома от всички някога тествани там и моите парапсихични способности са най-големи. Разбирам колко важна е тази работа за Итън и искам по всякакъв начин да му помогна. Само че...

— Само че, ако разкажеш твоето преживяване, това може да се отрази отрицателно на центъра?

Тя отново го погледна и Лоугън прочете в кехлибарените ѝ очи безпокойство, дори известно отчаяние.

— Итън ми разказа за твоята... работа — поде тя. — Не мисля, че би искал да го чуе. То е толкова противоположно на всичко, което той... — Тя замълча.

— Ще направя всичко възможно, за да помогна.

Тъй като Дженифър не отговори, Лоугън продължи:

— Зная, че е трудно, но най-добре за теб би било да ми разкажеш колкото е възможно по-подробно какво точно си изпитала през този ден преди три години?

Тя поклати глава.

— Не мисля, че бих могла да го направя.

— Сподели с мен. Когато си излееш душата, може би преживяното ще престане да те безпокои.

— Да ме безпокои? — повтори тя безрадостно.

— Виж, Дженифър — нали мога да те наричам Дженифър? Аз съм емпат. Аз също го преживявам, или по-точно някаква част от него. Ще бъда при теб през цялото време и ако стане много трудно — просто ще спрем.

Тя го изгледа с големите си очи.

— Обещаваш ли?

— Да.

— И наистина ли мислиш, че това може да помогне?

— Колкото по-често се изправяш срещу него, толкова по-лесно можеш да го управляваш.

Тя помълча известно време, след това кимна.

— Добре.

Лоугън извади дигиталния си хронометър и го сложи на бюрото.

— Ще загася лампата. Седни максимално удобно.

Той стана, затвори вратата на кабинета и изгаси лампите. Сега помещението се осветяваше само от хронометъра и екрана на неговия лаптоп. Върна се на мястото си и я хвана за ръцете.

— Просто се отпусни. Няма за къде да бързае. Спомни си какво се случи по време и след катастрофата. Започни, когато си готова. Ако

е възможно, разказвай ми какво си спомняш в реално време. Използвай часовника като ориентир.

Той се намести на стола и потъна в мълчание. Дълго време не чуваше нищо друго, освен равното дишане на жената. Мина толкова време, че се зачуди дали не е заспала. И в този миг, най-неочаквано, тя заговори.

— Бях в колата си — започна Дженифър. — Карах надолу по Шип стрийт близо до университета „Браун“. Неочаквано голям син джип с огромна броня изскочи от напречната улица и ме блъсна.

Тя преглътна шумно, пое си дълбоко дъх, след това продължи:

— Почувствах страхотен удар, оглушителен шум, пронизваща болка, взрив на бяла светлина. След това дълго, дълго време нищо.

Лоугън се протегна, нагласи хронометъра на четиринайсет минути — точно толкова време тя беше прекарала в клинична смърт.

— Следващото, което изпитах, беше, че главата ми се чувстваше необичайно... някак си пълна. Не знам как да го опиша другояче. Освен това се чуваше бръмчене. Започна много тихо и бавно, постепенно започна да става по-силно. Това ме уплаши. После съвсем неочаквано спря и се оказа, че се движа бързо надолу по един тунел. Не ходех, нито тичах — помня, че ме дърпаха. Тогава последва втори взрив бяла светлина. И започнах... реех се над спешното отделение и гледах надолу към себе си, как съм легнала на хирургическа маса. Това реене беше странно: не може да се каже, че бях неподвижна; движех се лекичко нагоре-надолу, сякаш се полюшвах на повърхността на басейн. Наоколо имаше лекари и сестри. Игън също стоеше там. Той... той... държеше електродите на дефибрилатор в ръце. Всички говореха.

— Помниш ли какво казваха? — попита Лоугън.

Дженифър се замисли.

— Един от тях каза: „Хиповолемичен шок. Изобщо не сме имали шанс“.

— Продължавай — подкани я той.

— За миг изпитах мъчителна потребност да се върна отново в тялото си. Ала бях безпомощна. Не можех нищо да направя. Затова просто ги гледах. След това не чувствах нищо: нито болка, нито страх, нищичко. После всичко — моето тяло, лекарите — бавно избледня. И започнах да изпитвам огромно усещане за покой.

— Опиши ми го — поиска Лоугън.



— Никога преди не бях изпитвала нещо подобно. Сякаш цялото ми същество, цялата ми същност беше изпълнена с доволство. В този миг знаех, че повече нищо не може да се обърка.

Лоугън затвори очи. Той също го усети, само че като от голямо разстояние.

— Сякаш си заобиколен от любов.

— Да, точно така. — Тя замълча. — Дълго време се чувствах по този начин.

Тя отново потъна в мълчание. Лоугън чакаше, стиснал ръцете ѝ в своите, докато времето отлиташе. Бяха минали повече от шест минути — по-дълго от повечето клинични смърти.

— Бях в мрак, но усещах, че отново се движа. След това видях нещо пред себе си. Беше златна граница, нещо като бариера. Отвъд нея като че нямаше нищо. Някой... нещо... стоеше пред нея.

— Създание — подхвърли Лоугън. — Създание от светлина.

— Да. Виждам лицето му, но неясно, защото светлината беше твърде ярка. Помислих си, че може да е ангел, но нямаше крила. Някак си усетих, че ми се усмихва.

— Да — прошепна Лоугън. Той също го различаваше, но едва-едва — блестящо, призрачно привидение с неземна красота. Изглежда, от това създание се изливаше на безкрайни вълни безграничната любов.

— Усетих, че ми говори. Не на глас, а в главата ми. Задаваше ми въпрос.

— Можеш ли да ми кажеш какъв беше? — попита Лоугън, макар вече да се досещаше.

— Попита ме дали съм доволна с онова, което съм направила от живота си. Дали съм направила достатъчно.

Лоугън кимна. Досега всичко, което Дженифър беше споменала: преживяното извън тялото, тъмният тунел, създанието от светлина, граничната страна, „житейската инвентаризация“ — всичко това съвпаднаше с преживяното от другите, изпадали в клинична смърт. Той хвърли поглед на хронометъра. Бяха минали повече от десет минути. Това беше по-дълго, знаеше го от повърхностния преглед на документите от ЦИО, от всеки друг случай на клинична смърт, проучван там.

— Създанието повтори въпроса — продължи тя. — Когато го направи, видях целия си живот: от ранното ми детство, неща, за които не бяха мислила или не си бях спомняла с десетилетия — да прелита пред очите ми. И в този миг... — Тя преглътна. — Тогава започна.

Лоугън стисна дланите ѝ окуражително.

— Разкажи ми.

Макар в кабинета да цареше полумрак, видя как красивите черти на овалното ѝ лице се напрягат.

— Съзнанието каза една-единствена дума: „Недостатъчно“. След това се... *промени*.

Тя започна да диша малко по-трудно.

— Отпусни се — подкани я Лоугън — и ми го опиши. Как се промени създанието?

— В началото беше само усещане. Почувствах как неизразимата безкрайна любов започва да умира. А с нея и топлината, доволството и радостта. Беше толкова бавно, толкова неуловимо, че в началото не го осъзнах. Когато това стана обаче, изведнъж се почувствах беззащитна. В този миг създанието потъмня. Ярката светлина помръкна. И вече можех да виждам лицето му.

За миг един образ се появи в съзнанието на Лоугън: злобно лице, космат и похотливо.

Дишането на Дженифър се беше учестило.

— Изведнъж границата пред мен започна... също да се променя. Вече не беше златна. Потрепери и някак си стана мокра. Приличаше на кървава завеса. Тогава... тогава се стопи и изчезна. — Гласът ѝ потрепери. — А отвъд... отвъд...

— Продължавай — едва доловимо я окуражи Лоугън.

— Отвъд лежеше... лежеше виещият мрак. Опитах се да побягна, да се махна оттам. Но бях дръпната вътре, не можех да се съпротивлявам. Беше твърде късно. Нямаше въздух, нямаше светлина. Не можех да дишам. Около мен... имаше тела. Навсякъде, невидими, хлъзгави, те се плъзгаха край мен. Виещи, винаги виещи. Бях притисната от телата, не можех да помръдна. Почувствах... — Сега вече отваряше уста за въздух като риба на сухо. — Почувствах ужасен натиск. Вътре в мен. Сякаш същността на моето същество се изсмукваше... А *той* през цялото време се смееше... Тогава почувствах ръба на... на... о, Боже мили!

Внезапно Лоугън го усети отново: демоничното, зло присъствие; безкрайната вражда, омраза и ярост. Беше толкова осезаемо, че едва не го блъсна обратно в стола му.

— Исусе! — възкликна той и направи рязко движение, с което прекъсна връзката с Дженифър.

Тя изпъшка. Кабинетът му потъна в тишина. След това жената избухна в дълбоки ридания.

Лоугън нежно я прегърна.

— Всичко е наред — повтаряше той. — Всичко ще се оправи.

А тя мълчаливо продължаваше да плаче.

## 40.

Робърт Кармоди стоеше в миришещото на прах помещение и мрачно си играеше с обектива на дигиталния фотоапарат. Наблизо Пейн Уислър беше коленичил на наскоро почистения под, стиснал резбована плочка в ръка, облечена в латексова ръкавица.

— Предмет А-349 — измърмори Уислър в диктофона. — Плочка. Полиран варовик. — Извади от джоба си линейка и внимателно измери предмета. — Седем на девет и половина сантиметра. — Известно време той внимателно оглеждаше лицето на плочката. — Това, изглежда, е молитва за безопасното пътуване на фараона до следващото царство.

Направи още няколко бележки, после внимателно сложи плочката върху бялото ленено платно, проснато наблизо.

— Боб, готово е.

Кармоди въздъхна и избута прожектора до мястото, наведе се над предмета и фокусира фотоапарата. Изщрака десетина пози от различни ъгли и с различна продължителност на експониране. След това се дръпна назад и провери резултата от работата си на диодния дисплей.

— Поредният шедьовър.

Уислър кимна, внимателно зави плочката в ленената кърпа и грижливо я постави в кутията за улики. Кармоди записа номера на снимката в малък бележник.

— Боже — възкликна той, разлиствайки тефтерчето, — тук сме вече... колко?... три часа. И нито един интересен артефакт.

Уислър го стрелна с поглед.

— Шегуваш ли се? Всеки от тези предмети е интересен. Дори са повече от интересни. Това са некрополните богове на първия фараон на обединен Египет.

Кармоди се смръщи.

— Само се чуй. Започна да дрънкаш като онази Ромеро.

Уислър стана и изтупа панталоните си.

— Трябва да си търпелив. Ако искаш бързо удовлетворение, сбъркал си в избора на професия.

— Каква професия? Ти си археологът.

— Топограф — поправи го Уислър.

— А аз съм фотограф. Тук съм вече три седмици. Не мога да се обадя вкъщи, не мога да си поръчам пица по телефона, дори не мога да изляза да потичам.

— В стола ще ти направят каквато искаш пица. А в спортната зала има колкото щеш бягащи пътеки.

— Да, но не хващам любимия си филмов канал. Не мога да играя на любимите си игри. Няма кого да изчукам.

— Това си е твой проблем — вдигна рамене Уислър и остави кутията за улики настрана.

— Искам да кажа, не съм глупак. Знаех в какво се впускам, когато подписах договора и формулярите за неразгласяване. Обаче си мислех, че ще имам възможност да снимам... нали чаткаш — мумии, златни маски. Такива неща. Неща, които по-късно ще изглеждат добре в сивито ми, когато вече ще мога да говоря за тях. Той обаче е оголил това място и е запазил най-хубавите неща за себе си. Само виж това — показва с жест към задния край на първото помещение, където заключена разделителна стена затваряше входа към второто помещение.

— А ти какво очакваш? В края на краищата Марч е главен археолог. Стига си се оплаквал — плащат ти добре. Имам предвид, че можеше да е много по-кофти. Можеше да вършиш неговата работа. — И Уислър махна с ръка към платформата в Пъпната връв, където стоеше пазачът и ги наблюдаваше.

— Не съм подписал договор за вратар. Артист съм в това, което правя. Не просто насочвам камерата и снимам. Мои снимки са участвали в пет различни изложби.

— Продаде ли нещо? — усмихна се лукаво Уислър.

— Не е там работата.

— Да продължаваме — предложи Уислър и се обърна, за да извади внимателно друг предмет от дървения сандък с позлатени ъгли, който стоеше наблизо. Заобръща го внимателно в ръцете си, докато го оглеждаше подробно. — Предмет А-350. Плочка. Полиран варовик. — Той я измери. — Шест и половина на девет сантиметра. — Огледа

надписа. — Прилича на списък с подаръците, които жената на Нармер, Нитхотеп, е получила за своя трийсети рожден ден. — Кимна и се усмихна. — Това наистина е интересно.

— Аха. Толкова интересно, колкото да гледаш как съхне боя. Как се пише „да ти го начукам“ с йероглифи?

Уислър му показва среден пръст, след това сложи плочката на лепената кърпа.

— Върши си работата.

С дълбока въздишка Кармоди вдигна фотоапарата и направи задължителните за документацията снимки. Записа си номерата в бележника, след това изгледа кисело как Уислър прибира грижливо плочката за консервиране и архивиране.

— Искях само малко забавление — продължи да се оплаква той, докато Уислър отново бъркаше в сандъка с позлатените ъгли. — Имам предвид, че вися тук от три седмици на гъза на географията. Направо ще се побъркам.

— Разходи се из тресавището. След това се върни и преброй ухапванията от комари. Така ще има какво да правиш. — Уислър поклати глава. — Последното погребение, върху което работих, беше пясъчна дупка от неолита. В сравнение с нея това тук е раят.

— Знаеш ли какво? Трябва да излизаш по-често.

— Може би. — Уислър извади друг предмет от кутията, огледа го. — Предмет А-351. Плочка. Полиран варовик.

— Стига с тия плочки — изстена Кармоди. — Някой да ме застреля. Просто да ме гръмне и да свършваме.

Отвън на металната площадка радиото на пазача изпука и оживя.

— Търбухът вика Епърс.

Пазачът вдигна портативната радиостанция до устата си.

— Епърс слуша.

— Сензорите съобщават за увеличено налягане в координатна точка деветнайсет в Пъпната връв. Би ли се качил да огледаш, преди да пратим ремонтен екип?

— Разбрано. — Пазачът закачи радиото на колана си, обърна се и започна да се катери по металните стъпенки, скривайки се бързо от поглед.

Кармоди го гледаше как изчезва. След това огледа помещението. Както вече беше отбелязал, то беше оголено, като по-лесните за

пренасяне предмети бяха изнесени. Като изключим сандъка с позлатени ъгли, бяха оставени само мебелите и огромната статуя, покрита с гумиран брезент.

Очите му се спряха на единия от столовете: покрит със сложни резби и украсен със златен филигран.

— Гледай сега — каза той и отиде до стола, отпусна се върху му с театрална предпазливост.

Уислър го гледаше с изненада и ужас.

— Какво си мислиш, че правиш? Махай се. Не е напълно консервиран — можеш да го повредиш.

— Няма начин. Тези неща са здрави като скала. — Кармоди скръсти ръце на гърдите. — Говори цар Нармер. Доведете ми девственицата за деня.

Уислър погледна тревожно към камерата за видеонаблюдение.

— Ще те видят и ще ти отрежат главата.

— Успокой се. Днес следобед дежури Пакстън. Той ми е приятел. — Кармоди стана от стола, огледа се, за да се увери, че пазачът още го няма, след това се упъти към масивното царско легло. Краката, колоните и балдахинът бяха богато украсени с инкрустации и варак, докато основата беше от обикновено, неукрасено дърво. Той го провери с пръсти и после, успокоен, легна.

— Кармоди — сгълча го Уислър, — ти си напълно мръднал. Махай се оттам, преди да те види пазачът.

— Първо ще премигна четиридесет пъти — отговори фотографът. Той надигна глава, огледа театрално помещението. — Хей, Клеопатра, бързо идвай тук, защото имам скиптър, който трябва да бъде лъснат...

Внезапно се чу силен, остър пукот; цялата рамка на леглото потрепери и започна да се цепи. Преди Кармоди да успее да помръдне, се чу едно пуф от измествения въздух и с втори още по-силен пукот дървеният балдахин се откачи от златните клинове и се стовари върху простряното му тяло.

Взрив от ярко бяло — миг неописуема, съкрушителна болка — и после нищо.

## 41.

Когато Лоугън влезе в залата за аутопсии на медицинския център, доктор Ръш точно покриваше смазаното и потрошено тяло на Робърт Кармоди със зелен болничен чаршаф. Чувайки стъпките, лекарят вдигна очи, видя Лоугън и поклати глава.

— Не съм виждал тяло, толкова разрушено като неговото — отбеляза той.

— Свършиха с предварителното разследване — съобщи Лоугън. — Изглежда, златните клинове на балдахина са били преднамерено разхлабени.

— Разхлабени ли? — смръщи лице Ръш. — Искаш да кажеш, че е саботаж?

— Може би. Или подготовка, за да бъдат задигнати от някого. В края на краищата са от чисто злато. И всеки е дълъг колкото траверса.

Ръш се умълча за малко.

— Какво е настроението?

— Можеш да си представиш повече или по-малко. Шок. Скръб и безпокойство. Приказките за проклятието отново тръгнаха.

Ръш кимна отнесено. Изглеждаше блед, под очите му имаше черни кръгове. Лоугън се сети какво му беше казал лекарят в самолета: „Но истината, Джереми, е, че съм обучен като специалист по спешни случаи. Ала така и не успях да свикна със смъртта. Смешно, нали? Да, можех да приема естествената смърт: рака, пневмонията, нефрита. Но внезапната, насилствена смърт...“. Запита се дали това беше най-удобното време да говори с Ръш; после си каза, че едва ли ще има по-подходящо.

— Имаш ли минутка? — попита той тихо.

Ръш го погледна.

— Нека довърша тук и да вкарам бележките в компютъра. Ако искаш, можеш да ме почакаш в кабинета ми.

Десет минути по-късно Ръш влезе в кабинета. Сега изглеждаше по-спокоен и лицето му си беше върнало цвета.



— Извинявай, че те забавих — каза и седна зад бюрото си. — Какво има, Джереми?

— Говорих с Дженифър — отговори Лоугън.

Ръш се наклони към него.

— Наистина ли? Разказа ли ти за своята клинична смърт?

— Всъщност заедно я преживяхме наново.

Ръш го изгледа вторачено.

— В ЦИО никога не е споменавала подробности. Наистина е неудобно, като се има предвид поста ми там.

— Мисля, че ѝ беше нужно да поговори с някого, който е напълно обективен — каза Лоугън. — Човек с опит в работата с необикновеното.

Ръш кимна.

— Какво можеш да ми кажеш?

— Струва ми, че трябва да поискам разрешение от нея, преди да навляза в подробности дори пред теб. Но мога да ти кажа, че първата част от преживяването ѝ е като по учебник. Последната част обаче — когато е била в отвъдното — е точно обратното на писаното в учебника. — Лоугън направи пауза. — Беше... ужасно. Плашещо. Не е чудно, че не иска с никого да говори за това. Нито пък да го преживее отново.

— Плашещо? Наистина ли? Подозирах, че има нещо неприятно заради нежеланието ѝ да се изправи срещу станалото, но нямах представа... — Гласът на Ръш заглъхна. — Горката Джен.

За миг в кабинета се възцари мълчание. На върха на езика на Лоугън беше да каже: „Има и нещо друго. Не мога да кажа защо, но описанието на Дженифър на нейната клинична смърт и ужасът към нейния край силно ми напомнят за проклятието на фараон Нармер“. Ала не би могъл да обясни защо; беше просто усещане — подобно на семка от ягода между зъбите, която не можеш да извадиш. И да го спомене, това с нищо нямаше да помогне. Но може би... може би... можеше да помогне по друг начин.

Той се изкашля.

— Настоячиво препоръчвам повече да не провеждате сеанси. Те я тревожат и може да доведат дори до психично увреждане.

— Говорих по въпроса със Стоун. Той се съгласи да намалим бъдещите сеанси до само още един или два. Иска да я попитам за

Третата порта и какво се крие зад нея. А също и какво се има предвид в странната фреска в гробницата: „Онова, което носи живот на мъртвите и смърт на живите“.

— Не е добра идея. Пък и сеансите, на които присъствах, не доведоха до резултати.

— Всъщност последният сеанс даде резултат. Тина Ромеро проучи някои от изречените слова — и ги намери много интригуващи, като се има предвид онова, което знаем за устойчивостта на древноегипетските текстове.

— Ти ме помоли да говоря с Дженифър и аз изпълних молбата ти, казах ти и моята препоръка. — Лоугън извади сиди от джоба си. — Ето диска с данните от досиетата в ЦИО. Прегледах ги.

— Е, и?

— Отговори ми на един въпрос. Но те моля да ми отговориш честно. След клиничната смърт Дженифър промени ли се? Държи ли се по различен начин? Би ли могъл да кажеш, че тя е друг човек сега?

Ръш се взираше в Лоугън, но не отговори.

— Не съм експерт в тази област, но от прочетеното в досиетата и от твоите думи за променените взаимоотношения с жена ти, както и от онова, което тя самата каза... Не само клиничната смърт на Дженифър е била много различна от тази на мнозина, но и нейното поведение след нея е било различно от това на останалите хора, които сте изучавали.

Ръш остана доста дълго безмълвен. Най-накрая въздъхна и заговори:

— Не исках да го призная дори пред себе си. Но е истина. Много неща се промениха, не само нашите взаимоотношения.

— Можеш ли да ми опишеш тези промени?

— Сложно е. Понякога си мисля, че причината е повече у мен, отколкото у нея, и че виждам несъществуващи неща. Но тя изглежда отчуждена... Откъсната. А винаги е била толкова сърдечна и спонтанна. Сега не усещам подобна топлина у нея.

— Това може и да няма връзка с нейното изпадане в клинична смърт — отбеляза Лоугън. — Подобно поведение може да е израз и на депресия.

— Дженифър никога не е била депресивен тип. А и не е само това. Тя... — Ръш замълча. — Не знам как да се изразя. Сякаш сега

възприема света по различен начин, не както преди. Ето ти и един глупав пример. Винаги си е падала по сантиментални филми. Когато гледаше някоя мелодрама, винаги плачеше като дете. Но вече не е така. През една от първите вечери на Станцията прожектираха за екипа „Черна победа“. Дори някои от най-коравите общи работници бяха потресени от края на историята. А Дженифър остана с каменно лице. Сякаш емоциите... вече не стигаха до нея.

След малко Лоугън заговори бавно и замислено.

— Итън, на тази земя има култури, които вярват, че при подходящи обстоятелства човек може да бъде разделен от своя вътрешен дух.

— Вътрешен дух? — повтори Ръш.

— Имам предвид неуловимата жизнена сила, която ни свързва от този свят със следващия. Византийците, инките, някои племена от американските индианци, розенкройцерите от епохата на Просвещението — всички са имали различни верски модели за подобно нещо. Имало е и има много други.

Ръш го гледаше, но не продумваше.

— Дженифър спомена, че към края на нейната клинична смърт е почувствала ужасен натиск. Тя се почувствала сякаш — нека се опитам да си спомня точните й думи: „сякаш същността на моето съществуване се изсмукваше“.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо не казвам. Просто правя предположения. Възможно ли е жена ти да е била толкова дълго в клинична смърт, че... ами добре, че да е изгубила част от човешкия си дух?

Ръш се изсмя рязко и късо.

— Нейният дух? Джереми, това е налудничаво.

— Така ли мислиш? Аз възнамерявам допълнително да го проуча. Може да се възрази, че подобен феномен се нуждае от един от ритуалите на католическата църква.

— О? И какъв е този ритуал?

— Ритуалът се нарича екзорсизъм.

В кабинета внезапно се спусна ледена тишина.

— Какво искаш да кажеш? — попита след минута или две Ръш.  
— Че Нармер не само ни говори чрез Дженифър? Че при тези преминавания е била... *обсебена* от него?

— Не знам какво се случва при тези преминавания — отговори Лоугън. — Не мисля, че някой може да знае с точност. Знам само, че е опасно.

Ръш въздъхна дълбоко.

— Само още едно преминаване. За да питам за Третата порта. След това ще откажа други преминавания.

## 42.

Лоугън влезе в ярко осветения район на Търбуха с бележник в ръка. Някъде тук сред шумотевицата и навалицата, сред несекващата работа беше работникът, докладвал, че през нощта е чул странен заплашителен шепот. Той беше следващият от хората в списъка на Лоугън, които трябва да разпита. Разбира се, стига да успееше да го намери.

Огледа се, после се закова на място. Нещо ставаше около отвора на Търбуха. Бяха се събрали много хора — техници, общи работници, също и неколцина учени. Сред тях бяха Портър Стоун и Фенуик Марч, които в момента водеха разговор със сериозни лица. Изпълнен с любопитство, Лоугън се приближи. Ситна индустриална мрежа беше спусната в отвора, висеше на тежка лебедка и приличаше на конците на някаква гигантска марионетка.

Докато гледаше, двигателят на лебедката заработи и след щракане на скорости мрежата започна да се издига. Стоун се беше надвесил над отвора на Търбуха и гледаше напрегнато надолу. Минута по-късно даде знак на оператора на лебедката да забави ход. Тогава Лоугън видя да се появява големият сандък от неръждаема стомана, който лежеше в мрежата. Беше дълъг около два метра и десет и широк деветдесет сантиметра. На Лоугън му заприлича на ковчег.

В този момент осъзна, че това наистина е ковчег. Вътре можеше да има само едно нещо: мумията на Нармер.

С голяма предпазливост двама техници придърпаха обгърнатия от мрежата сандък към приготвената количка, спуснаха го върху нея и освободиха мрежата. Тази операция се ръководеше от Марч, който се виеше около двамата работници като разгневено насекомо и даваше команди.

Изведнъж Лоугън долови с периферното си зрение някакво движение. Обърна се и видя Тина Ромеро, застанала в рамката на вратата, водеща към Търбуха. Тя се огледа, после погледът ѝ попадна върху ковчегата на количката. За секунда сякаш се вцепени. После очите

й се присвиха. Тя закричи напред и се изправи пред Марч. Лоугън чу караница на нисък глас. И тогава най-неочаквано Ромеро избухна.

— Ти, егоистично и арогантно копеле! — изкрещя тя и го сграбчи за ризата, стисна я в юмрук, след което го оттласна назад. — Да не си посмял да го докосваш.

Настъпи кратко изумено мълчание. След миг Портър Стоун бързо се вмъкна между двамата, прегърна Ромеро през рамо и я отдалечи от групата къде насила, къде с увещания. През цялото време й говореше тихо и настоятелно. Марч със зачервено като цвекло лице си оправи ризата, прекара пръсти през оредяващата си коса и се обърна отново към количката.

Лоугън се промъкна по-близо до Стоун и Ромеро.

— ... извадихме го само за компютърната томография... — долови той, после Стоун сниши още глас.

След още няколко минути напрегнат разговор Стоун стисна рамото на Ромеро, погледна я настойчиво в очите, после се обърна и се върна при групата около Търбуха. Ромеро остана на място, дишайки тежко и стиснала устни в мрачна черта. След малко тя напусна района на Търбуха.

Лоугън забърза след нея по алеята, която водеше към Жълтото крило.

— Тина! — подвикна й.

Тя се обърна, видя го, но продължи да крачи.

— Какъв е проблемът? — попита той, когато успя да я настигне.

— Това копеле Марч — изстреля тя, без да спира. — Преди да започне експедицията, приехме основни правила как да се процедира с намерените находки. Всяка трябва да бъде проучвана на място, внимателно да се документира и да се стабилизира. За всяко нещо, което ще се изнася, първо трябва да постигнат съгласие ръководителите на екипи. Този лайнар обаче е действал зад гърба ми. Вече успя да извади от гробницата всичко ценно, което не е било здраво закрепено. Всичко е етикетирано и описано от групата плъхове, които се въртят около него. Единственото, с което разполагам, са шибаните видеозаписи. — Докато говореше, гласът й леко потреперваше. — Сега, за да получа нещо, трябва да попълвам искания. Направо не мога да повярвам, че Стоун се е съгласил с това. А днес гаднярът се докопа и до мумията на Нармер. Мамка му! — Тя

поклати глава. — В моменти като този единственото ми желание е цялата шибана Станция да се озове на дъното на тресавището.

Повървяха известно време в мълчание.

— Портър Стоун винаги е бил известен с това, че не е търсач на съкровища — отбеляза Лоугън.

— Знам. Известен е с това. Същевременно обаче е свръхпараноичен заради намаляващото време, което ни е останало. Строителството на язовира „Афаяла“ върви предсрочно. Това място може да се окаже под водата след седмици, а не след месеци. Марч използва този факт, за да ръчка Стоун да бързат. Не спира да разправя, че това е най-голямото откритие в кариерата на Стоун — най-вулгарно гъделичка егото му. И сега, когато нещата са извадени от гробницата и са тук горе... ще бъде много трудно да бъде убеден който и да е от двамата да върнат поне част по местата им. — Тя поклати глава с дълбоко разочарование.

Бяха стигнали до коридорите на Червеното крило. Лоугън последва египтоложката в кабинета ѝ и двамата се настаниха от двете страни на малкото бюро, на което лежаха артефакти и лаптоп.

— Любопитен съм — започна Лоугън — дали има напредък? По отношение на нещата, които толкова те учудиха в тази гробница.

— Цялата проклетия е една голяма загадка — изръмжа тя. Настроението ѝ още беше мрачно, но очевидно беше започнала да се успокоява.

— Каза, че имало надписи, които са безсмислени. Необичайни серехи. Предмети, които не са в съгласие с фараонските традиции, които се появяват по-късно.

Тя кимна.

— Да, загадки в загадката.

— Как мислиш, дали нещата, които ще намерим в третото помещение, ще изяснят тези загадки?

— Възможно е. Обикновено в последното помещение на гробницата са положени най-важните и ценни предмети. Затова толкова се изненадахме, че намерихме Нармер и неговите скъпоценни погребални дарове във второто помещение. — Тя вдигна рамене. — Ето ти още една загадка.

Лоугън помълча малко, преди да попита:

— Според теб какво ще намерим? Имам предвид отвъд Третата порта?

Тя помисли известно време.

— Аз съм един от водещите египтолози в света. Затова Стоун ме избра. Проучила съм всички царски гробници, погребения в пясъка, пирамиди, култови храмове и мастаби, открити досега и документиранни. Никой не знае повече по тези въпроси от мен. Искаш ли да чуеш нещо, ловецо на духове? — Тя се наклони към него, пронизвайки го с поглед. — Нямам *ни най-малка представа* какво ще намерим, когато свалим печатите от Третата порта.



## 43.

Когато Лоугън влезе в помещението за наблюдение, доктор Ръш се беше навел над тялото на жена си, която лежеше на болничното легло, облечена както и при предходните преминавания с болнична пижама.

— Последен път, скъпа — каза той и я погали по бузата.

Тя вдигна очи към него и се усмихна леко. След това насочи поглед към Лоугън, който се приближи до леглото, взе ръката ѝ и лекичко я стисна. Не можа да разшифрова изражението на лицето ѝ — опасение, примирение? Този път докосването до ръката ѝ не му каза нищо.

Той отстъпи назад, докато Ръш оглеждаше апаратите и се готвеше да ѝ бие пропофола. Минаха пет минути, после десет, докато лекарят запали тамяна; после вкара иглата, след това другата в абоката; използва амулета и свещта; изрецитира променения текст за хипноза. Най-накрая взе дигиталния диктофон и се придвижи до горния край на леглото.

— С кого говоря? — попита той.

Единственият отговор беше тежкото дишане на Дженифър.

— С кого говоря? — попита той отново.

Никакъв отговор.

— Странно — каза Ръш. — Никога преди не съм имал проблеми с въвеждането. — Огледа отново апаратите, леко вдигна една от клепките на жена си и огледа окото със своя офталмоскоп. — Ще увеличи малко пропофола, за да подсиля опиянението.

Лоугън чакаше безмълвно, докато лекарят си намираше работа около масата, после отново изрече текста за хипноза. Този път дишането на Дженифър стана по-плитко и бързо.

— Отпусни съзнанието си — говореше Ръш на жена си с почти гукащ глас. — Пусни го на воля. Освободи съзнанието от тялото си. Превърни го в празна непритежавана черупка.

Празна черупка. Без да знае защо, Лоугън изведнъж почувства тревога. Инстинктивно направи крачка напред, сякаш искаше да спре процедурата, но после успя да се овладее.

Ръш отново взе диктофона.

— С кого говоря?

Никакъв отговор.

Ръш се наведе по-близо до жена си.

— С кого говоря?

Устата на Дженифър се раздвижи.

— Говорителят... на Хор.

— Знаеш ли кой съм?

— Осквернителят... неверникът.

— Разкажи ми за орнамента във фреската. Онова, което фараонът или върховният жрец носи на главата си.

— Не... жрец. Само за... детето на Ра.

*Детето на Ра.* Фараонът. Лоугън смръщи чело. Но този епитет не беше станал популярен преди Четвъртата или Петата династия, стотици години след времето на Нармер. Възможно ли е това да е допълнително доказателство за предположението на Тина Ромеро — исторически анахронизъм, някакъв вид колективна амнезия за ритуалите и религията след Нармеровата смърт?

Ръш доближи още диктофона до устните на Дженифър.

— Ти го нарече „онова, което носи живот на мъртвите и смърт на живите“. Какво имаш предвид?

— Великата... тайна... Дар от Ра... не трябва да бъде... замърсен... от докосването на... неверник.

Дишането на Дженифър беше станало още по-плитко и бързо.

— Бъди кратък — тихо каза Лоугън на Ръш.

— Какво лежи отвъд Третата порта? — попита лекарят.

Лицето на Дженифър се изкриви.

— Бърза смърт... крайниците ти ще бъдат... разпръснати по всички земни посоки... Ти... всичко... лудост и смърт ще бъдат твоят дял...

Проклятието на Нармер, помисли си Лоугън.

Тогава за негов неизразим ужас видя Дженифър — все още под въздействието на успокоителното — бавно да сяда в леглото. Но

движенията ѝ бяха странни, изглеждаха някак си погрешни — все едно някаква невидима сила я беше дръпнала да седне.

Очите ѝ рязко се отвориха, но бяха вторачени и безжизнени.

— Лудост и смърт! — изкрещя тя с ужасен глас. След това очите ѝ се затвориха и тя рухна обратно на леглото. В този момент апаратите започнаха да пиукат.

— Какво има? — попита остро Лоугън.

Ръш не отговори, защото беше зает с медицинската апаратура. Отиде при Дженифър и набързо я прегледа. След няколко минути се изправи.

— Изглежда е получила някакъв пристъп — обясни той, — но не мога да кажа какъв, без допълнителни изследвания. Сега вече е добре. Ще оставя пропофолът да действа още няколко минути, после ще я свестя.

Лоугън се намръщи. Тази процедура далеч беше надхвърлила неговото чувство за мярка.

— Това е последното преминаване, нали?

— Точно така. Повече няма да я моля да го прави. Дори Стоун да настоява.

— Радвам се да го чуя. Защото, след като видях това, трябва да ти кажа, Итън, че подобно отношение към нея е направо престъпно. Особено като се вземе предвид нейното минало.

Ръш го стрелна с поглед.

— Какво минало имаш предвид?

— Миналото ѝ, което наскоро открих в документите от ЦИО, които ти ми даде. Психичната ѝ история.

Ръш продължаваше да го гледа, изражението на лицето му стана твърдо. Когато не отговори, Лоугън продължи:

— Говоря за диагнозата шизофрения.

— Говориш за диагноза с двайсетгодишна давност — каза Ръш с отбранителен тон. — При това погрешна. Джен не е страдала от шизофрения — било е просто юношеско преиграване.

Лоугън не отговори.

— Най-много да е ставало дума за разстройство на настроението. Леко и временно, което е изчезнало с годините.

— Дори така да е, като се има предвид чувствителната ѝ психика — как си могъл да я оставиш да преживее всички тези неща? Как си

допуснал толкова да се травмизира?

Ръш се намръщи, отвори уста да отвърне, но само си пое дълбоко дъх и замълча.

— Беше важно за Стоун — заговори след малко. — Беше важно и за мен. Реших, че това е възможност да задълбочим нашите изследвания в ЦИО, да приложим нашите открития в практиката. И както ти казах и преди, сметнах, че това ще бъде добре и за Джен. Не съм очаквал, че ще ѝ бъде толкова трудно. Ако знаех... какво пък — повече няма да се случи.

Настъпи кратко мълчание. Двамата се отдалечиха от леглото, но не отместваха очи от неподвижното тяло на Дженифър.

— Мислих за това, което ми каза — поде тихичко Ръш. — Че Джен е била толкова време в мозъчна смърт... че клиничната ѝ смърт продължи толкова дълго... или накратко казано, може да е изгубила... своята... душа.

— Не съм казал това — възрази Лоугън.

— Но го намекна. Че е един вид празен съд. И че ако духът на фараон Нармер е все още непокътнат на това място, че може... ами... да я е обсебил временно.

— След последния ни разговор аз проведох още проучвания по този въпрос. На теория това, което казваш, е възможно. Но тук не е такъв случаят.

— Радвам се да го чуя. Но как може да си сигурен?

Погледът на Лоугън още беше насочен към Дженифър.

— Поради две причини. Вярвам, че жизнената сила на човек, чиято физическа форма е мъртва, може да се настани в живо тяло, чиято душа е била... изложена на риск. Все пак подобни близки обсебвания са редки. Проучих литературата и в нея се съобщава само за пет-шест случая, при това всичките са лошо документирани. Ала има нещо, по което всички са съгласни. Духът на мъртвец не може да обсеби тялото на жив човек от противоположния пол.

— Значи не е фараон Нармер — въздъхна Ръш с видимо облекчение.

— Не и ако това е вярно за нашия случай.

Ръш кимна.

— Ти спомена две причини.

— Другата съм я изтъквал и преди. Спомни си, че основната цел на погребването на фараона в неговата гробница е да бъде улеснено пътуването му в следващия свят. Ако няма мумия, Ка — духовната същност, няма къде да иде и ще остане без покой и вовеки ще обитава гробницата. Но при наличие на физическо тяло — каквото има в гробницата на Нармер — неговото Ка може да направи пътуването си в подземния свят със своето Ба — част от душата, която е по-подвижна и способна да пътува. Всичко, което видяхме в гробницата, е служило, за да направи пътуването на Нармер успешно.

— След като намерихме мумията на Нармер непокътната, това означава, че неговото Ка вече не е тук — добави Ръш.

— Така изглежда.

— Щом не е фараон Нармер — Ръш се поколеба, — с кого общувахме тогава?

Лоугън не отговори.

## 44.

В два през нощта Станцията беше потънала в неспокоен сън под светлината на подпухналата жълта луна. Неколцина техници работеха в командния център, правейки последни приготовления за сутрешната мисия да се счупят последните печати и да се мине през Третата порта; при отвора на Търбуха имаше постове, също така пред въздушния шлюз и комуникационния център. Иначе всички останали секции бяха потънали в тишина.

Самотна фигура крачеше по пустите коридори в Червеното крило. Облечена в бяла лабораторна престилка, тя приличаше много на останалите учени, които през деня населяваха лабораториите. Само движенията ѝ бяха различни: предпазливи, почти недоловими; колебаеше се на всяка пресечка и тръгваше едва когато се убедеше, че е напълно сама.

Спря пред главния вход на археологическата лаборатория. Беше заключено, но фигурата много преди това се беше сдобила с шперц и с тихи ловки пръсти отключи вратата. Отново хвърли поглед надолу по коридора, застина за миг, за да се ослуша, след това се вмъкна вътре и тихо затвори зад гърба си.

Без да пали лампата, се запромъкна през помещението, пълно с лабораторни маси, шкафове за артефакти, оборудване за консервация и реставрация, докато не стигна при хранилището в дъното на помещението. Фигурата отвори тежката врата и влезе. Едва сега светна малко фенерче. Лъчът се заплъзга по пода и стените на тясното помещение, за да спре накрая върху стената, пред която беше изправен шкаф с няколко големи камери, подобни на хладилниците в болничните морги.

Сега фигурата закрачи по-бързо, стигна до шкафа, плъзна ръка надолу по камерите, спря се на една от тях и я дръпна да се отвори колкото може по-тихо. Миризмите в стаята — на прах и химикали, и примесени с леката воня на гнилоч от тресавището отвън, се смесиха с друга миризма: вонята на смърт.

Вътре в камерата лежеше мумията на фараон Нармер.

Фигурата изтегли носилката до края и плъзна лъча на фенерчето по фараоновия труп. Беше необикновено добре запазен въпреки петте хиляди години, прекарани в гробницата. Забележителен беше и начинът, по който мумията беше увита, както и фактът, че изобщо беше увита. Подобна мумия нямаше да бъде видяна може би чак до епохата на Новото царство — хиляда и петстотин години по-късно. Удивително колко много неща са били забравени и научени отново — повече от хиляда години след смъртта на Нармер. Дали причината беше в усилията на фараона да заблуди всички чрез изграждане на фалшива гробница, а в действителност беше наредил да бъде погребан на толкова голямо разстояние от родната му земя?

В момента обаче фигурата не се интересуваше от теоретични въпроси. Интересуваше се от бинтовете на мумията и какво съдържаха те.

Плащаницата беше свалена от тялото и сега се виждаха ленените бинтове, които лъщяха от древните мазила. Фигурата бръкна в джоба на престилката и извади няколко пликчета за улики и голям скалпел. С бързи движения срязва бинта, който крепеше папирусовия свитък с неговите заклинания за безопасно преминаване през подземния свят в ръцете на фараона, и го остави настрана. След това отрязва от златната огърлица черния скарабей с гравирани по него магически заклинания, който лежеше на гърдите на мумията — сложен върху мястото на сърцето, и пхна огърлицата и скарабея в един от пликчетата за доказателства. После започна да сваля отделните ленени бинтове, увити около пръстите на мумията. Докато го правеше, на бял свят започнаха да излизат още артефакти: златни пръстени, скъпоценни камъни и мъниста — всички проблясваха мътно на слабата светлина.

Фигурата се изсмя весело под нос при вида на тези находки и бързо ги прибра в плика.

Сетне се премести към главата на мумията и заработи още по-бързо — освободи външния бинт от лепливите му спойки и започна да го развива. Появиха се още предмети: огърлица със сокол, изработена от злато, и друга — от порцелан. Те, както и всичко останало, скрито в бинтовете на мумията, имаха за цел магически да защитят фараона и да му помогнат бързо да премине от този свят в следващия. Като ги измъкваше грубо от бинтовете, фигурата ги напъха в плика за

доказателства. След всички тези години още бяха дебело наплескани с мазила — изглеждаха различни от онези, които защитаваха външните бинтове на мумията. Без съмнение някакъв примитивен консервант, на който му липсваше изтънчената обработка на по-късните династии.

Фигурата продължи да развива бинтовете по главата. Показаха се още предмети: бръмбар от смола и красива диадема, инкрустирана със скъпоценни камъни. И двете потънаха в плика за доказателства.

Първият найлонов плик се напълни, фигурата го запечата и го пъкна в джоба на престилката. Времето беше от голяма важност. Крадецът не смееше да се бави прекалено. Вече беше обрал десетина предмета изпод бинтовете на мумията. Още десетина и щеше да си тръгне.

Насочи се отново към гърдите на мумията. На плащаницата още се виждаше избледняла рисунка на Озирис. Като се имаше предвид това напълно анахронично откритие, дали не беше възможно под бинтовете да се крият жезълът и млатилото? Ако беше така, това наистина щеше да бъде царско откритие.

Крадецът взе отново скалпела. Пръстите му лепнеха от мазилата. С тежки и бавни движения — в тях вече нямаше никаква почит към отдавна умрелия фараон, той заби скалпела дълбоко и срязва бинтовете, които покриваха гърдите. Вонята на смърт се усили. Изпод срязаните слоеве заблещука злато. Фигурата различи кама, златна верижка и няколко богато украсени защитни амулета. А какво беше това — почти не се виждаше от долните останки от бинтове? Беше ли възможно, имаше ли дори най-малка вероятност да бъде голямата златна птица Ба, чиито крила бяха инкрустирани с безброй скъпоценни камъни?

Сега фигурата работеше трескаво, бръкна между бинтовете, заопипва, започна да вади амулетите един по един и да ги пуска във втория плик за улики. Те също бяха дебело намацани със слой примитивно мазило с цвета на пръст — отвратително, но по-късно щеше да има достатъчно време да се почисти.

Фигурата изтри ръце една в друга, после ги избърса още веднъж в пешовете на престилката. След това взе отново скалпела, наведе се над мумията и се приготви да среже последните бинтове.

Но я чакай малко... Нещо не бе наред. Какво беше това странно усещане за пареща жега, която се надигаше изотвътре? Каква беше



тази ужасна миризма — на сѳра или нещо още по-ужасно, която се засилваше и засилваше, докато не изпълни цялото помещение?

Фигурата отстъпи тревожно назад. Но докато го правеше, усещането за горещина прерасна в усещане за пламък и виещ се дим! Фигурата отвори уста, за да ахне, но издаде нарастващ по височина и сила вой, подтикван от бързо разпростиращата се непоносима болка, която стягаше с менгеме нейното тяло.

## 45.

Този път, когато Джереми Лоугън се спусна до платформата на въздушния шлюз в долния край на Пъпната връв, тя беше толкова претъпкана, че нямаше къде да застане. Преброи десет души, между които Тина Ромеро, Итън Ръш, Стоун, Валентино — за разнообразие този път лично — двамина от археолозите на Марч, двама общи работници и двама души от охраната. Лоугън кимна на насъбралите се. Неколцина от тях — Стоун, археолозите и Ръш, изглеждаха доста бледи и измъчени. Настроението беше сериозно, напрегнато, почти напълно отсъстваше онази аура на очакване, която беше усетил при първото спускане в гробницата.

— Къде е доктор Марч? — попита той, докато се оглеждаше.

Никой не отговори.

— Готови ли сме? — попита Стоун след още една минута.

Хората закимаха и замърмориха в потвърждение.

— Тогава да започваме. — Докато говореше, Стоун се приближи до Лоугън, хвана го под ръка и го заведе в първото помещение. Когато влязоха няколко крачки навътре, той му прошепна в ухото: — Марч е мъртъв.

Лоугън го погледна стреснато.

— Мъртъв?

Стоун кимна. Устните му бяха стиснати толкова силно, че почти не се виждаха.

— Снощи се промъкнал в археологическата лаборатория и осквернил мумията на Нармер. Развил трупа и започнал да краде скъпоценностите, които били увити в бинтовете. Имало е малък взрив и пожар...

— Експлозия? — удиви се Лоугън.

— В пластове бинтове били скрити две различни вещества. Обясниха ми, че поотделно са инертни, но когато се смесят — действат като древна разновидност на напалма.

— Искаш да кажеш, че е имало капан? Какви химикали? Как може да действат след толкова векове?

— Моите хора още анализират веществата, но явно смесите са били много устойчиви. Вероятно са някакви деривати на калая и примитивна разновидност на глицерина или гликола като антагонист<sup>[1]</sup>. — Стоун погледна назад към другите, които ги приближаваха. — Виж, Джереми, малцина знаят за случилото се. Крием го заради морала на хората и заради... други причини.

— Някаква представа какъв е бил неговият мотив? — попита Лоугън. — Сигурно не е било само користолюбие?

— Твърде рано е да се каже. Но може и да се окаже обикновена човешка алчност. Започнах някои проучвания в Щатите. Излиза, че миналата година Марч е натрупал удивителни дългове, защото е живял много над своите доходи. Възможно е да е бил нает от някои от моите съперници, за да се опита да уплаши нашите работници, като подправи различни елементи от проклятието. Или пък просто се е надявал да си напълни джобовете с колкото може повече злато и скъпоценни камъни. — Стоун въздъхна. — Трябваше да го проверя отново, както всички останали. Но нали съм работил с него толкова често досега. Имах му доверие.

Лоугън посочи с глава към гробницата, която се простираше пред тях.

— Сигурен ли си, че не искаш да го отложиш?

Рязко поклащане на глава.

— Просто не можем. Щом строежът на язовира толкова изпреварва пусковия срок, всеки ден може да пристигне официална делегация, за да обсъдим прекратяването на нашия престой тук, а ние сме прекалено напреднали в работата си за някакво прикриване. Трябва да извадим колкото можем от погребалните предмети и да се махаме, преди да е станало твърде късно.

„Да извадим колкото можем повече погребални предмети.“ Лоугън погледна към Тина Ромеро. Изглежда, че макар да бе вече в гроба, дори оттам печалбарството на Марч беше заразило Стоун. Лоугън се запита какво ли щеше да каже египтоложката.

След като другите се насъбраха, Лоугън огледа първото помещение. Очите му се спряха на тежкото резбовано легло, сега в развалини, след като балдахинът му беше рухнал на ложето. По него

тук-там още имаше малки петна засъхнала кръв, които бележеха мястото, където нещастният Робърт Кармоди беше намерил своя край. Тежките, дебели златни клинове са били преднамерено разхлабени — дали това беше дело на Марч, който ги е подготвил, за да ги изнесе по-късно?

„Ръката, която докосне безсмъртната ми тяло, ще гори с неугасим огън...“ Отново словата на Нармер. И сякаш за пореден път проклятието се сбъдваше. Би било ирония, ако Марч е подпомагал тук-там проклятието на Нармер, което накрая се бе сбъднало по начин, който той никога не би могъл да си представи!

Групата мълчаливо мина през отключената решетка в края на първото помещение и влезе в следващото. Второто помещение беше почти напълно празно; единствените останали неща бяха двата олтара, изсечени в скалите, и огромният гранитен саркофаг в средата. Лоугън отново погледна Тина Ромеро. Лицето ѝ беше непроницаемо и той нищо не можа да прочете по него.

Ръш се приближи до него и Лоугън попита:

— Как е Дженифър?

Лекарят имаше недоспал вид.

— Преместихме я в медицинския център. Жизнените ѝ показатели са добри и тя е в устойчиво състояние. Не разбирам защо не се свестява.

— Смяташ ли, че може да е реакция на стреса при това последно преминаване? Някакъв вид истерична кататония?

— Много се съмнявам. Тя никога преди не е показвала признаци за нещо подобно.

Лоугън се огледа и сниши глас.

— Предполагам, че ти си удостоверил... смъртта на Марч, нали?

Мрачният поглед на Ръш стана още по-мрачен.

— Божичко, какво нещо.

Стоун беше отишъл напред до златната стена в задната част на второто помещение. Тя приличаше на останалите три, като се изключат големите печати, разположени на перваза и по края на изкования в златото релеф. Когато Лоугън се приближи, успя да различи изображението: огромно злобно лице, което — много смущаващо — за разлика от обичайните профили в египетското изкуство, гледаше право в тях: наполовина чакал, наполовина човек.

Останалата част от стената, както забеляза Лоугън, след като се вгледа по-внимателно, беше покрита с бледи йероглифи, красиво изсечени в скъпоценния метал.

— Тина? — тихо повика Стоун. — Можеш ли да разчетеш посланието на тези йероглифи?

Ромеро се приближи.

— Това е краят на проклятието, повторен няколко пъти. „Но ако някой в своето безразсъдство премине през Третата порта, тогава черният бог на най-дълбоката яма ще го грабне, а крайниците му ще бъдат запратени в най-далечните ъгли на земята. И аз, Нармер Безсмъртния, ще измъчвам него и неговите ден и нощ, будни и заспали, докато лудостта и смъртта се превърнат в техен вечен храм.“

Сред малката група хора се възцари мълчание.

— А това изображение? — попита Стоун. — Това лицето на някой бог ли е?

— Никога не съм виждала нещо подобно — отговори Ромеро.

— Какво ще кажеш за печатите?

— Царски печати. Подобни на другите, които видяхме, само че много по-големи и по-богато украсени. Серехи с отгласи от проклятието, вплетени в примитивните символи на фараоновото име.

„Контролни печати“, помисли си Лоугън.

— Изображението на това помещение, получено от проникващия в земята радар беше ненормално — обяви Стоун. — Според уредите вътре сякаш няма нищо, а това не може да е вярно. — Той остана за миг вперил поглед в стената и унесен в мисли. Скоро се съвзе обаче. — Итън, започвай — каза, обръщайки се към доктор Ръш.

Групата чакаше в мълчание, докато лекарят пробиваше дупка в златото и в стената под него, за да вземе проби. Гледаше го как вкарва уредите, как провери въздуха зад стената и го обяви за безопасен. След това Стоун лично се приближи към печатите. Ромеро стоеше до него с кутия за улики, докато той внимателно срязваше горния некрополен печат и след това долния, по-натруфен царски печат. Докато внимателно ги откъртваше от златното покритие, се чу силно щракване, последвано от звук, наподобяващ стенание, смесено със стържене, и за изненада на Лоугън цялата стена се наклони навътре около шейсет сантиметра, като врата на панти. Групата отстъпи назад като един, зяпвайки едновременно от удивление. Тъй като нищо не

последва накланянето на стената, Стоун отново се приближи — вече много по-предпазливо — и светна с фенерчето в мрака зад нея.

След малко се обърна към общите работници.

— Укрепете входа — нареди им той. — След това ще влезем.

---

[1] В случая вещество, което блокира действието на друго. —  
Б.пр. ↑

## 46.

Отново Стоун влезе пръв в помещението, без да изчака работниците да изпробват безопасността на входа. Движенията му бяха бързи, дори резки, сякаш скорошните неприятности и неспиращият часовник му бяха вдъхнали излишна припряност. Той се промъкна приведен покрай работниците, промуши се през тесния отвор и се озова зад камъните на Третата порта. Известно време цареше тишина и единственият признак, че имаше някого в третото помещение, беше шаренето на лъча на фенерчето на Стоун, който пронизваше мрака тук и там. После Лоугън го чу как се изкашля, за да прочисти гласа си.

— Тина? Итън? Доктор Лоугън? Валентино? — провикна се той със странен глас. — Моля, елате тук.

Лоугън последва останалите през отвора в стената и влезе в последното помещение. В първия момент си помисли, че фенерчето му нещо не работи, защото не осветяваше нищо. Но после осъзна, че цялото помещение беше облицовано вероятно с оникс — стените, таванът, подът бяха черни и не отразяваха светлината. Камъкът сякаш засмукваше лъча на фенерчетата им, изтегляше светлината и правеше малкото помещение толкова сумрачно, че съдържащото се в него едва се различаваше.

— Божичко — възкликна Тина, — колко е зловещо!

— Това твоето професионално мнение ли е? — попита я Стоун.

— Ковински — провикна се Валентино през отвора в Третата порта. — Донеси един от онези натриеви прожектори.

Всички млъкнаха и само оглеждаха помещението. На Лоугън му се струваше забележително голо в сравнение с пищните украси в предните помещения. Имаше една-единствена резбована и варакосана маса по протежение на лявата стена, на която лежах десетина грижливо навити папируса, подредени в една линия. В дъното имаше нещо, което приличаше на малко ложе, твърде тясно, някога покрито с ленена покривка за легло и възглавница, които за съжаление се бяха

разложили. Срещу масата в подножието на противоположната стена бяха подредени три малки кутии — очевидно от масивно злато — заедно с една-единствена урна.

Вниманието на всички обаче бързо се насочи към артефакта в центъра на помещението. Беше голям саркофаг, около два квадратни метра и половина, изработен вероятно отново от черен оникс. Ковчегът стоеше върху фантастичен плинт от черно дърво. Ъглите му бяха очертани със злато. По страните му имаше репродукции на изображенията, които вече бяха видели в първото помещение — артефакта с формата на кутия, завършващ отгоре с нещо като метална пръчка и подобния на купа предмет, от чиито краища висяха златни нишки. Ала този път предметите бяха изработени от множество цветни скъпоценни камъни, инкрустирани в повърхността на саркофага. На капака му имаше изкусно обработен серех.

— Тина? — повика Стоун и посочи към сереха, като попита почти шепнешком: — Това е ребусът на Нармеровото име, нали?

Египтоложката бавно кимна.

— Да, така мисля.

— Така ли мислиш? — изгледа я изпитателно Стоун.

Тя беше свалила видеокамерата, защото помещението се оказа прекалено тъмно, за да снима, и се взираше напрегнато към ковчега.

— Вярно е, че глифите съответстват. Но тези драскотини тук, през главата на морската котка... Не знам. Много е странно. Но тук всичко е странно. Този подобен на койка обект в задната част, олтарите във второто помещение, необичайната голота на това помещение... — Тя замълча. — Както вече веднъж казах, сякаш цялата гробница е използвана за *репетиция* на Нармеровата смърт, на неговото преминаване в следващия свят, в Земята на жертвоприношенията.

— Попадала ли си на нещо подобно? — поинтересува се Стоун.

— Не. — Тя се вторачи за малко в сумрачното пространство със смръщено от объркване чело. — Сякаш... но не, това е невъзможно. — Втренчи се отново в ковчега. — Само да можем да го огледам по-добре.

— Ковински! — излая Валентино. — Какво става с прожектора?

— Твърде е тясно, за да можем да го вкараме вътре — обади се приглушеният глас на общия работник.



— Може би, ако огледаш папирусите, те ще хвърлят малко светлина на всичко? — предложи Стоун на Тина.

Тя кимна и пое към масата с фенерчето в ръка.

През това време той, следван от Ръш, отиде при редицата малки кутии, подредени до стената вдясно. Клекна и бавно, много внимателно започна да сваля капака на първата с пръсти, предпазвани от латексовите ръкавици.

Лоугън наблюдаваше, опитвайки се да пропъди нарастващия хлад и тревога, които го обземаха. Още с влизането в помещението беше доловил зло присъствие. То ги усещаше — сигурен беше в това — но съкрушителното зло, което бе чувствал няколко пъти преди, засега беше под контрол. Все едно гледаше... и чакаше да му дойде времето. Бръкна в мешката си, измъкна брояча на йони във въздуха и бавно го завъртя из помещението. Въздухът беше много по-йонизиран от обичайното. Фактически въздухът беше ставал все по-йонизиран с навлизането навътре в гробницата. Не беше сигурен какво означава това.

Стоун свали капака на кутията. Бръкна вътре и много внимателно извади съдържанието ѝ — метална къдрица, изкована да стане много тънка.

— Прилича на чиста мед — каза той. — Там вътре има поне шест малки листа. — Премести се при другата кутийка и свали капака, надникна вътре и после извади нещо, което приличаше на малък байонет — кафеникав и лошо разяден от ръжда. — Това ми прилича на желязо.

— Ако е така, вероятно е метеоритно желязо — обясни Тина, отмествайки се от масата с папирусите. — Ще се окаже, че египтяните са използвали желязо поне петстотин години по-рано, отколкото беше известно досега.

Стоун вече се беше прехвърлил на третата кутийка. Отвори я, пъкна ръка вътре и отново я извади. Разтвори пръсти и в шепата му проблеснаха влакна от тънко изковани златни нишки, преплетени като коледни гирлянди.

— Какво, по дяволите, е това? — измърмори той.

Тина Ромеро спря пред урната с черни краища. Освети вътрешността ѝ с фенерчето.

— Празна е — обяви тя. След това я вдигна до носа си и я подуши. — Странно, мирише на нещо кисело като... като оцет.

Стоун отиде при нея, взе урната и също подуши.

— Права си — каза и ѝ я подаде обратно.

— Ивици от мед, железни остриета, златни нишки — изброи Лоугън. — Какво може да значи това?

— Не знам — вдигна рамене Стоун. — Но ето това ще отговори на всички твои въпроси, дори и на незададените. — И той посочи ковчега с цвят на оникс, който стоеше в средата на помещението. — Той ще сложи венеца на нашите кариери и ще ме впише в учебниците по история като най-големия археолог на всички времена.

— Мислиш... — заекна Ръш, — мислиш, че египетските корони са там вътре?

— Знам, че са там. Това е единственият възможен отговор. И последната тайна в последното помещение на Нармеровата гробница. — Стоун махна на Валентино. — Франк, прати хората си да ми помогнат с капака.

Бавно, сякаш обзети от една и съща мисъл, всички се събраха около абаносовия саркофаг.

## 47.

Аманда Ричардс влезе в лабораторията по съдебномедицинска археология и с едно щракване на ключа светна луминесцентните тръби на тавана. Тя остана за малко на прага, попивайки общата картина — рафтовете с инструменти, грижливо изтърканите лабораторни плотове и работни маси. След това пристъпи към масата в ъгъла. Помещението миришеше слабо на формалдехид и други химически консерванти и по-смразяващо — на сира. Тя седна на масата и отвори папката, която носеше под мишница. Няколко минути разглежда листовете вътре: доклади от рентгеновия оглед, от компютърната томография, радиографиите и кратък обобщен анализ на Кристина Ромеро, всички документи се отнасяха за един и същи обект — мумията на фараон Нармер.

След като затвори папката, Ричардс остана няколко минути неподвижна на стола си, след това стана и започна да подбира инструментите, от които щеше да има нужда: скалпели, висококачествени ленени конци, форцепси, тефлонови игли, подноси от фибростъкло, парчета древни ленени бинтове, взети от мумифицирани останки, които бяха прекалено разложени или повредени, за да бъдат подложени на съдебномедицинска експертиза. След като събра нужните инструменти, тя отиде при шкафа за трупове, вграден в съседната стена, хвана дръжката и внимателно издърпа мумията на фараон Нармер.

Шкафът за трупове беше подобен на онзи в складовото помещение, където беше убит Фенуик Марч при опита му да ограби мумията. Имаше една-единствена разлика: тукашният шкаф беше оборудван с уредба за инертен газ, в случая — азот. След като Марч беше осквернил мумията толкова грубо, срязвайки бинтовете и нарушавайки нейния микроклимат, бяха положени всички възможни усилия да се спре гниенето и по-нататъшното разлагане.

Всъщност това беше причината Ричардс да е тук — да поправи колкото може повредите, които Марч беше нанесъл, и да подготви

мумията за транспортиране, за да може да бъде внимателно реставрирана в лабораторния център на Портър Стоун в лондонските покрайнини.

Патоложката свали стабилизиращите подпори на носилката и ги застопори в специалните ключалки на пода. След това си сложи латексовите ръкавици и се зае с визуалния оглед на мумията. По-рано през деня техниците бяха премахнали двете вещества в бинтовете, задействали древния капан, чрез обработка в камера с отрицателно налягане. Въпреки това Ричардс работеше с голяма предпазливост.

Тя огледа мумията, отбеляза повредите по бинтованите ръце, главата и най-вече гърдите. Все още не можеше да повярва, че Фенуик Марч, един от най-видните археолози на света, е могъл да направи нещо подобно. Не само да ограби мумия, но и да я съсипе по такъв непрофесионален начин. Колко силно е било смъртоносното привличане на древното съкровище! Цял живот Марч беше изучавал и обработвал ценни находки. Може би последната — фараон Нармер — се бе оказала твърде изкусителна за него. Може би тя се бе оказала последната капка, преляла чашата на неговата въздържаност. Дори да беше малко безчувствено, тя все пак беше доволна, че Марч вече не можеше да пречи. Той винаги се бе проявявал като тираничен в археологическите лаборатории, бъркаше се и в най-дребните неща, настояваше да бъдат направени по неговия начин, вилнееше, заплашваше и се оплакваше. Аманда Ричардс беше работила веднъж с него, но на тази експедиция той се държеше много по-лошо. Може би тази му настройка го беше подтикнала да обере мумията. Тя вдигна рамене. Знаеше само, че ако някой друг бе обрал мумията на Нармер, а Марч беше останал жив, сега щеше да наднича над нейното рамо с навъсено лице, да следи всяко нейно движение и да ѝ надува главата, че върши всичко погрешно.

А сега лабораторията по съдебномедицинска археология беше тиха и спокойна.

Тя бавно прекара ултравиолетовата светлина по мумията. Останките от лак флуоресцираха като капки бледо злато. Черните петна, където техниците бяха успели да стабилизират лепкавия глицерин с инертно вещество, за да го обезвредят, бяха пръснати тук-там сред горните слоеве на бинтовете, разрязани от Марч при трескавото му търсене на погребални дарове.

Ричардс изключи ултравиолетовата лампа и я остави настрана. Гърдите на Нармер бяха най-повредената област — оттам щеше да започне реставрационната работа.

Тя докара до носилката мощен хирургически прожектор, нагласи го така, че да осветява гърдите на фараона, и започна да ги оглежда с бижутерска лупа. Марч беше срязал бинтовете по средата и оголил безброй слоеве като геологически пластове. Беше извадил известния скарабей, но множество други малки артефакти надничаха от бинтовете: мъниста и фаянсови амулети, златни дреболии и други предмети, които образуваха „магическата броня“, призвана да защитава покойника в неговото пътуване до другия свят.

Аманда поклати глава, подсвирвайки удивено. Марч така беше накълцал бинтовете, че се налагаше да свали още от тях, преди да успее да ги подреди по някакъв приличен начин.

С помощта на форцепса започна да обръща краищата на срязаните бинтове, разкривайки по-дълбоките слоеве, преплетени и разкъсани от взрива на Нармеровия капан. После остави настрана форцепса и взе скалпела, за да среже първо един, а после втори бинт. Освободи ги от плетеницата и ги дръпна настрана. Не й харесваше, че се налага да го прави, но нямаше друг начин да бъде възстановена повредената част. Тялото на Нармер беше увито толкова грижливо, а Марч в бързането си бе рязал така безразборно, че сега задачата й бе все едно да се опитва да свърже каучуковите нишки във вътрешността на скъсана топка за голф.

Патоложката хвана скалпела по-здраво и срязва още един слой ленени бинтове. Сега плътта на Нармер се провидя, покрита само с тънка покривка и златен нагръдник, който беше изместен вероятно от предизвикалата взрива химическа реакция. Това не беше хубаво — може би притискаше повече мумифицираните тъкани и щеше допълнително да ги повреди. Налагаше се да го постави правилно на гърдите на Нармер. Едва тогава можеше да започне да зашива бинтовете с ленените конци, а местата, където оригиналните бинтове бяха прекалено изгнили или повредени, да заменя с парчета от запаса древни ленени плащаници. След това вече можеше да се заеме с ръцете и главата, където работата би трябвало да върви много по-бързо. След три или най-много четири часа мумията на Нармер щеше

да е в достатъчно добро състояние, за да може да се транспортира в Англия.

След като остави скалпела настрана, тя внимателно пъхна ръка между слоевете бинтове и предпазливо хвана края на златния нагръдник. Забеляза със задоволство, че околните тъкани бяха в отлично състояние: сиви и изсъхнали, без следи от втечняване. Беше й трудно да помръдне нагръдника, затова дръпна по-силно. Най-накрая той се откъсна от тялото на Нармер със сухо пукане.

Ричардс леко го повдигна, готова да го намести и да зашие бинтовете над него. Ала изведнъж се закова на място от изненада и шок.

След като нагръдникът бе махнат, плътта на Нармеровата гръд беше оголена. И Ричардс видя под безмилостната светлина на лабораторните флуоресцентни лампи и белия лъч на хирургическия прожектор сбръчкани, изсъхнали, но невъзможно да бъдат сбръчкани с нищо друго *женски гърди*.

## 48.

Докато останалата част от групичката гледаше в унесено мълчание, Стоун пристъпи към голямата кутия от оникс. Общите работници на Валентино застанаха от двете му страни. Стоун кратко се поколеба, но след това клекна до плинта и внимателно прекара защитената си от латексова ръкавица длан по горната част на сандъка. Раменете му видимо потрепваха. Той свали ръкавиците — Ръш и Лоугън видяха, но не възразиха — и прекара бавно длани по капака. Въпреки че беше намекнал, че в сандъка се крие тайната на Нармер, май не бързаше да го отвори.

Застанал назад и наблюдавайки от мрака, Лоугън разбра. Спомни си речта пред събраните участници в експедицията, когато Стоун описа първата си археологическа находка: индианското селище, което всички преди него бяха пропуснали. Спомни си блясъка в очите му, когато за пръв път се срещнаха в Каирския музей. По време на бляскавата си кариера Стоун беше открил почти неопровержими доказателства за съществуването на Камелот<sup>[1]</sup>. Беше открил следи от Иполита, амазонската царица, която историците винаги бяха обявявали за мит. Ала с откриването на Нармеровата гробница той беше надминал себе си. Лоугън знаеше, че Стоун се отнася към Флиндърс Питри, бащата на модерната археология, с уважение, което стига до обожествяване. А сега той беше успял да постигне това, което не се беше удало дори на Питри. С намирането на короната на Нармер той щеше да си осигури място сред най-видните имена в неговата професия — и щеше да се извисява над всички останали. Неговите критици щяха да млъкнат завинаги. Стоун щеше веднъж завинаги да стане най-великият археолог на света.

Той плъзгаше мълчаливо дланите си по капака на сандъка, след това по неговите страни, ръцете му с дълги и тънки пръсти като крачетата на паяк се движеха насам-натам като ръцете на френолог, който анализира череп.

— Тина — продума той най-накрая, нарушавайки унесеното мълчание, — моля, скалпел.

Тя излезе напред и му подаде тънкия прав инструмент. Той кимна за благодарност, после внимателно срязва златните ивици, които опасваха ковчега. Лоугън беше предположил, че златните ивици са инкрустирани, но се оказа, че са ивици тънко изкован метал, затварящи капака на сандъка с ритуални печати. След като ги срязва, Стоун ги отлепи от сандъка и внимателно ги сложи настрана. Остана една-единствена ивица, на която се крепеше покритият със скъпоценности серех на капака на сандъка; друг предпазлив срез със скалпела я прекъсна, после археологът внимателно я сложи до другата в основата на плинта заедно с прикрепения към нея серех. След това се изправи и кимна на общите работници. Двата хванаха краищата на капака и започнаха да го вдигат. Макар да не беше по-дебел от пет сантиметра, мъжете не успяха да го мръднат от мястото му. Валентино и един от пазачите се втурнаха да им помагат. С голямо напъване четиримата успяха да вдигнат капака, пренесоха го до разчистената част на гробницата и с пъшкане го сложиха на земята. Той се стовари върху черния под с тъпо тупване, което отекна в помещението.

Вътре в ониксовия сандък лежеше черна плащаница, осеяна с цветни и златни нишки. Стоун предпазливо я докосна, но както и преди, в мига, когато пръстите му допряха материята, парчето тъкан се превърна в купчинка фин прах. Веществената му форма се беше опазила през хилядолетията само по каприза на природата.

Отдолу се показа лист ковано злато, покрит с примитивни йероглифи.

— Тина? — повика Стоун и насочи светлината на едно от фенерчетата към надписа. — Какво можеш да кажеш за тях?

Ромеро дойде до него и огледа глифите.

— Вероятно се отнасят до папирусите на масата — обясни тя след известно време. — Едва наскоро започнах да ги проучвам. Сякаш са...

— Сякаш са какво?

— Заклинания, но не от обичайния тип.

— А от какъв? — попита Стоун с нотки на нетърпение в гласа.

Тя вдигна рамене.

— Ами приличат повече на ръководство.



— Защо това да е толкова необикновено? — попита Стоун. — Цялата Книга на мъртвите е едно голямо ръководство.

Ромеро не отговори.

Стоун се обърна отново към сандъка и махна на работниците да вдигнат листа ковано злато. Сетне нетърпеливо надникна вътре, накланяйки фенерчето, за да вижда по-добре. Когато Лоугън пристъпи също, видя друг лист скъпоценен метал — с инкрустации от емайл и скъпоценни камъни, а свободната повърхност беше осеяна с йероглифи. Стоун махна на работниците да вдигнат и него.

— Моля, сложете го тук — посочи Ромеро. Тя беше наредила на хората на Валентино да сложат първия лист до масата с папирите.

След като беше вдигнат и вторият лист, пред очите им се разкри груба, необработена повърхност. На Лоугън в сумрачната светлина се стори, че дъното е осеяно с изобилие от малки, тънки, изсъхнали кости, разбъркани и преплетени в луда неразбория.

Стоун изръмжа от изненада. Протегна ръка, но премисли и си сложи латексова ръкавица, едва тогава потопи ръка в купчината кости.

— Какво е това? — попита Лоугън.

— Проклет да съм — отговори след малко Стоун, — ако това не е коноп.

Ръш пристъпи напред, извади едно парченце с форцепса и го освети с фенерчето си.

— Прав си.

След като кимна на хората на Валентино, Стоун се зае да вади шепи от древното растение. Първоначално предпазливо, но постепенно все по-големи количества, докато подът на третото помещение не се покри с него. Докато вадеха материала, се вдигнаха малки облачета прах и се разнесе странна миризма — като при жътвата преди пет хиляди години — която изпълни ноздрите на Лоугън.

Сред купчините коноп бяха положени две торби. Всяка от тях беше малко по-голяма от баскетболна топка и бе изработена от златни нишки, толкова изкусно изтъкани, че бяха гъвкави като копринени. Много внимателно Стоун ги освободи от обгръщания го от всички страни коноп и ги сложи на пода до плинта.

Групичката отново го заобиколи безмълвно. Лоугън гледаше двата закръглени предмета, осветени от лъчите на фенерчетата. Представи си двете корони на Египет: бялата конична корона на Горен

Египет и червената на Долен Египет — островърха и агресивна. От какво ли са направени? Боядисано злато? Някаква непозната и неочаквана смес? Каква магия притежаваха? Изпита почти непреодолимо желание да види какво има в тези златотъкани торби. Два вързопа. Вече не можеше да има съмнение — това беше двойната корона на първия фараон на цял Египет. Какво друго можеше Нармер да пази толкова ревниво, толкова загрижено и с толкова големи разходи, не само за него, но и за неговите наследници?

Стоун сякаш изпитваше същото нетърпение. Той взе една от торбите, развърза края ѝ и след като огледа набързо наобиколилите го, бръкна и внимателно извади съдържащото се в нея.

Онова, което се показва, не беше корона, а нещо много различно: объл инструмент, изработен вероятно от мрамор, от чиито краища висяха дълги златни нишки.

Чу се изненадано шушукане.

Стоун се намръщи. Известно време гледа втренчено и неразбиращо предмета, накрая го остави върху празната му златна торба. След това бръкна във втората, този път много по-бързо.

Онова, което извади от нея, беше още по-странно: конструкция от червен емайл, завършваща на върха с железен прът, който от своя страна беше заобиколен от накъдрен меден лист. Удивен, Лоугън се наведе, за да го огледа по-отблизо.

Желязната пръчка, която излизаше от конструкцията от емайл, беше затапена със запушалка от нещо, което приличаше на битум. Находките приличаха точно на предметите, изобразени на фреската в първото помещение.

Не бяха корони. Не можеха да бъдат наречени по никакъв друг начин, освен *приспособления*.

Стоун гледаше с празен поглед червения предмет в дясната си ръка. След това взе с лявата белия мраморен предмет. Докато групата го зяпаше безмълвно, той огледа събралите се един по един.

— Какво, по дяволите, е това? — изграчи той.

---

[1] Крепостта на крал Артур. ↑

## 49.

В най-крайната стая в малкия медицински център на Станцията Дженифър Ръш се мяташе неспокойно в леглото, където беше пренесена за наблюдение. Стаята беше слабо осветена, а сестрата, която трябваше да дежури край нея, се беше измъкнала навън — жизнените показатели на Дженифър бяха спаднали до нормален парадоксален сън, а сестрата не искаше да пропусне часа си при фризьора. Всичко беше спокойно, ако се изключи неравномерното просветване и пиукане на медицинските апарати.

Дженифър се размърда отново. Пое си дълбоко и с потръпване дъх. Известно време остана притихнала. В този миг — за първи път след повече от трийсет часа — очите ѝ с потрепване се отвориха. Тя се вторачи в тавана, погледът ѝ беше празен и унесен. След известно време с усилие се опита да се изправи.

— Итън? — повика тя с прегракнал глас.

В сумрака, с гората от уреди с техните малки проблясващи светлинки и монитори, стаята изглеждаше странно, почти екзотично: мозайка от червено, жълто и зелено, сякаш боговете бяха плъзнали наниз от скъпоценни камъни по нощното небе, пребойдисвайки обикновено белите звезди в ярки цветове. Дженифър премигна, след това още веднъж, защото не разбираше какво става. След това погледът ѝ падна върху нещо познато — древния сребърен амулет, повесен на един от близките монитори.

Дженифър се смръщи.

На амулета имаше грубо изображение на една от най-известните сцени в египетската митология: Изида, събрала късовете на заклания Озирис, съживява тялото му чрез магическо заклинание и го превръща в бог на подземния свят.

Амулетът проблясваше от време на време на бледата светлина от апаратите. Докато го гледаше вторачено, тялото ѝ се сковаваше все повече. Дишането ѝ бавно стана плитко и накъсано. Внезапно тя се стовари назад с тиха въздишка, обръщайки очи нагоре.

Минаха десет или петнайсет минути, през което време стаята за наблюдение остана тиха. И тогава Дженифър Ръш отново седна. Тя вдиша леко въздуха, сякаш го проучваше, после вдиша по-дълбоко. Затвори очи и после ги отвори отново. Облиза леко устните си.

След това с едно-единствено движение свали крака от леглото и ги отпусна на студените плочки на пода.

Направи крачка напред, поколеба се, после отново пристъпи. Пулсоксиметърът на пръста ѝ се откачи и падна на пода. Тя вдигна ръце и отмахна множеството кабели по главата и гърдите си като паяжина. След това се огледа. Очите ѝ още бяха замъглени, но вече фокусирани.

Вратата беше пред нея. Тя закрачи нататък, но внезапно спря. На напредъка ѝ отново беше попречено. Този път виновник беше интравенозната тръба, която се простираше от абоката до банката с физиологичен разтвор. Дженифър направи нова крачка и видя как стойката с банката се стоварва на пода; хвърли поглед на тръбичката във вената ѝ и грубо я измъкна.

Този път, когато закрачи към вратата, нямаше повече затруднения.

Тя излезе от медицинския център в централния коридор на Червеното крило и се огледа първо наляво, после надясно. По коридора нямаше никого: повечето свободни от смяна служители бяха или в стаите си, или в залите за почивка и нетърпеливо чакаха новини от третото помещение.

Дженифър се поколеба на прага. Може би искаше да възстанови своето равновесие или да се ориентира. След това се обърна наляво и закрачи надолу по коридора. На първата пресечка зави надясно. Очите ѝ бяха все така забулени, походката ѝ беше неравномерна — като на човек, който дълго време не е стоял на краката си. Ала колкото повече вървеше, толкова походката ѝ се подобряваше, а дишането ѝ ставаше по-равномерно.

Спря се пред врата, на която имаше табела: „Склад за опасни материали. Опасност от експлозия. Влизането забранено“. Тя завъртя топката, но откри, че вратата е заключена. Личната ѝ карта, която висеше на врата — толкова нова, толкова лъскава, синя като небето, се плъзна с лекота през четеца; бравата щракна и се отвори и тя се промъкна в помещението, скривайки се от чужди погледи.

## 50.

В третото помещение беше настъпило шокирано и объркано мълчание. Портър Стоун се отпусна на колене пред огромния сандък от оникс — дали от умора или разочарование, или от някое друго чувство, не беше ясно. Той остави безмълвно двата предмета да се плъзнат на пода.

Лоугън огледа помещението — черните му повърхности проблясваха сумрачно на светлината на фенерчетата. Хвърли поглед на купчината дъвен коноп, разхвърляна по пода в безпорядък. Погледна към ниското ложе в дъното, покрито с красива някога покривка за легло и възглавница. Хвърли поглед и на обрамчената със злато маса, върху която лежаха грижливо подредените папируси. Погледна и малките златни кутии, които някога са били затворени, но сега бълваха съдържанието си: къдрици от мед, клин от метеорно желязо, златни нишки. Накрая очите му се спряха върху двете приспособления — не можеше да измисли как другояче да ги нарече — които лежаха до Стоун. Белият уред с формата на купа, апаратът от червен емайл. Лежаха върху торбите, изтъкани от златни нишки: мистерии на пет хиляди години, които предизвикваха зрителя да разгадае техните тайни.

Всичко изглеждаше странно до невъзможност.

Още от самото начало всичко, свързано с гробницата на Нармер, беше необичайно странно. Тя беше подобна на гробниците на владетелите стотици години след него, но същевременно по много начини бе и твърде различна от тях. Мумията му беше открита във второто, а не в третото помещение, разумът подсказваше, че последното, третото помещение ще подслонява нещо от голяма важност за задгробния живот. Въпреки това, докато оглеждаше ръкописите и парчетата метал, Лоугън не можеше да си представи какво е то.

Погледна отново към двете приспособления. Едното бяло, другото червено — точно като короните на Горен и Долен Египет.

— Корони — измърмори той.

Неговият глас пръв наруши мълчанието. Главите на всички се обърнаха към него. Само не на Стоун.

— Да? — промълви Стоун, все още с гръб към Лоугън.

— Тези две приспособления. Каквото и да са, те са предназначени да бъдат носени на главата. В края на краищата това показва и фреската на влизане в гробницата.

Стоун не отговори, просто поклати глава.

— Не може да са нищо друго, освен корони — настоя Лоугън. — Пък и цветовете отговарят. Червено и бяло. Дори слабо напомнят съставните части на двойната корона според изображението, което всички видяхме.

— Не са корони — възрази Стоун. Гласът му беше нисък, сякаш идваше от много далеч. — А резултатът от заниманията на един луд фараон. Не е чудно, че наследниците му са скъсали с неговия начин на живот.

— Признавам, странни са — съгласи се Лоугън. — Не са корони в декоративен или стилев смисъл. Но би трябвало да имат стойност, при това много висока. Защо иначе да ги слага в най-святото помещение в гробницата? Защо да ги затваря в толкова прекрасен саркофаг? Защо да стоварва толкова ужасно проклятие заради тях?

— Защото Нармер се е побъркал — каза с горчивина Стоун. — Трябваше да го предположа. Защо иначе е пожелал да бъде погребан тук, на това забравено от бога място, на много километри от собственото му царство? Защо иначе ще скъса с една традиция, която ще се възобнови чак хиляда години след него?

— Нармер *е бил* традицията — тихо каза доктор Ръш. — Онези след него — те са скъсали с традицията, а не обратното.

Докато траеше този спор, Тина Ромеро се беше върнала при обрамчената със злато маса и отново започна да оглежда папирусите. Изведнъж се изправи и се върна при групата.

— Мисля, че разбрах — обяви тя.

Всички глави се завъртяха към нея.

— Казвала съм го и преди — всички египетски фараони са се интересували от клиничната смърт и свързаните с нея преживявания, които са наричали „втората област на нощта“. Ако разчитам правилно

тези текстове, били са нещо повече от заинтересувани. Изглежда са я практикували, или поне Нармер.

— Какви ги говориш? — изуми се Стоун. — Как можеш да практикуваш клинична смърт?

— Просто ти казвам какво пише в ръкописа — отговори тя и вдигна папируса, сякаш искаше да подчертае казаното. — Тук отново и отново се повтаря *иб*. *Иб* е древноегипетското понятие за сърце. Древните египтяни са вярвали, че сърцето, а не мозъкът, е седалището на познанията, чувствата, мислите. Сърцето е ключът към душата и е особено важно за оцеляването в задгробния живот. Обаче *иб*, както е описано в тези текстове, не се обсъжда в религиозен смисъл. Описва се повече като... — Тя се поколеба, търсейки подходящата дума. — Като клиничен термин. — Тина сложи ръкописа на масата. — Както казах и преди, съдържа по-скоро инструкции, отколкото заклинания.

— Инструкции? — повтори Стоун с ясно доловимо съмнение в гласа. — Инструкции за какво?

След въпроса настъпи кратко мълчание.

— Звучи парадоксално — намеси се и Лоугън, като се обърна към Ромеро. — Каза, че древните египтяни са смятали сърцето за особено важно за оцеляването в отвъдния свят?

Тя кимна.

— След като попадне в задгробния свят, сърцето на фараона се проверява, изпитва от Анубис в церемония, известна като Претегляне на сърцето. Поне по-късните египтяни са вярвали в това.

— Смъртта обаче настъпва, когато *спре* сърцето. Как може спрялото сърце да е от някаква полза за Нармер в следващия... — Лоугън изведнъж млъкна. — Чакай малко. Какво каза по-рано? Каза, че цялата тази гробница ти прилича на репетиция за смъртта на Нармер, за неговото преминаване в следващия свят. Нещо като суха тренировка. Така ли беше?

Ромеро кимна.

Лоугън откъсна поглед от нея и го плъзна по съдържанието на гробницата, после отново я погледна. И в този момент, съвсем неочаквано, сякаш в главата му експлодира светкавица — той разбра.

— О, господи! — прошепна. — Багдадската батерия.

Известно време никой не помръдна. В този момент, както бавно беше се отпуснал на колене, Стоун се изправи, обърна се и застана с

лице към Лоугън.

— Малко преди Втората световна война — продължи Лоугън. — В едно село близо до Багдад бяха намерени артефакти. Били много стари и тяхното предназначение било неясно. Керамично гърне; меден лист във формата на цилиндър, който завършвал с желязна пръчка. И още няколко други предмета. Били забравени, докато на тях не попаднал директорът на иракския Национален музей, където били съхранени. Той публикува статия, в която развива теорията, че тези артефакти, когато бъдат напълнени както трябва с лимонена киселина или оцет, или някоя друга течност, способна да произвежда електролитно напрежение, могат да слушат като примитивна галванична клетка — батерия.

Никой не проговори. Очите на всички бяха впити в Лоугън.

— Чувал съм това — обади се Стоун. — Батерията е била малка и слаба. Може би е използвана за церемониално галванизирание на предмети със злато.

— Вярно, била е слаба — съгласи се Лоугън. — Но нищо не е пречело да не бъде.

— Исусе — възкликна Ромеро и посочи към предметите, които лежах в краката на Стоун. — Нима искаш да кажеш...

Лоугън вдигна внимателно покрития с червен емайл предмет, който завършваше с желязна пръчка и нагънат меден лист. След това вдигна мраморния предмет с формата на купа, а дългите златни нишки се разлюляха. Много внимателно сложи червеното приспособление върху бялото. Паснаха си отлично.

— Двойната корона — възкликна Ромеро.

— Точно така — кимна Лоугън. — Но корона с много специално, божествено предназначение — допълни той. — Обърнете внимание на елементите, от които е направена. Мед, желязо, злато. И лимонов сок или оцет, с чиято помощ получавате батерия. И вероятно по-силна от онази, намерена около Багдад.

— Онази урна в ъгъла — посочи Ромеро. — Миришеше на оцет.

— А златните нишки — намеси се доктор Ръш. — Мислиш, че са служили за... електроди?

— Да — потвърди Лоугън. — Вероятно, поставени върху гърдите, са могли да спрат сърцето.



— Да спрат сърцето? — повтори Стоун. — Репетиция с костюми на смъртта...

— Може би повече от една репетиция — вметна енигмологът. — Виж допълнителните материали, складирани в тези златни кутии.

Стоун протегна ръка и Лоугън внимателно му подаде апарата корона.

— Репетиция с костюми на смъртта — повтори Стоун. После леко, почти с любов, поглади короната.

— Може да е нещо повече от това — намеси се Ромеро. — Спомнете си огромната важност, която древните египтяни са придавали на сърцето. Със спирането на сърцето и след това с пускането му отново се извършва не само подготовка за фараон Нармер, а и се потвърждава неговата божественост.

— Разбира се — съгласи се Стоун. — Това е начин да установи и да докаже своята божественост, а оттам и на неговия род.

Лоугън се вгледа в ръководителя на експедицията. През последните няколко минути гласът му беше станал по-развълнуван, по-оживен. Вярно, това не беше инкрустирана със скъпоценни камъни корона — ала в някои отношения намереното беше много по-забележително.

— Това обяснява защо „короните“ са сложени тук — каза Ромеро. — В най-святото и тайно място на гробницата — в нейната светая светих. Обяснява и ужасната клетва за прекрачването на Третата порта. Нармер вероятно се е страхувал, че ако някой друг сложи ръка на короните, ако някой друг експериментира пътя до отвъдното, може да добие неговото могъщество и дори да го измести... както на този, така и на онзи свят.

Лоугън се вторачи в двойната корона в ръцете на Стоун. Какво беше казала Дженифър при последното преминаване? „Това, което носи живот на мъртвите... и смърт на живите.“

Как може да е знаела това?

Прочисти гърлото си. В момента му беше хрумнало нещо — нещо, което не му се искаше да споменава.

Стоун го погледна, все още стискайки двойната корона.

— Джереми?

Той вдигна рамене.

— Не мога да не се запитам следното: Ако този уред е изобретение на Нармер, за да го използва в опит да научи какво ще изпита след смъртта на физическото тяло — един вид като подготовка за задгробния свят... — Той замълча. Всички погледи бяха впити в него. — Като се вземат под внимание вярванията на древните египтяни — продължи. — Имам предвид за същността на душата... може ли да са вярвали, че подобно приспособление може да освободи душата, жизнената сила от тялото — и правейки това, на мига да спечели безсмъртие?

Настъпи дълго мълчание, което неочаквано бе прекъснато от остро пиукане. Един от пазачите откачи от колана радиостанцията и я долепи до устата, после я долепи до ухото и изслуша отговора, примесен с пукота на статично електричество. После подаде радиото на Стоун.

— Доктор Стоун? — каза той. — Съобщение отгоре. Казват, че е важно.

## 51.

Кори Лендау седеше в командния център, качил крака върху една от конзолите, и от време на време отпиваше от половинлитровото пластмасово шише с гроздов сок. Преди малко беше свършил с четенето на „Къщата в пограничната област“ и вече беше почти изперкал от скука. До края на смяната му оставаха още четири часа! Не си беше взел нищо друго за четене и гробната тишина, която цареше в залата, му лазеше по нервите. С цел разнообразяване беше започнал да гледа записите от видеокамерите в различните части на Станцията, но навсякъде цареше депресиращо спокойствие. Около Търбуха кипеше живот — мнозина техници висяха пред конзолите с апаратура и следяха данните, а други просто зяпаха в отвора. Колкото до гробницата, вероятно по нареждане на Портър Стоун, камерите в помещението две и три бяха изключени, така че и там нямаше нищо интересно за гледане. Няколко минути по-рано настъпи някакво оживление около археологическите лаборатории в Червеното крило, но явно и там нещата се бяха успокоили. Фактически, цялата Станция беше притихнала в очакване на информация от групичката в гробницата.

Отпи още една глътка, въздъхна и се зае да засуква мустака си, докато прехвърляше пресен набор видеозаписи, все едно сърфираше по телевизионни канали. Затова не забеляза как Дженифър Ръш безшумно се вмъкна в командния център. Нито как се приближи към редица конзоли и се спря да ги проучи. Нито когато вдигна червеното защитно капаче на една от конзолите и бутна лостчето на електрическия ключ от „включено“ на „изключено“. Усети присъствието ѝ едва когато тя, обръщайки се да си върви, се блъсна в рафт с екипировка за диагностика и събори няколко навивки кабел.

— Хей! — извика Лендау и се завъртя със стола, разплисквайки сок по ръката си.

Когато позна жената на лекаря, се усмихна. Смяташе я за готино маце, но беше толкова съдържана и далечна, че чак го плашеше.

Странно, но беше по болнична нощница, не че на Лендау това му пречеше, защото разкриваше доста неща...

— Здравсти — подвикна той подире ѝ. — Съпругът ти е долу с екипа, нали? Дошла си, за да гледаш завръщането на героите? Мога да ти предложа най-добрите места в салона — и той посочи към празния стол недалеч от неговия, от който се виждаше редицата централни монитори.

Дженифър Ръш не отговори. Мина покрай него и продължи право към далечната врата. Носеше нещо в едната си ръка.

В първия момент Лендау си помисли, че е прекалено потънала в мисли или чисто и просто много груба — рядко я беше виждал да разговаря с някого, всъщност изобщо я виждаше рядко и толкоз. После обаче забеляза безжизнените ѝ замъглени очи, странните и неуверени, почти като на робот крачки, сякаш самото ходене беше нещо ново за нея.

Когато фигурата ѝ изчезна надолу по коридора, младежът кимна многозначително.

— Натряскала се е. — Не че я обвиняваше. Да си заврян тук, на гъза на географията, беше достатъчно да накара дори светец да се пропие.

Дженифър Ръш продължи бавно напред с малко неуверена крачка, мина покрай няколко конферентни зали, докато не се озова до бариерата, която препречваше достъпа до плаващата на понтони входна тръба, водеща в Кафявото крило. Тя се обърна и отвори последната врата преди бариерата, от тежък метал с надпис „Електроподстанция. Бяло крило“.

Вътрешността беше претъпкана — цяла гора дебели кабели и множество малки премигващи лампички. На далечната стена имаше цели редици индикатори и ключове. Пред тях беше застанал електротехник и ги оглеждаше, водеше си записки в бележника. Когато чу вратата да се отваря, мъжът се обърна. Вътре беше сумрачно, въпреки това електротехникът разпозна жената, застанала на прага.

— О, здравейте, госпожо Ръш — поздрави той. — Мога ли да ви помогна?

Вместо да отговори, Дженифър Ръш направи крачка напред. В слабата светлина чертите на лицето ѝ бяха неясни.

— Ще дойда при вас след секунда. Трябва само да свърша с проверката на контролните стойности. На моята смяна се падна преработката на метана и от няколко минути индикаторите показват странни данни и сигнализират за повреди. — Мъжът отново се обърна към контролната конзола. — Все едно някой е изключил мерките за безопасност. Но това е невъзможно, защото би трябвало да го направи преднамерено...

Чу шум зад гърба си и се обърна. Усмивката се изпари от лицето му и вместо нея се появи изненада и загриженост. Дженифър Ръш беше сложила предметите, които носеше, на пода. Сега се беше навела над редица големи вентили и с несигурни и отсечени движения, но без съмнение преднамерено въртеше единия от тях.

— Ей! — подвикна ѝ електротехникът. — Не прави това! Така отваряш предпазния клапан!

Той захвърли бележника си и се втурна към нея. Дженифър Ръш не се възпротиви, когато я дръпна настрана.

— Не можеш да правиш това — говореше ѝ той, докато се готвеше отново да затвори клапана. — Ако го отвориш, ще започнем да бълваме метан под това крило. Ще бъде само въпрос на минути, преди...

Тежък удар в основата на черепа му, внезапна остра болка, след това изригване на ослепителна бяла светлина, която изпълни зрението му, преди да отстъпи на пълен мрак.

Дженифър Ръш гледаше как електротехникът се стовари на металния под в подстанцията. След това пусна на земята френския ключ, който беше вдигнала, наведе се отново над вентила и започна бавно да го отваря широко, широко...

## 52.

Лоугън наблюдаваше как Портър Стоун върна радиостанцията на пазача. Беше кратък разговор. Стоун не беше казал повече от десетина думи. Докато слушаше събеседника си по радиото, лицето му се покри със смъртна бледност. Ала сега, когато спря погледа си на всеки от тях, то беше станало мрачно и зачервено. Зениците му се свиха до размерите на глави на карфици. Втораченият му поглед се спря на Тина Ромеро.

Внезапно той се хвърли напред.

— Кучка! — и замахна да я удари.

Доктор Ръш и Валентино застанаха между тях и го възпряха.

— Идиотка! — изрева той, докато се боричкаше да се освободи.

Ромеро инстинктивно отскочи назад.

Лоугън гледаше стреснато. Сякаш всички провали и превратности в експедицията досега достигнаха своя апогей в момента на откритието, че короната на Нармер е напълно неочаквана и странна — и това беше причина безстрастният и в най-тежките моменти Стоун да обезумее и да се хвърля да бие от яд и психическо изтощение.

— Некадърничка! — продължи да крещи Стоун на египтоложката. — Благодарение на теб всички мои усилия и пари са пропилены! А сега няма време... Няма време!

Лоугън пристъпи напред.

— Доктор Стоун, успокой се — каза той. — Какво точно се е случило?

С видимо усилие Стоун се овладя. Освободи се от Ръш и Валентино, които въпреки това останаха близо до него.

— Ще ви кажа какво се е случило — промълви той, дишайки шумно и затруднено. — На телефона беше Аманда Ричардс. Тя трябваше да отстрани повредите по мумията на Нармер и е установила, че не е Нармер.

Настъпи миг шокирано мълчание.

— Какво искаш да кажеш, как не е Нармер? — попита неуверено Ръш.

— Мумията е на жена. През цялото време сме работили в погрешна гробница. — Той погледна отново към Ромеро. — Не е чудно, че нищо не беше както трябва. Ти си ни довела на погрешно място — спомагателна гробница за неговата царица. Или... или някоя наложница. Боже свети! — Ръцете му се свиха в юмруци и за миг изглеждаше готов отново да се хвърли срещу Ромеро.

Ръш и Валентино застанаха плътно до него.

— Минутка! — намеси се Лоугън. — Не може да има грешка. Печатите, надписите, съкровището — дори клетвата — всичко сочи, че това е вечното жилище на фараона. Това трябва да е Нармеровата гробница.

Известно време всички мълчаха. Стоун полагаше усилия да овладее дишането си.

— Ако това е гробницата на Нармер... къде, по дяволите, е неговата мумия?

— Чакай малко — спря го Лоугън отново. — Почакай малко. Не бъди толкова припрян, нека премислим това. — Той се обърна към Тина Ромеро. — Ти не разправяше ли непрекъснато, че има неща в тази гробница, които не се връзват? Че нямат смисъл?

Тя кимна.

— Най-вече дреболии. Приписвах ги на факта, че това е гробницата на първия фараон. Беше напълно естествено да намираме неочаквани неща. Познатите ни традиции още не са били напълно установени.

— Извинения — подхвърли Стоун. — Чисти извинения и нищо повече. Просто се опитваш да замажеш своята глупост.

Ромеро не му обърна внимание и отново заговори на Лоугън.

— Всичко започна, когато ми спомена за черепа. Онзи, който изследва, вероятно череп на някого от Нармеровите жреци, убит ритуално, за да се запази тайната и светостта на фараоновата гробница. Спомняш ли си, че ми разказа как лявата очна кухина била издраскана?

Лоугън кимна за потвърждение.

— Това беше първият знак, че нещо не е както трябва. А другите знаци са тук сред нас. Серехите, които намерихме върху царските печати на портите... глифите са на Нармер, но не съвсем както трябва.

Завършват необичайно с женското несут бити. Пък и онези надписи в първото помещение с обърната ритуална последователност и сбъркан пол. А глифовете по капака на този сандък — морската котка, символът на Нармер, е заличен.

— Ти каза, че бил променен, преобърнат? — напомни Лоугън.

— Какви ги приказвате? — намеси се Стоун.

— Този белег в очната орбита на жреческия череп — заговори отново Ромеро. — Първо реших, че става дума просто за разложение, за повреди от времето. Това обаче е ритуалният начин, по който жрец или жрица на царица са били убивани — с нож в окото, който стига до мозъка. По този символичен начин царицата няма да бъде видяна в смъртта. Пред гробницата на цар жреците са убивани с удар в основата на черепа, който срязвал гръбначния стълб.

— Значи това е гробницата на Нармеровата съпруга? — попита Стоун. — Нитхотеп? Точно това исках да кажа. Сбъркали сме гробницата!

— Не, не, ти не разбираш — извика Ромеро с нова настойчивост в гласа. — Доказателствата са противоречиви. Всичко в тази гробница подсказва, че е била построена за Нармер, следвали са неговите царски указания, като се изключат онези ритуали, които трябвало да бъдат изпълнявани след смъртта. Тук доказателствата започват да си противоречат. Царските печати с женски окончания. Последните ритуални надписи — помните ли, че отбелязах грубия им вид? А самата мумия — можах само за кратко да я погледна, но забелязах, че срезът над устата е неточен, незавършен.

— Все едно целият погребален ритуал е бил извършен набързо? — попита Лоугън.

Чу се далечно боботене, почти недоловимо тук долу, в гробницата. Пазачите и общите работници огледаха с безпокойство стените около тях. Изглежда, звукът идваше от повърхността и стигаше до тях чрез Пъпната връв. След миг спорът се възобнови.

— Не говориш смислено — обвини Стоун Ромеро. — Всичко това е хипотетично. Неубедително.

— Не съм толкова сигурен — намеси се Лоугън, говореше бавно, защото същевременно обмисляше казаното от египтоложката. — Трябва да погледнеш на всичко това от друг ъгъл. Ако короната, намерена тук, в третото помещение, е използвана, за да се симулира,



или по-скоро да се *практикува* смъртта — т.е. да се направи фараонът безсмъртен, да се осигури неговата божественост... една царица не би ли пожелала това също толкова силно? Особено толкова властна и упорита царица, каквато е била Нитхотеп?

Настъпи мълчание.

— Искаш да кажеш... — започна Стоун неуверено. — Намекваш, че Нитхотеп, царицата на Нармер... е *заела неговото* място в гробницата?

— Това е единственото, което има смисъл — потвърди Ромеро. — Нищо друго не би обяснило противоречивите доказателства, които ви изложих.

— То може би обяснява също, защо бъдещите поколения са изтълкували погрешно Нармеровите символи и практики — добави Лоугън. — Не Нармер е лежал в гробницата, не е бил погребан по правилния начин. Жената сама го е заместила и както се вижда — очевидно набързо.

— Тогава какво се е случило с Нармер? — попита доктор Ръш.

— Кой знае? — вдигна рамене Ромеро. — Отрова. Или кама в гърлото късно през нощта в съпругеското ложе. Вероятно е убит заедно с всичките му наложници. Чували сте легендите за Нитхотеп, колко волева, кръвожадна и себична била. Това би било игра точно по неин вкус. Можете ли да си го представите? Възможно е дори да го е изчакала да умре от естествена смърт. След това е придружила тялото му тук заедно с двете свити, за да присъстват на ритуалите за неговото погребение — и в един миг, по предварително съставен план, нейните пазачи са надвили неговите... и сега неговият скелет лежи в тресавищната тиня, преплетен с всички останали, а нейната мумия е заела полагащото му се по право място.

Стоун гледаше ококорено египтоложката. Гневът и яростта бавно бяха изчезнали от лицето му.

— Ако си права за... за короната — поде той, — тогава само на един човек би било позволено да я използва. Ако си Нармер, щом си преминал в отвъдното, естествено е да не искаш някой да заеме твоето място и да изложи на опасност твоето безсмъртие. Короната ще е била свързана с душата на човека, който я е използвал.

— Точно това трябва да е направила Нитхотеп — кимна Ромеро. — Скроила е номер на Нармер и е заповядала да бъде убит, а след това

е използвала короната вместо него. После, вярвайки, че вече е безсмъртна, е наредила да бъде погребана в неговата гробница, която набързо е била преработена — печатите, надписите — в нейна.

— Изобщо възможно ли е това? — попита Лоугън.

— Фараоновата гробница не е ли направена да бъде вечно жилище на точно определен владетел?

— Именно в това е проблемът — обясни Ромеро. — Имаме нужда от много повече време, за да проучим доказателствата. Може би е смятала, че залогът — вечен живот като върховно божество — си е струвал риска?

— Но защо е било това бързане? — зачуди се Стоун.

— След като Нармер е бил отстранен, тя е можела да разполага с колкото време си иска.

Ромеро помисли малко.

— Сещам се за няколко причини. Може би главните жреци на Нармер с тяхната частна армия са били още на път за мястото на погребението и не биха приели с радост подобна промяна. Затова е трябвало да преоборудва гробницата, доколкото може и да я запечата преди пристигането им. Друга възможност е, че тя и нейната свита не са знаели как се работи с батерията и може... да са прекалили.

— Онова, което е трябвало да бъде преживяване на клинична смърт заради спиране на сърцето, се е превърнало в истинска смърт — заключи Лоугън.

Ромеро кимна.

— Да, ако се е случило това — царицата да умре най-неочаквано, трябвало е да бързат да я мумифицират и погребат. Дори, ако се е налагало, да съкратят някои от погребалните ритуали. Както видяхме в някои от изображенията тук — специално онези, което са посветени точно на тези ритуали.

— Ами ако царицата се е погребала сама без достатъчно подготовка — обади се Ръш. — Без достатъчно ритуали?

— Невъзможно е да се каже. Вече споменах несъвършения срез на устата на мумията. Това е важна част от египетската погребална магия: церемонията по *Отваряне на устата*. Тя позволява на *Ба* да напусне мъртвото тяло и да се събере отново с *Ка* в следващия живот. Освобождава устата, за да приема храна и напитки, така че душата да е нахранена — с една дума, да оцелее в задгробния живот.

— Продължавай — подкани я Стоун.

— Ако толкова важен ритуал като *Отварянето на устата* е бил претупан, това подсказва голяма припряност във финалните етапи на погребението. Кой може да каже кои други критични стъпки за пътуването на Нитхотеповата душа в следващия свят са били съкратени? И дори пропуснати?

— Ако тази церемония по Отваряне на устата — попита Лоугън — не е проведена както трябва и царицата не може да получава храна в другия свят, какво би се случило?

Ромеро се замисли.

— От прочетеното в древните текстове бих казала, че нейната жизнена искра — душата, която напуска тялото след смъртта, ще остане в капана на мумията.

Ръш поклати глава.

— Ако тя наистина е извършила това злодеяние — убила е своя съпруг или най-малкото е узурпирала неговото място в следващия свят — бих сметнал, че поне една част от нейното *Ка* би искало да остане тук. Да пази короната, да охранява нейното безсмъртие, за да бъде сигурна, че никой няма да ѝ стори онова, което тя е причинила на Нармер.

— Проклятието — измърмори Ромеро.

„Душата ѝ ще бъде в капана на мумията... За да пази короната, за да бъде сигурна, че никой няма да ѝ стори онова, което тя е причинила на Нармер...“ Изведнъж на Лоугън му хрумна една ужасяваща мисъл.

— Боже мили! — се изплъзна от устата му.

Отгоре се чу глухо боботене, по-силно от първото.

Свитъците папирус потрепераха като от полъха на вятър.

— По дяволите, какво е това? — възкликна Стоун.

Валентино се обърна към двамата работници.

— Ковински, Дугън, вървете на платформата, за да проверите какво става.

Докато мъжете поемаха назад през гробницата, Лоугън дръпна Ръш настрана.

— Ние сме забравили нещо — каза му тихо, така че другите да не чуят.

Лекарят го погледна.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

— Помниш ли нашия първи разговор? Когато размишлявахме върху продължителната мозъчна смърт на Дженифър? Че е била толкова дълго в клинична смърт, та може да си е изгубила душата? Ти го каза, не аз?

Лекарят се смръщи, но кимна.

— Аз ти отговорих, че вярвам във възможността жизнената сила на човек, който вече е мъртъв, да се настани в живо същество, ако жизнената му сила, неговата душа, е била изложена на риск. И че във всички документирані случаи мъртвият може да обсеби само човек от същия пол.

— Помня — потвърди доктор Ръш. — Така разбрахме, че Нармер или неговото привидение не могат да говорят чрез нея — с други думи, че не би могъл да бъде у Дженифър.

— Точно така. Ако обаче не жизнената сила на Нармер е тук, на това място... ако тук е жизнената сила на жена...

— Царица Нитхотеп! — Ръш бавно вдигна ръка до устата си. — Боже мили...

В този миг двамата работници се върнаха на бегом. Вече бяха изключили радиостанциите си.

— Горѐ има извънредно положение — събщи Ковински. — Аварийните вентили на метановата инсталация са били отворени.

— Какво? — попита Стоун с глас, напрегнат от безпокойство.

Ковински поклати глава. На лицето му определено беше изписан страх.

— Каза вентили? Колко?

— Поне три. В Червеното, Бялото и Кафявото крило.

— Невъзможно е — заекна Стоун. — Правилата за безопасност...

— Някак са били нарушени. Затова едва сега са открили причината. Под крилата са избухнали пожари, имало е експлозии, пламъците са започнали да се издигат в самата Станция. И ако не успеят да стигнат до тези вентили, за да ги затворят...

Стоун посочи към изхода.

— Всички навън и започвайте да се качвате. Веднага! — После взе радиостанцията от Ковински и натисна комутатора. — Тук Портър Стоун. С кого говоря?

— Менендес, сър. Аз съм в района на Търбуха. — Зад гласа Лоугън чу викове и съсък, прозвуча като свистенето на горелка. — Працаме екип при вас с помощни въжета.

— Тук долу сме десетина души — каза Стоун. — Трябва да...

Беше прекъснат от поредица трескави викове по радиостанцията, гласовете се преплитаха и смесваха.

— Какво носи? Нитроглицерин?

— Бягайте! Бягайте назад!

— Не я оставяйте да доближи Търбуха, защото ще...

След това откъм Пъпната връв блесна ослепителна светлина, сякаш грейнаха сто слънца... последва взрив, който прониза ушите на Лоугън и го повали на пода в гробницата. След това всичко притъмня и неговият свят изчезна.

## 53.

Лоугън не знаеше дали е бил в безсъзнание час или цял ден. Щом отвори очи и се опита да се надигне и седне, като клатеше глава, за да я проясни, осъзна, че са минали само няколко секунди. Гробницата кънтеше от високите викове и тропота на бягащи крака. Няколко аварийни лампички бяха заработили, потапяйки помещението в червеникава погребална светлина. Ръш се беше навел над него, масажираше китките му и се опитваше да го изправи на крака.

— Хайде, Джери, ставай — подканяше го той. — Трябва да се махаме оттук.

Гробницата беше започнала да се пълни със задушаващ остър дим. Във въздуха се усещаше странна миризма — смесица от вонята на горяща гума, озон и заплашителната сладникава смрад на метан.

— Какво става? — изкрещя един от общите работници с писклив, истеричен глас. Имаше порезна рана на темето и кървеше обилно.

„Какво става?“ Спомни си словата от проклятието на Нармер: „Всеки човек, който посмее да влезе в моята гробница или направи нещо злонамерено на вечното жилище на моята земна форма, със сигурност ще загине бързо. Ако премине през Първата порта, ще се напука основата на къщата му, а семето му ще пада на изсъхнала земя. Кръвта и крайниците му ще се превърнат в пепел, а езикът му ще се разцепи в устата. Ако премине през Втората порта, мрак ще го последва, а змията и чакалът ще го преследват. Ръката, която докосне безсмъртната ми форма, ще гори с неугасим огън. Но ако някой в своето безразсъдство премине през Третата порта, тогава черният бог на най-дълбоката яма ще го грабне, а крайниците му ще бъдат запратени в най-далечните ъгли на земята. И аз, Нармер Безсмъртния, ще измъчвам него и неговите ден и нощ, будни и заспали, докато лудостта и смъртта се превърнат в техен вечен храм.“

— Това е жената на Нармер — измърмори той. — Нитхотеп. Опитва се да опази своето безсмъртие, като зарие гробницата.

Гробницата, която е откраднала от своя съпруг. Всичко се повтаря отново. Пак иска да убие всички, които ще се опитат да завладеят короната. Царицата действа с малко помощ от Дженифър Ръш.

Лоугън осъзна, че само си е помислил това, а не го е казал на глас. Итън Ръш още стоеше до него и го подканяше да се изправи. С усилие се надигна на крака; светът около него се залюля, но след малко се успокои. Ръш се вгледа настойчиво в очите му, изръмжа и тръгна напред, към изхода на гробницата.

Напуснаха ебонитовия кошмар на третото помещение, минаха през второто и се озоваха в просторното първо. Тук целият екип се беше струпал около въздушния шлюз. Аварийното осветление не работеше и неколцина бяха светнали фенерчетата си, жълтите снопове светлина режеха започналия да става тежък въздух. Много радиостанции работеха, изпълвайки звуковия фон с електронни пукания. Лоугън различи фигурата на Стоун, застанал в подножието на наклонената Пъпна връв, за да насочва хората да започват да се катерят. Един от пазачите подкани Стоун също да се качи и след малко той отстъпи пред настояванията и се нареди втори на опашката. След него застанаха двамина от техниците. Единият от общите работници, онзи, който се казваше Ковински, се промъкна в началото на опашката и трескаво започна изкачването към повърхността въпреки гневните викове на Валентино, застанал в края.

Прекрачвайки напред заедно с останалите, Лоугън мина през тежкия въздушен шлюз, монтиран върху обработения гранит на входа към Нармеровата гробница, и стъпи върху метала, от който беше направена външната платформа на шлюза. Тина Ромеро вървеше пред него; тя се обърна, стрелна го с бледа усмивка и започна да се изкачва. Той хвана първата ръкохватка, вдигна крак, готов да го сложи на стъпалото и да тръгне нагоре, но се закова на място.

По протежение на жълтата Пъпна връв, която обикновено беше толкова подредена, цареше бъркотия. Дебелите кабели, които се спускаха по страните ѝ, се бяха откачили и висяха от подпорите като разкъсани вътрешности. Дървените рамки бяха строшени на няколко места, застъпващите се шестоъгълни греди сега се бяха превърнали в купчини дървени парчета. Катерачите пред него трябваше внимателно да си подбират пътя между тях. От отвора на Търбуха бяха спуснати аварийни въжета, но заради бъркотията от дърво и кабели от тях

нямаше почти никаква полза. В далечината — в горния край на Пъпната връв — на Лоугън му се стори, че вижда самия отвор на Търбуха; изглеждаше почернял и изкривен. Металните му краища бяха странно накъдрени, сякаш от мощта на силна експлозия. Разстоянието обаче беше прекалено голямо, а въздухът твърде наситен с пушек, за да бъде сигурен какво е видял.

Всъщност причината да замръзне на място беше самата Пъпна връв. Жълтата ѝ кожа, която обикновено беше гладка и опъната, сега бе изкривена грозна маса от движещи се бръчки и вдлъбнатини. На местата, където дървените подпори бяха частично рухнали, стените притискаха страховито десетината души пред него, които се движеха в нишка един след друг към повърхността. Огромната тежест на Ал Суд я притискаше от всички страни, проверяваше устойчивостта на повредената тръба и търсеше начин, какъвто и да е, за да...

Лоугън усети някой да го докосва по рамото.

— Хайде, човече — чу гласа на Валентино да го подканя. — Побързай! Давай нагоре!

Ромеро беше вече на няколко метра над него. Лоугън се насили да гледа само ръкохватките и стъпалата, а не онова, което беше над него, и да започне да се изкачва. Решително престана да гледа нагоре, следеше с поглед само ръцете и краката си — първо лявата ръка, после десния крак, след това дясната ръка и левия крак. С периферното си зрение видя друг техник да стъпва на най-ниското стъпало и да започва да се катери...

В този момент удари главата си в крака на Ромеро. Без да се замисля, погледна нагоре, за да види какво беше спряло движението към Търбуха.

Докато го правеше, чу ахкания и псувни от катерачите над него.

Погледна покрай Тина и сърцето му се сви. На около шест метра над главата му, близо до отвора на Търбуха, ръбовете на строшена на две подпора, остри като ножове, се притискаха към издуващата се навътре стена на Пъпната връв, а материалът, от който беше направена, вече беше отслабен от взрива, причинил това опустошение. Докато гледаше ужасен и омагьосан, жълтата материя докосна острите ръбове на гредата. Започна да се оформя срез; първо малък, после бързо започна да расте, когато външното налягане на тресавището напипа слабото място и се възползва от него.



— Не! — изрева Ковински над главата му. — Исусе, не!

В този миг със странен звук, наполовина въздишка и наполовина писък, стената на Пъпната връв се разпра. На мига тресавището започна да се излива вътре — помитаща всичко водна стена. Ал Суд се стоварваше върху им. Под неустоимото налягане Пъпната връв започна да се разпада от горе до долу — дълъг черен шев се плъзгаше със смайваща скорост към дъното, вонящата тиня нахлуваше вътре и летеше надолу. От катерачите над главата му се носеха викове и писъци — какофония от удивление и ужас.

Лоугън стори единственото, което му хрумна. Инстинктивно протегна ръце нагоре и хвана Тина Ромеро през кръста, след това се пусна от стъпалата и покрай катерещия се нагоре техник се плъзна надолу, докато стъпиха върху платформата на въздушния шлюз.

Тя се задърпа в ръцете му.

— Какво правиш? — изпищя египтоложката.

— Тина! — надвика той протеста й. — Затвори си очите!

Чу се шум като от водопад; усетиха странен трус като при земетресение; после студена въздушна вълна, сякаш идваше влак в метрото — и изведнъж бяха обгърнати отвсякъде от задушаваш, объркващ мрак.

## 54.

В неочаквано обгърналия ги мрак сетивата им се объркаха: виковете, писъци от ужас и страх, хлъзгави, блъскащи се крайници; студената зловонна прегръдка на противната тиня, която започна да ги залива и затрупва от всички страни. Лоугън не можеше да обясни защо се беше спуснал обратно до платформата на въздушния шлюз в долния край на Пъпната връв. Галваничен тласък на инстинкта за самосъхранение му каза да бяга от спускащата се гнилоч на тресавището, да я изпревари на всяка цена. Ала толкова бързо, колкото тази мисъл му беше хрумнала, осъзна, че е чиста лудост: намираха се на дванайсет-тринайсет метра под повърхността, нямаха кислородни бутилки, неустойимото налягане на водата от тресавището скоро щеше да напълни гробницата — помещение по помещение, както месото пълни обвивката на наденицата... Той бързо прогони тази неприятна гледка, както и другата, която я последва: как се втурва с десетина паникьосани души към дъното на гробницата, където не им остава нищо друго, освен да чакат смрадливата гнилоч да залее главите им...

До себе си усети резки движения, остър писък прониза тъпанчетата му. Осъзна, че това беше Тина Ромеро, която се опитваше да се освободи от прегръдката му. Той я пусна, прикри с ръка очите си от стоварващия се надолу лепкав кошмар и бръкна в джоба си, извади фенерчето и го светна. От тяхното местоположение на дъното, където Пъпната връв беше прикрепена към гранитната стена на Нармеровата гробница, няколко от подпорните колони бяха рухнали и нападали наоколо, образувайки нещо подобно на груба детска катерушка, а гредите стърчаха над входа.

Когато плъзна светлината на фенерчето нагоре, забеляза, че черната гнилоч на тресавището бързо се стича, смазвайки със своята тежест греди, кабели и хора. Някой над тях — вероятно един от техниците, изчезна в кипящата, вълнуваща се маса от кал, парчета дърво, късове метал; в продължение на няколко секунди ръцете му, покрити с кръв, все още се виждаха, след това изчезнаха в черната

буря. Пъпната връв беше разтърсена от силен трус — сякаш тоновете кал и тиня, които се стоварваха отгоре, я усукаха около оста ѝ.

Той откъсна поглед и започна да вика Тина. Буца летяща във въздуха тиня влезе в отворената му уста. Изплю я, повдигна му се от вкуса — няколко хиляди години гниене и разложение.

— Тина! — изрева той в ухото на египтоложката. — Катери се, катери се! — и посочи плетеницата от греди над главите им.

Специалистът механик Франк Ковински извади късмет. Когато Пъпната връв се разкъса и тресавището нахлу в нея, неговият колега, който се катереше пред него, се подхлъзна и политна надолу, оплитайки се в кабелите, които висяха навсякъде. Ковински използва тялото на мъжа отчасти като опора, отчасти като трамплин, и успя да се хвърли напред през разширяващата се цепнатина в жълтата тръба. Знаеше, че никога не би могъл да се изкатери по останките от Пъпната връв — погледът, който беше хвърлил нагоре към плетеницата от греди, кабели, тела и въртящата ги шеметно черна тиня, му беше подсказал това. Ако успееше да се гмурне навън в тресавището, можеше с плуване да си пробие път до повърхността. Трябваше да се бори здраво срещу нахлуващата кал, но като се оттласна от тялото на техника, той успя да се хване за скъсаната тъкан на Пъпната връв и с гребане и ритане се издърпа навън в тресавището.

Сега беше свободен. Освободен от сцените на борба със смъртта и писъците на ужас. Ала не беше преценил колко гъсти и черни са дълбините на Ал Суд; не беше помислил колко ужасен е неговият състав — гъст като катран, но въпреки това грапав като гласпапир, готов да одере кожата и да нарани очите му. Той бързо ги затвори, но мръсотията вече беше влязла в тях и нямаше как да я измие.

Ала Ковински не разполагаше с време да се тревожи, защото трябваше да стигне до повърхността. Отдели секунда, за да се ориентира в мрака, след това започна трудното изкачване.

Колкото можа по-бързо Лоугън се изкатери през бъркотията от потрошени греди и разхвърляни подпори, които се издигаха до покрива на входа към гробницата. Дървото беше черно и хлъзгаво от

калта и му се струваше, че за всяка греда, по която успееше да се изкачи, се плъзгаше поне с две назад. От време на време поглеждаше надолу, за да се увери, че Тина го следва.

Почувства друго ужасно раздрусване и цялата тръба на Пъпната връв се откъсна от допирните си точки с гробницата. Това бе съпроводено от скърцането на трошаща се стомана. Виковете и писъците за помощ вече бяха престанали и това повече от всичко друго го изпълваше с отчаяние, чуваше се само калният плисък на тресавището, което се стичаше надолу по останките от жълтата тръба и бързо пълнеше гробницата и се издигаше около тях. С фенерче между зъбите той се набра до горния край на една греда — главата му беше на сантиметри от връзката между тръбата и входа на гробницата. Таванът на Пъпната връв, където най-ниската част от тръбата се срещаше с въздушния шлюз, се беше отпуснал заплашително над главите им. На тази височина импровизираната структура от греди беше опасна и неустойчива, ала мазното тресавище, което нахлуваше в гробницата и ги гонеше по петите, я държеше на място, все едно беше черно лепило. Запазвайки равновесие върху най-горния метален пилон на шлюза, той се протегна надолу, за да помогне на Тина да се качи до него на гредата.

На слабата светлина от фенерчето човек трудно би могъл да я познае. Лицето, дрехите, косата бяха изцапани с кал и тиня, а очите ѝ бяха малки бели точки в калната обвивка, която го обгръщаше.

— И сега какво? — изпищя тя. — Ще чакаме да се издавим в тия лайна ли?

— Няма да се удавим — кресна Лоугън в отговор.

Докато говореше, се усети още един силен трус; двамата се хванаха един за друг, за да не паднат, но цялата купчина се разтrese и се килна настрана.

Лоугън насочи лъча на фенерчето си нагоре, където тъканта на Пъпната връв се срещаше с въздушния шлюз.

— Ще рухне всеки момент — каза той. — Когато стане, не се паникьосвай! Блатото ще се излее около нас. Каквото и да става, дръж се за мен. И то здраво. А аз ще се хвана за този пилон. Той е забит в гранита и базалта и няма да мръдне.

Дръпна и скъса ризата си, след това откопча колана и изтръска надолу панталоните. Протегна ръка и дръпна ризата на Тина,

копчетата се разхвърчаха наоколо и тя остана само по сутиен.

— Ей, какво правиш? — изкрещя тя истерично.

— Свали панталоните — нареди той спокойно. — Бързо сваляй дрехите си. Ще се напълнят с кал и ще ти бъдат в тежест.

Тя веднага схвана какво има предвид, дръпна ципа и събу джинсите си.

— Щом налягането се изравни, ще започнем да се издигаме. Дръж се за мен. Каквото и да става, внимавай да не изгубиш ориентация. Преди да започнем да се изкачваме, затвори очи. Така няма да изгубиш посоката в калта.

Той погледна надолу покрай купчината дърва под тях и пресметна бързо наум.

— Тресавицето трябва да се издигне още десет сантиметра. Пригответи се. Пази си дъха.

Тина не отговори. Гледаше към тинята, която сега беше стигнала до пояса им и продължаваше да се издига, гъста като прокиснал млечен шейк.

— Тина! — кресна той. — Разбра ли?

Белите кръгове на иначе черното ѝ от калта лице се насочиха към него, премигнаха, после бавно се вдигнаха и спуснаха вместо кимване.

Лоугън я хвана за ръката и я стисна.

— Не се пускай от мен — повтори той.

Точно в този момент почувстваха последен мощен трус — за сетен път се понесе нетърпим метален вой — таванът над тях се откъсна и върху им се стовари черното сърце на Ал Суд, обгръщайки ги в своята пагубна прегръдка.

Франк Ковински си пробиваше път нагоре през калта и тинята. Очите му смъдяха от песъчинките, а ушите и ноздрите му бяха пълни с гнилоч. Имаше чувството, че тресавицето го дърпа — хиляди невидими ръце го теглеха за дрехите, опитваха се да го задържат под водата. В калния мрак имаше някакви неща: пръчки и бурени, и полъзгави неща, които не искаше да знае какви са. Някои успяваше да използва като ръкохватки и стъпенки, докато си пробиваше път нагоре през хлъзгавия кален свят, в който се беше хвърлил.

Беше в тия лайна вече може би колко... шейсет секунди? И гърдите му бяха започнали да парят. Трябваше да си поеме по-дълбоко дъх, когато се хвърли навън от Пъпната връв. Беше очаквал, че скъпоценният кислород ще го издигне нагоре към повърхността. Излъгал ли се беше? Грешка ли беше направил? Може би трябваше да се опита да си пробие път нагоре през ада на съсипаната Пъпна връв? Не — това щеше да завърши със сигурна смърт.

Кал се стичаше по гръбнака му, влизаше под мишниците. Беше навсякъде — около корема, обгръщаше слабините му. Тази чернота беше прекалено ужасна, защото не знаеше къде е, не знаеше колко още трябва да се издига, а въздухът му ставаше все по-малко...

Внезапно главата му се удари силно в нещо. Ударът изкара сълзи от затворените му очи, но същевременно го извади от обхващащата го паника. В първия момент си помисли — надяваше се — че може да е един от понтоните на Станцията. Но след като протегна ръка и опипа слепешком, осъзна, че е огромен дънер, засмукан от подвижните пясъци на Ал Суд. Поклати глава, за да я прочисти — поклати я толкова, колкото заобикалящата тиня му позволяваше — след това се оттласна от дънера, ориентира се и пак започна да се катери нагоре през заобикалящия го черен кошмар.

Лоугън беше напълно неподготвен за едно нещо — за силния, неумолим натиск на тресавището. Стисна го като в студено менгеме, опита се да изкара въздуха от дробовете му. За няколко секунди той остана просто да виси в калта, досущ на насекомо, запечатано завинаги в кехлибара, смаян от съкрушителното клаустрофобично усещане. Но тогава със силен ритник се оттласна нагоре, повличайки Тина за ръката. Почувства как ръката ѝ се движи напред-назад, когато и тя започна да си пробива път нагоре. Той стегна хватката си, преплете пръсти с нейните — някак си беше предусетил, че ако се разделят, това ще означава смърт и за двамата.

Държеше очите и устата си плътно затворени, опитваше се да не мисли за калта, която влизаше в ушите, и позволи на тялото си да намери свое равновесие, докато с мъка си пробиваха път нагоре. Държеше носа си чист, като издухваше по малко въздух на всеки няколко секунди — така продухваше ноздрите и освобождаваше

излишния въздух от дробовете си. От време на време, докато гребеше със свободната си ръка, се удряше в клони и пръчки, хванати в плетеницата на Ал Суд; където беше възможно, ги използваше за ръкохватки или стъпенки, за да подпомогне изкачването им нагоре, като през цялото време стискаше Тина за ръката. Веднъж за малко не се оплете в ластарите на някакво подводно растение. Пребори се с паниката и го отблъсна, като продължаваше да внимава да поддържа равновесието си.

Общата им битка да излязат на повърхността, обединените им усилия сякаш правеха издигането по-лесно, отколкото щеше да е за всеки поотделно. Без ризи и панталони телата им се покриха с подобната на смазочно масло тиня, която им помагаше да се изплъзнат от коварните опити на тресавището да ги всмуче обратно. Въпреки това много скоро Лоугън усети ръката на Тина да трепери конвулсивно в неговата. Въздухът ѝ беше започнал да свършва.

Колко се бяха изкачили? Четири метра? Шест метра? В тази черна мътилка беше невъзможно да се определи. Напипа друг клон, използва го като ръкохватка, за да се изтегли нагоре, после го потърси с крак, за да се оттласне още веднъж. И неговите дробове започваха да парят. Трепкането на ръката на Тина стана по-настойтелно; трябваше да я стиска още по-силно, за да не ѝ позволи да се откъсне от него. Още няколко секунди и тя или щеше да си поеме дъх, или да изгуби съзнание. Той нямаше да може да продължи да я издига нагоре като инертна маса. Вече почваше да усеща как силите му намаляват. Скоро и двамата щяха да потънат надолу в безкрайния мрак и труповете им щяха да се присъединят към свитата на Нармер, която...

Изведнъж усети нещо странно. Свободната му ръка вече не трябваше със сила да си пробива път през гъстата каша на тресавището. Той преплете пръстите си още по-здраво с Тинините, придърпа я към себе си и с едно последно усилие се оттласна нагоре. В този миг главата му усети същата свобода като ръката — можеше да се движи по-свободно, без да е притисната от всички страни в калната прегръдка на Ал Суд. Докато плюеше кал и тиня, кашляше и вдишваше, издърпа Тина над повърхността. И двамата бяха покрити с черна тиня — приличаха повече на обитатели на тресавището, а не на сушата — но вече можеха отново да дишат свободно. Бяха стигнали повърхността.

Ковински беше повече от отчаян. Вече бяха минали повече от деветдесет секунди, може би дори две минути. Беше в добра форма, редовно тренираше, но въпреки това всеки атом в тялото му виеше за кислород. Той се забори още по-яростно с калта и тинята. Вече трябваше да е близо до повърхността. Трябваше! Сега очите му бяха широко отворени, не обръщаше внимание на болката. Все някаква светлинка трябва да прониква в този шибан пъкъл. Сигурно всеки момент нетърпимият мрак около него щеше да просветлее леко, после още малко, след това още малко и накрая... въздух!

Това беше единственото, което можеше да направи, за да не си отвори устата. Въздух, трябваше да се добере до въздух. Вече не усещаше как калта и тинята, и вонята проникват във всяко отворстие и процеп, дори такива, които дори не подозираше, че притежава. Единственото, от което имаше нужда, беше въздух. *Въздух!*

Боже, беше толкова ужасно! Къде се намираше? Защо наоколо беше толкова черно? Защо още не беше изскочил на повърхността?

Докато махаше трескаво с ръце, те докоснаха нещо. С широко отворени, но невиждащи очи и с нос, от който се издигаха малки мазни мехурчета сред калта, той започна да опипва. Ръка, подмишница, глава. Човешки труп, на някой наскоро починал. Агонизирацията Ковински не му обърна повече внимание и продължи с усилие напред.

Сега блъскащите му ръце се удариха в нещо друго. Този път беше твърдо и гладко. Метал. Това беше — най-накрая беше стигнал до Станцията! Надеждата, която почти го беше напуснала, отново се посъживи. Още пет секунди или може би десет и ще се окаже сред печелившите. Протегна другата ръка и се опита да се ориентира в мрака, докато се готвеше да се издърпа нагоре и навън...

Тогава напипа нещо друго, закрепено към един от нитовете. Дебел къс материя, хлъзгава, с накъсани краища.

Действителността се стовари съкрушително върху му. Това не беше Станцията, а въздушният шлюз. Някак си, може би когато се блъсна в онзи дънер, беше изгубил ориентацията в мрака. Беше се преобърнал и насочил обратно към дъното и към гробницата.

Не. Не! Това не може да е истина. Сигурно имаше халюцинации. Вероятно се дължеше на паниката и на липсата на кислород. Трябваше



да пренебрегне тази илюзия, да се стегне и да поеме най-сетне тази сладка, сладка глътка въздух.

Той сграбчи металната колона, издърпа се нагоре, докато не я усети да се опира в гърдите му. Движенията му бяха бавни като на муха, попаднала в сладко, очите му бяха слепи — но това нямаше значение. Вече беше на повърхността. Трябваше да бъде. Отвори уста...

И за миг тя се изпълни с кал и тиня, пясък и вонлива гнилоч, по-стара и от най-старата гробница. Въпреки че вонята предизвика позиви за повръщане, изпадналият в безизходица Ковински извърши последното си действие на тази земя — вдиша я.

## 55.

Те избягаха от калния си затвор само за да се озоват сред един огнен свят. Притиснал Тина към себе си, Лоугън заплува около Станцията, като вдишваше въздуха на дълбоки, насечени глътки. Четири от крилата — Червеното, Кафявото, Бялото и Жълтото горяха. Огнени езици се стрелкаха изпод тежките гумирани брезентови покрития и поглъщаха противокомарните мрежи, които обгръщаха понтонните мостове като тънки копринени нишки. Лабораториите и медицинските помещения в Червеното крило горяха сякаш с особена ярост — надуваемият купол, който покриваше крилото, беше странно ален, осветен отвътре в дяволско оранжево. Докато Лоугън гледаше, огромна огнена топка изригна от купола, разкъса брезента и вдигна кълбящи се черни и пурпурни облаци, които погълнаха Гарвановото гнездо. Няколко лодки и едно от корабчетата с въздушен винт, както и други плавателни съдове бяха наобиколили Станцията и изстрелваха високи струи вода към пламъците. Но те се бяха разгорели толкова силно, а водата бе толкова недостатъчна — самото тресавище беше прекалено лепкаво, за да бъде изтласкано през помпите под налягане. Лоугън почувства по страните си горещината от пожара, който изпичаше останалата на сухо кал, и обърна глава.

Сега успя да различи и други фигури, които наполовина плуваха, наполовина пълзяха из тресавището към горящата Станция. Те бяха покрити със същата кафяво-черна тиня и беше невъзможно да бъдат разпознати, но Лоугън реши, че един от тях е Стоун, а друг — може би Итън Ръш. Сякаш се насочваха към Зеленото крило, където се помещаваха службите по поддръжка — бушуващият огнен ад още не беше стигнал до него. Лоугън ги последва, помъкнал изтощената Тина. Един воден джет, който обикаляше периметъра, ги забеляза и се приближи до тях. Качи ги и се насочи обратно към защитния брезент и убежището, което предлагаше пристанището. Лоугън благодари на водача и помогна на Тина да слезе на кея. Беше само по гащи, но с кората от кал, която го покриваше, можеше да е и със скафандър.

Пристанището беше сцена на едва удържан хаос. Екотът на раздаваните на висок глас команди, пищенето на алармите и ревят на двигателите беше трудно поносим. Въздухът беше гъст от задушавания дим. Техници, лаборанти, общи работници и дори готвачи пристигаха на бегот от други райони на Станцията. На мнозина лицата и дрехите бяха изцапани със сажди. Хората носеха документи, храна и колкото бяха успели да спасят от скъпоценните артефакти в склада. Лоугън видя поне десетина кутии за улики, струпани в безредие до стената. Дори подобният на ковчег сандък, в който лежеше мумията на Нармер, всъщност мумията на Нитхотеп, напомни си той, стоеше в един ъгъл, леко килнат на една страна. Други забързано мъкнеха предмети към голямата лодка с въздушен винт, пристанала на близкия кей. Капитан Плаурайт крещеше заповеди, застанал до предния трап.

Междувременно неколцина мъже и жени, екипирани за извънредни случаи, тичаха в обратна посока към другите крила на Станцията. Очевидно търсеха изостанали. Мъж в бяла престилка, който носеше кутия за улики, се препъна в намотано въже и падна на колене, изпускайки кутията. Тя се отвори и се изсипаха скъпоценни камъни, пръстени, дребни украшения и множество златни статуйки. Всяка от вещите беше в найлонов плик с етикет. Портър Стоун се появи от нищото, клекна и започна да събира пръсналите се находки и да ги слага обратно в кутията с трескави, непохватни движения. Още беше целият в кал. Пот или по-вероятно сълзи се стичаха по бузите му и оставяха тънки бели ивички в кафеникавата кора.

Когато се огледа, Лоугън забеляза Валентино. Той говореше оживено с група пазачи. Лоугън инстинктивно пристъпи към тях. С периферното си зрение забеляза, че и Итън Ръш идва насам. Ръш, Стоун, Валентино — поне трима души от групичката в гробницата бяха успели да се измъкнат.

— Колко са жертвите? — попитаха Лоугън и Ръш в един глас, когато приближиха достатъчно Валентино.

Главният инженер ги погледна, от месестото му лице се стичаше кал.

— Не могат да ми кажат точен брой. Петнайсет, може би двадесет души са в капана на пламъците.

Някой хвърли бяла престилка на Лоугън. Той я облече и завърза колана.

— Всичко стана толкова бързо — обади се един от хората на Валентино. — Метанът се събрал в кухините под крилата и изведнъж избухна.

— Какво точно се е случило с метановата система? — попита Лоугън.

— Разрушена е — отговори един от мъжете.

— Не може ли да се затворят аварийните вентили? — обади се Ръш.

Валентино поклати глава отрицателно.

— Вече нищо не може да се направи. Единственият път към ръчното управление е през Червеното или Бялото, а и двете крила горят силно. Невъзможно е. Огнената стена приближава конвертора и резервоара. Разполагаме с четири, може би пет минути. След това е по-добре да сме далеч от тук.

— Как се случи това? — попита Лоугън, но още докато произнасяше думите, вече знаеше отговора.

— Не можем да кажем със сигурност — каза един от пазачите, — но смятаме, че е била госпожа Ръш.

— Дженифър? — ахна Ръш, а лицето му се покри със смъртна бледност под калната маска.

— Появи се край отвора на Търбуха, докато вие бяхте в третото помещение. Носеше две туби нитроглицерин. Хвърли едната по Пъпната връв. Все още ѝ остава другата — разказа мъжът.

— Искаш да кажеш, че още е вътре? — попита Лоугън. — Край Търбуха?

— Държи всички на разстояние с втората туба — обясни пазачът.

— Стига толкова — възкликна Валентино. — Ще наредя на последния екип да се изтегли. Трябва веднага да се евакуираме. Луда, луда жена. — Обърна се към Ръш и добави: — Извинявай.

Ала Ръш вече го нямаше. Беше се втурнал по алеята, която водеше към Бялото крило.

— Итън! — викна Лоугън подире му.

Лекарят, който си пробиваше път между хората, които тичаха към пристанището, не се обърна назад.

Втората голяма лодка с въздушен винт, сякаш признавайки поражението си в борбата с пламъците, започна да наближава, като оповести пристигането си с рев на сирена. Хората се подредиха в опашка по кея, всеки носеше колкото може от безценните артефакти. Някои от по-малките плавателни съдове вече бяха започнали да се отдалечават от Станцията на север, без да изчакат големите лодки да им пробиват път. Плаваха потънали много под ватерлинията, претоварени с хора и артефакти. Лоугън се обърна и видя, че Тина също се беше пременила с бяла престилка.

— Ей сега се връщам — каза ѝ той, и понечи да тръгне, но усети ръката ѝ да стиска отчаяно неговата.

— Не! — извика тя с широко отворени очи.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Качи се на някоя от лодките с въздушен винт. След минутка се връщам. — Взе радиостанцията на един от хората на Валентино и се втурна по алеята в посоката, в която бе поел Ръш.

## 56.

Профуча край изоставените кабинети и складове за оборудване в Зеленото крило. Явно по-голямата част от евакуацията беше приключила; лабиринтът от коридори беше почти напълно пуст. Можеше за две минути да се пресече крилото до бариерата в задния му край. Той се промъкна през пластове найлонови платна и притича по покрития понтонен мост до Жълтото крило. Въздухът тук беше тежък, а горещината вече се усещаше силно. Още няколко секунди и се озова пред бариерата, през която се минаваше за Търбуха.

Там се закова на място. Огромната площадка изглеждаше като че през нея беше минало торнадо. Шкафове с апаратура се валяха по пода, а високотехнологичните уреди се търкаляха наоколо. Захранващите тръби и електрокабелите бяха почернели и обгорели, а тук-там от скъсаната изолация изскачаха искри. Мониторите, подредени в редици, бяха тъмни. Отворът на Търбуха беше руина. Големи парчета извит метал стърчаха във всички посоки. Почернелият и разкъсан пръстен в горния край на Пъпната връв беше свидетел за експлозията, която беше провалила последната експедиция в третото помещение.

И там — пред Търбуха — стоеше Дженифър Ръш. Болничната й нощница беше окъсана, а обикновено грижливо сресаната коса — разчорлена. В една ръка държеше малка червена туба, която съдържаше нитроглицерин, осъзна Лоугън.

Итън Ръш стоеше на около метър и половина от нея. Ръцете му бяха протегнати молитвено.

— Дженифър, моля те. Аз съм Итън — говореше й.

Тя го изгледа със зачервени и замъглени очи.

Лоугън се приближи към него откъм гърба, но Ръш му направи знак да не се доближава повече.

— Дженифър, всичко свърши. Остави тубата и ела с мен.

Тя премигна.

— Неверник.

Лоугън усети как по тялото му пропълзява хлад. Позна гласа — беше онзи задгробен, сух, далечен глас, който чу, докато присъстваше на двете преминавания. Зловредното присъствие, което усети за пръв път по време на произшествието с генератора и оттогава чувстваше често, се засили още повече и сърцето му заблъска в гърдите.

— Скъпа — поде Ръш отново, — просто ела с мен. Моля те. Всичко ще се оправи. — Той направи още една крачка към нея, но спря, когато Дженифър вдигна тубата заплашително.

— Ти премина през Третата порта — изсъска тя със същия ужасяващ глас. — Сега ще гориш в неугасим огън. А моята гробница ще бъде отново запечатана. За вечни времена.

Тя отстъпи към Търбуха с протегнатата ръка, сякаш се готвеше да хвърли тубата в дълбините отдолу.

Радиостанцията в ръката на Лоугън изпиука. Той отстъпи назад към вратата и вдигна радиото до устата си.

— Тук Лоугън.

— Лоугън — стигна до него тънкия и заглушаван от пукания глас на Валентино, — връщай се тук. Веднага! Отзовал съм всички спасителни екипи. Огънят е стигнал до конвертора и главния резервоар. Всеки момент Станцията ще полети във въздуха.

Лоугън свали радиото.

— Итън — каза той с най-спокойния глас, който успя да докара. — Итън, трябва да вървим.

— Не! — отговори лекарят, без да се обръща. — Няма да я оставя. Няма да я оставя да умре... втори път.

— Лоугън! — боботеше тревожният глас на Валентино. — Резервоарът няма да издържи повече от минута. Последните лодки отплават...

Лоугън изключи радиостанцията и се обърна към Дженифър Ръш.

— Ваше Височество — заговори я той, — елате с нас.

Тя се обърна и зачервените очи го потърсиха, възряха се в него така, сякаш го виждаше за първи път.

— Вече може да напуснете това място — продължи той. — Вие сте свободна. Вие спечелихте.

За миг Дженифър Ръш залитна, сякаш от голяма умора. На лицето ѝ се изписа ново изражение — на несигурност и съмнения. Тя

премигна, вторачила поглед в Лоугън.

— Джен — обади се Ръш. — Той е прав. Стига толкова. Дръпни се от дупката. — И тръгна към нея с протегнати ръце.

Внезапно Дженифър се завъртя към съпруга си. Когато го погледна, очите ѝ отново се замъглиха, а на устните ѝ заигра странна усмивка.

— Дупката — изрева тя с пронизителен, писклив глас. — Черният бог на най-дълбоката дупка ще го грабне, а крайниците му ще бъдат запратени в най-далечните ъгли на земята. — И тогава със звук, който можеше да бъде както победен вик, така и вопъл на отчаяние, тя запрати металната туба върху бетона между нея и нейния съпруг.

Лоугън веднага побягна, но беше повален на колене от силата на взрива. Почувства, че нещо мокро падна върху гърба му.

— О, не — измърмори.

Надигна се със залитане на крака и без да поглежда назад, се затътри колкото можеше по-бързо по понтонния мост и през разрушените коридори на Зеленото крило. Пушекът сега беше толкова гъст, че едва виждаше.

Като по чудо пристанището сега беше празно, макар преди десет минути да гъмжеше от хора. Всички плавателни съдове бяха изчезнали. По пътеките, пода и кейовете лежаха разпилени в безредие папируси, скарабей, статуетки, пликове за улики, фигурки, монети, скъпоценни камъни, распечатки, строшени кошници и безброй други неща, повечето от които безценни.

През все по-засилващият се рев на пламъците чу корабна сирена. Малка товарна лодка току-що се беше отделила от кея — последната, която евакуираше Станцията. Отвъд нея Лоугън успя да различи дългата редица плавателни съдове — някои големи, като двете лодки с въздушни винтове, други малки. Всички се бяха разпръснали в тресавището и се отдалечаваха толкова бързо, колкото то позволяваше.

Товарната лодка изсвири отново, зави и започна да приближава най-далечния кей. Инстинктивно Лоугън се наведе, напълни шепите си с пръснатите по пода съкровища и ги напъха в джобовете на бялата престилка. След това хукна по пътеката, прекоси вълнолома и скочи от края му в задната част на товарната лодка. Малкият плавателен съд се наклони, но бързо се изправи и последва дългия керван евакуиращи се съдове.



— Благодаря — изхърка Лоугън, опитвайки се да си поеме дъх.

— По-добре се наведи — отвърна щурманът.

Лоугън се сви в онова, което служеше за трюм: малко пространство, в което едва се побираха петте спасителни жилетки и туба с резервно гориво. В този момент със сила, която човек би си помислил, че е запазена единствено за Армагедон, Станцията зад тях се пръсна с рев, който можеше да събори небето и да разкъса планетата. Небето и околността потънаха в мрак.

## 57.

Процесията от най-различни плавателни съдове се носеше на север в избледняващата следобедна светлина. Най-накрая бяха излезли от адското тресавище Ал Суд и пътуваха към горните прагове на Нил.

Дали съдовете щяха да се опитат да преодолеят праговете и да се насочат към самия Египет, или щяха да пристанат някъде, за да прехвърлят товара си на камиони или самолети — Лоугън не го беше грижа. След като се премести от товарната лодка на една от големите лодки с въздушен винт, той беше прекарал пътуването в мрачно мълчание. Завит в грубо корабно одеяло, гледаше преминаващите природни картини, без всъщност да ги вижда. Общото настроение на лодката сякаш съответстваше на неговото: шок, скръб, несигурност. Хората се събираха на малки групички и разговаряха тихо, за да се утешават взаимно.

Лоугън се размърда, когато слънцето започна да залязва. Изправи се, остави одеялото настрана и отиде на палубата. През цялото време досега нито веднъж не се беше обърнал да види димящите разрушения, останали зад тях. И сега не го направи. Вместо това тръгна към предната част, за да потърси кафе. Намери в тесния камбуз на носа. Вътре бяха Валентино и неколцина от хората му, застанали в кръг около кафемашината. Италианецът му кимна и безмълвно му подаде малка чаша еспreso.

Обхванал чашата с длани, Лоугън се върна на кърмата и се изкачи по стълбите на горната палуба. Тук намери Тина Ромеро, седнала на една от палубните пейки, също увита в одеяло. Беше успяла да се поизмие, но в косата ѝ още имаше парченца изсъхнала кал.

Той седна до нея и ѝ подаде чашата с кафе. Тя му се усмихна слабо и отпи глътка. Докато се наместваше на пейката, Лоугън усети нещо да го бодва в бедрото. Бръкна в джоба на бялата престилка и извади пълна шепа артефакти. В дланта му халцедонът и рубините заблещукаха ярко на светлината на залязващото слънце. Напълно беше забравил, че ги грабна, преди да се втурне отчаяно да спасява живота

си. Сега, когато ги гледаше в ръката си, не можеше да проумее защо го беше направил. Дали беше желание, или нужда да спаси нещо от руините на нещастната експедиция? Или причината беше по-дълбока, някак атавистична — свързана със загубата на Итън и Дженифър Ръш?

Тина го погледна. Очите ѝ, които бяха мътни, леко се разведриха. Тя протегна ръка, пръстите ѝ лекичко заровиха из артефактите и вдигнаха малък керамичен амулет. Тя го завъртя към избледняващата светлина. Беше око — видно, както в цялото древноегипетско изкуство, в анфас, а не в профил, и заобиколено отгоре и отдолу със скулптирани декоративни къдрици.

— Уаджет — произнесе високо, за да надвика крясъците на водните птици.

— Уаджет?

— Легендата разказва, че един ден, докато Хор спял, Сет — неговият най-голям враг във времето — пропълзял и му откраднал едното око. Когато Хор се събудил, отишъл при майка си Изиди и я помолил да му даде друго. Това е заместителят, който тя му дала — уаджет, или „изцереното око“. Според древните египтяни то притежава големи магически сили. — Тя се вторачи в амулета. — Трябва да е било в мумията на Нитхотеп.

— Откъде знаеш?

— Жреците пъхали уаджети в бинтовете на мумиите като средство за магическа защита. — Тя обърна керамичното око на една страна и посочи нещо.

Лоугън се взря по-внимателно. Видя гравирани морска котка и длето.

— Нармер — прошепна той.

— Присвоила си е дори това — въздъхна Тина. После поклати глава и му върна амулета.

— Задръж го — предложи ѝ той.

Дълго време останаха там седнали, обгърнати в лечебно мълчание, докато лодката се носеше на север.

— Как смяташ, какво ще прави Стоун сега? — наруши той най-накрая тишината. Не беше виждал ръководителя на експедицията от началото на плаването.

Тина го погледна.

— След станалото? Ще се измъкне свеж като роза. Винаги го прави. Ще има интересна история за разказване, стига да се намери кой да ѝ повярва. Но поне знам, че сме успели да извадим по-голямата част от по-важните погребални вещи.

— Извадили? Мислех, че тази дума е анатема за теб.

Тя се усмихна тъжно.

— Обикновено е така. Сега обаче нямахме избор. Откритието беше прекалено важно, за да го оставим на пламъците. Особено големия брой папируси, които спасихме. В тях се съдържа безценна информация, макар да събуждат повече въпроси, отколкото да дават отговори.

— Имаш предвид защо Нармер е бил изпреварил толкова времето си?

— Да. Защо толкова церемонии, толкова стилове в изкуството, толкова вярвания, за които ние сме смятали, че са се развили много векове след неговото време, са започнали точно тогава? И какво се е случило? Защо са били толкова дълго забравени?

— Мога да предположа отговора на този последен въпрос — подхвърли Лоугън. И посочи окото уаdjет, което все още лежеше на дланта ѝ.

Тина кимна бавно и го стисна в шепа.

— Е, поне няма да се тревожа за работата си. Има с години да изследвам откритите артефакти.

Между тях настана друго продължително мълчание. Слънцето се спусна още по-ниско и потъна зад хоризонта.

— Защо го направи? — попита Тина почти шепнешком.

Той се обърна към нея в спускащия се сумрак.

— Какво се случи с Дженифър Ръш? — попита тя отново.

Известно време Лоугън нищо не каза. После започна да говори — отговор, осъзна той, който беше репетирал през цялото им пътуване надолу по реката. Удобният, правоверният отговор.

— Дженифър е имала... определени психологически проблеми — започна той. — Ръш не е казал на никого за тях. Смятал, че нейните неповторими дарби и продължителността на нейната клинична смърт я правят много ценна за експедицията и това натежало срещу проблемите.

— Вероятно имаш предвид ценна за скъпоценния му център — подхвърли Тина с горчивина. — Само си представи каква реклама би било това за него.

— Не — отрече Лоугън. — Не смятам, че изобщо някога е мислил по такъв начин. Той я обичаше. Обичаше я силно. Смятам обаче, че обсебеността му от неговите изследвания донякъде го е заслепявала. Не виждаше или отказваше да види какво струват на Дженифър тези преминавания.

— Видях с очите си, че е сляп. Видях го, когато станах свидетел на нейното преминаване. Щом Итън е знаел, че е емоционално неустойчива, не е трябвало да я кара да се подлага на това. Нито веднъж дори, да не говорим за отново и отново. Особено след нейната лична травма — клинично мъртва в продължение на четиринайсет минути! Не е чудно, че накрая е повярвала, че е обсебена от духа на мъртвец.

Тъй като Лоугън не отговори, Тина въздъхна дълбоко.

— Онзи ден, когато гледахме как Ръш я въвежда в хипнотично състояние и ѝ задава всички тези въпроси... Не можех да не се запитам: как ли се е чувствала тя? Искам да кажа, когато е излизала от хипнозата? Горката Дженифър.

Лоугън продължаваше да мълчи. Той си спомняше един по-раншен разговор, твърде различен, който беше водил с Итън Ръш. „Мислих за онова, което каза — беше признал лекарят. — Джен е била толкова дълго в мозъчна смърт и клиничната ѝ смърт беше толкова продължителна, че по същество може да е изгубила душата си.“

Четиринайсет минути...

— Излизала от хипнозата? — попита той най-накрая. — Не знаем какво е излязло от хипнозата.

Гласът му обаче беше толкова тих, че заради боботенето на двигателя и плискането на вълните Тина не чу какво каза.

## БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Макар при проучванията за „Третата порта“ да съм черпил информация от много източници, египтолозите ще забележат, че не съм се колебал да променям дати, обичаи, вярвания и много други страни от историята на Древен Египет в услуга на този роман.

Въпреки че Ал Суд със сигурност действително съществува, аз промених редица географски, политически и времеви аспекти на тресавището, за да го превърна в неземното място, толкова добре описано от Алън Мурхед в неговата книга „Белият Нил“.

„Третата порта“ е художествена измислица и всички герои, събития и подробности в книгата са плод на въображението.

**Издание:**

Автор: Линкълн Чайлд

Заглавие: Третата порта

Преводач: Асен Георгиев

Година на превод: 2012

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: ИК „Бард“ ООД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД, Хасково

Редактор: Мария Василева

ISBN: 978-954-655-384-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2306>

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.